XXVIII. évfolyam, 3. szám. Ára: 1,80 Ft 1972. január 20.

Ludas Matyi

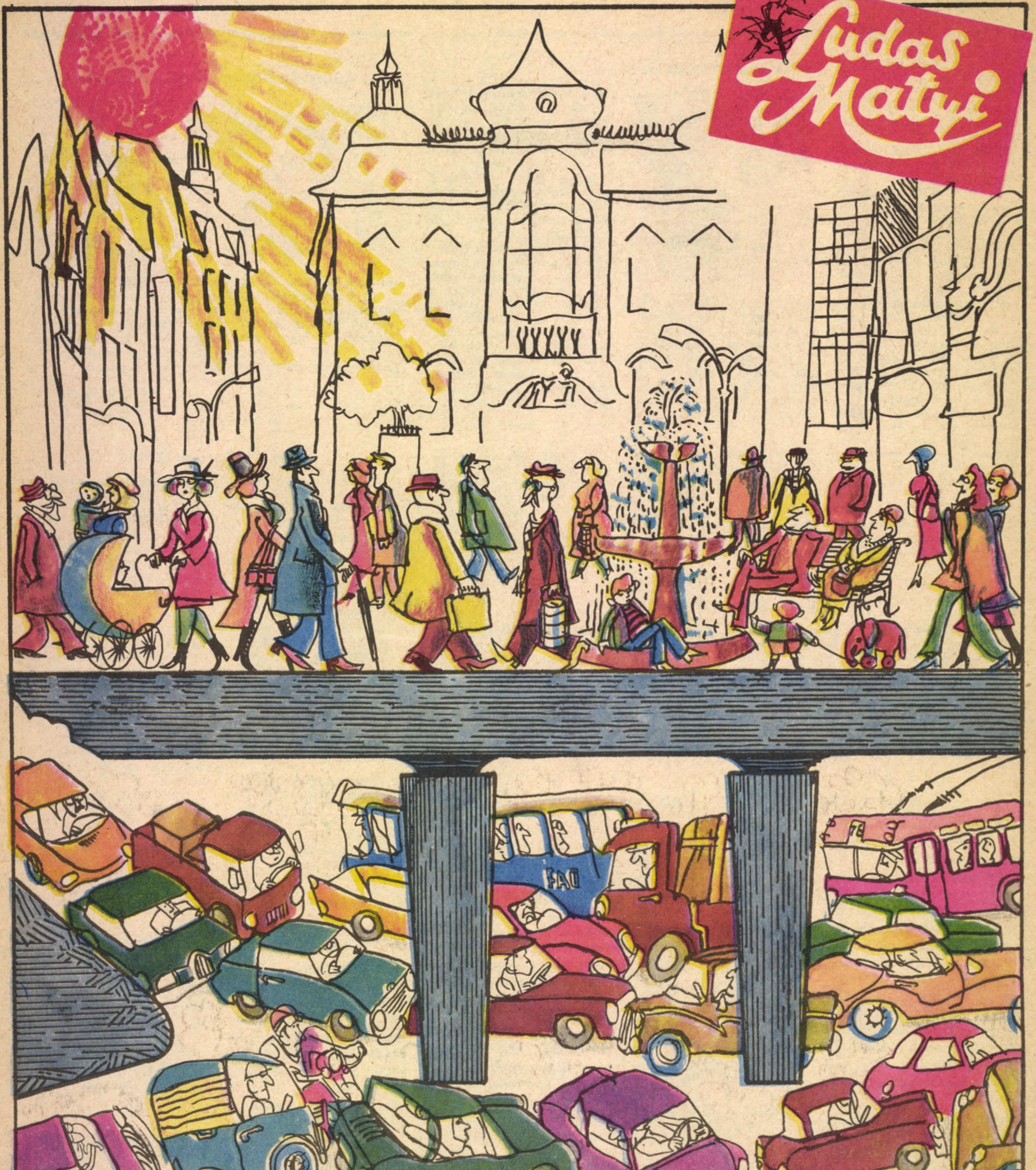

Hegedűs István rajza

JAVASLATUNK AZ IDEÁLIS ALULJÁRÓ MEGÉPÍTÉSÉRE

KEDVES LUDAS!

HEVESBEN SEM HEVESKEDNEK...

Most, hogy jó pár év után ismét viszontláttam Egert, megnyugodva tapasztaltam, hogy kedvenc témám még mindig ott hever a főtéren; hűségesen megvárt engem.

Az új áruház reményében a városi tanács túlontúl korán lebontatta a régit, s hosszú ideig üres, szemetes pusztaság tátongott a város szívében, éppen szemben a tanáccsal. Sok vajúdás után azóta már hozzáláttak az építkezéshez, a téma azonban továbbra is téma maradt. **Mert hiába** van kiírva a **palánkra** több helyen is, nagy büszkén: „Itt folyik a Centrum Áruház építkezése!" — a valóságban in**kább** álldogál a munka, **semhogy** folyna. Hetek óta **nem láttak** embert a kör**nyéken**, pedig, rendhagyó **telünknek** hála, a hőmér**séklet** 5—10 fok körül járt mindig.

Nyáron és ősszel sem **voltak** fürgébbek, ennek **köszönhető**, hogy bár még **nagyon** az elején tartanak,

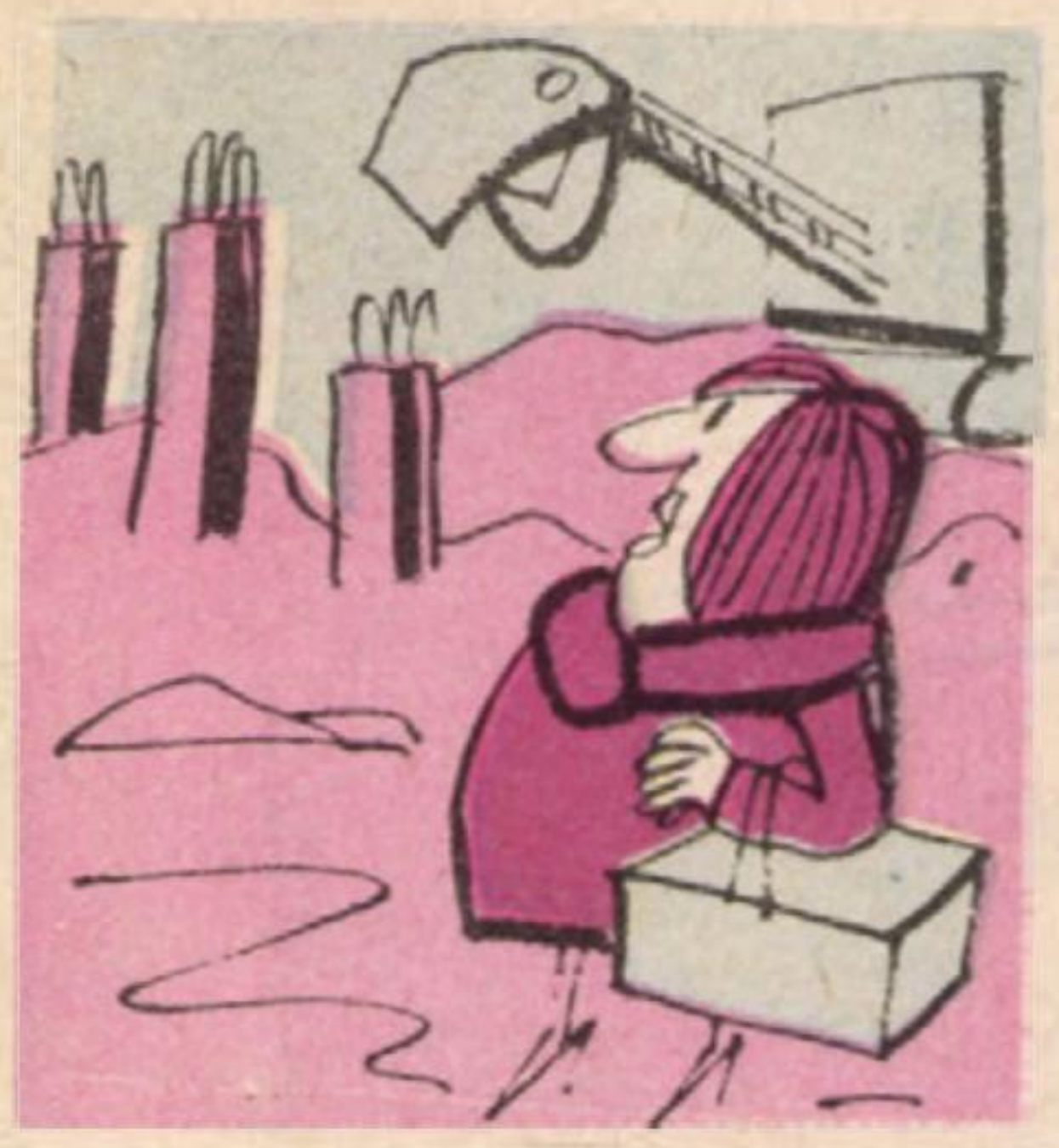

máris sikerült egy jó féléves késést összeszedniük. Bizonyára úgy véli a Heves megyei Magasépítő Vállalat, hogy ha az egriek már ennyit vártak az új áruházra, miért ne várhatnának még egy fél évvel többet?!

***

Gyöngyösön, a Mátra Szálló restaurálásánál, rózsásabb a helyzet. Ott már embereket is találtam az építkezésnél. Azt nem állítom, hogy dolgoztak is, de ott voltak, s már az is valami. Tavaly ilyenkor még csak cementeszsákok hevertek mindenfelé, ma már viszont a munka nyomai is látszanak itt-ott, s talán ez év derekára vagy végére el is készülnek vele.

Igaz, hogy eredetileg 1970 decemberében kellett volna megnyitni az átalakított szálloda, étterem és cukrászda kapuit.

Az is igaz, hogy Gyöngyösön, a Mátra kapujában, ez volna az egyetlen szálloda. Így aztán egyelőre a szállást kereső vendéget Egerbe vagy Hatvanba kell irányítani, vagy ami a legbiztosabb: vissza kell küldeni Pestre, mert az említett két városban szálloda van ugyan, de üres szoba alig-alig.

***

A fenti két egybevágó tapasztalatból levonhatjuk a következtetést: ellentétben a megye nevével, Hevesben sem folynak hevesebben az építkezések, mint másutt.

(r. b.)

IRODA AZ ÜGYFÉL SZOLGÁLATÁBAN

A „Tanács a tanácsnak" című panaszt megvizsgáltam, és megállapítottam, hogy építési osztályunk a szükséges igazolást illetékkötelesen adta ki. Ez az igazolás azonban megfelelő záradékkal ellátva illetékmentes. Ezért intézkedtem, egyrészt, hogy a tévesen felszámított illetékköltséget a panaszos visszakapja, másrészt, hogy adócsoportunk dolgozói körültekintőbben járjanak el.

Az állampolgárok irányában tanúsítandó fokozott udvariasság mellett, a jövőben azzal is biztosítani kívánjuk kerületi tanácsunknál a zavartalan és gyors ügyintézést, hogy 1972. január 3-tól ügyfélszolgálati iroda kezdte meg működését, *amely a felesleges fáradozástól is megkíméli kedves ügyfeleinket.*

Dr. Vágó Tiborné
Bp. XI. ker. Tanács VB.
pénzügyi oszt. vez.

AKKOR SZÉP A LIFT, HA JÁR

Tavaly október 8-án modern, hívógombos liftet szereltek fel a házunkban. Húsz napig pompásan működött, akkor leállt, beteget jelentett. Hosszas gyógykezelés után megint járt néhány napig, de december elején megmakacsolta magát, s azóta se le, se fel. A szerelők **folyton** ígérgetik, hogy jönnek, s megjavítják, de mi már nagyon unjuk ezt a hosszú várakozást, s a fárasztó gyalogolást a lépcsőn.

Igaz, hogy a régi liftünk nem volt ilyen szép, ilyen luxus kivitelű, hívógombja sem volt nekije. Volt viszont egy tagadhatatlan nagy előnye a mostanival szemben: járt!

És egy liftnek mégiscsak az a legszebb tulajdonsága!

B. Gy.-né
Bp. VI., Lenin krt. 99.

JOBB, MINT A KOCOGÁS

Az utóbbi időben szóban és írásban egyre többen háborognak amiatt, hogy az *IKV önkényesen* a lakókra hárította a szemétlehordást.

Én, bár nem lelkesedem

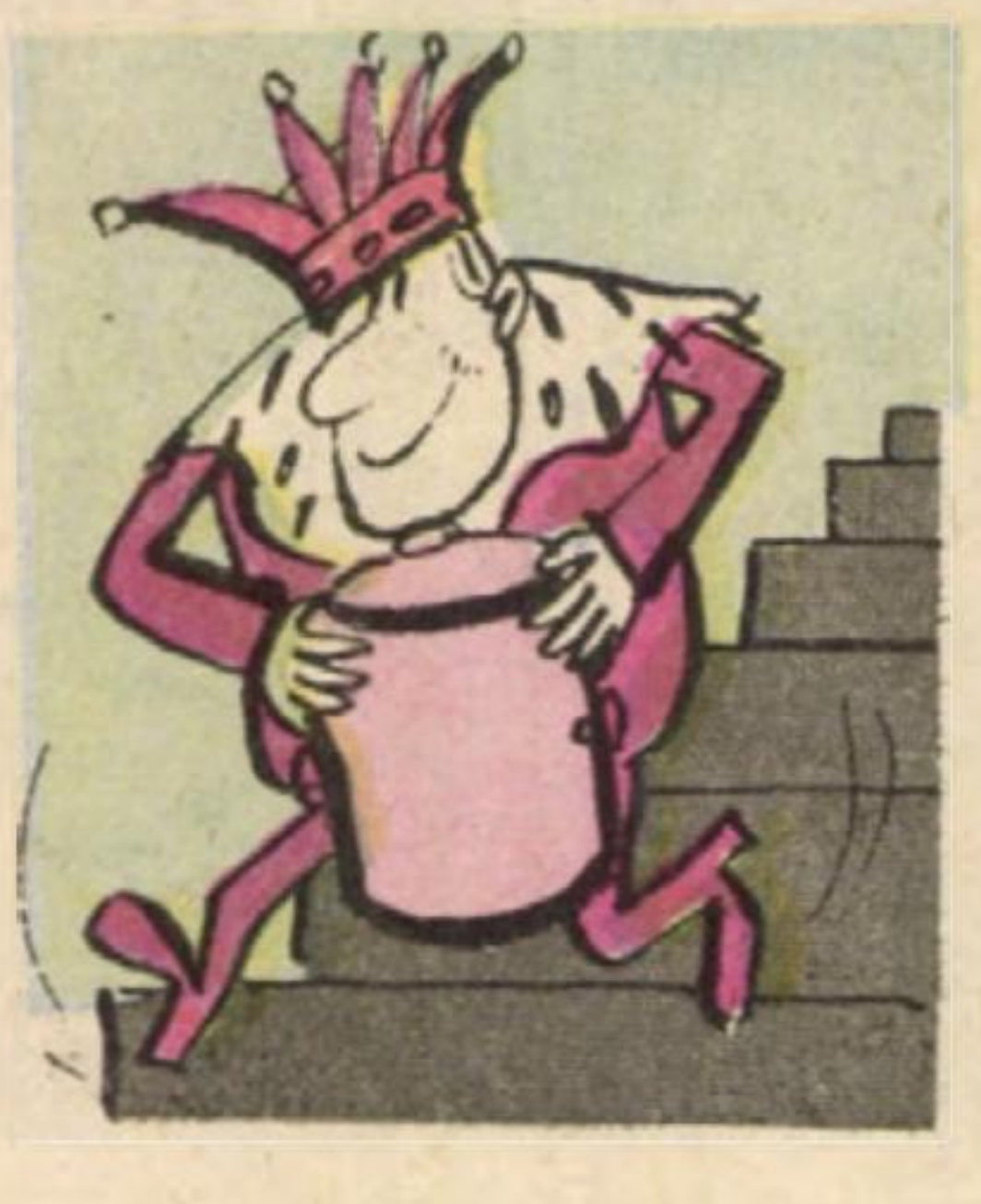

az efféle zseniális újításokért, nem háborogtam. Tapasztaltam ugyanis, hogy a szemét lehordása közben nem esik le fejemről gyémántos koronám és... és ugyanakkor az IKV bizonyára csökkenteni fogja a lakbéremet a szemétszedés díjával, amely a köztünk levő bérleti szerződésben külön tételként szerepel.

Természetesen nem így történt. (Az ilyesmi sajnos kezd természetes lenni.) Az IKV továbbra is bezsebeli a pénzt azért a szolgáltatásért, amit nem szolgáltat, azaz...

Kérem, én rájöttem, hogy annál sokkal többet szolgáltat. Evvel az ötletes akciójával segíti küzdelmünket a szívinfarktus ellen. Igazán potom árat fizetünk legdrágább kincsünkért, az egészségünkért.

Jobb és hatásosabb ez a szemétlehordósdi, mint a kocogás. Csak hódolat illeti érte az IKV-t és nem bírálat.

Szeretném azonban hinni, hogy az IKV nem áll meg fél úton, azaz a lakóházak kapujánál. Nemsokára lehetővé teszi, hogy a szemetet ki-ki maga hordja el a városon keresztül a szeméttelepre.

S. L.

HOGYAN LETT A LIBÁBÓL — SZÍVTELEN HATTYÚ?

Nagy libavásárra hívta **fel** figyelmemet az egyik **húsbolti** kirakat.

Csábítóan incselkedett **velem** a kirakatból a szé**pen** tisztított „gágogi **uram**", 21 forintért kínálva magát kilónként. Bebátorkodtam **hát**. Tudakozódtam, **tájékozódtam**, amint ezt így vásárokban tenni kell. S az okítás imígyen nyugtatott meg: nyaka, zúza, szíve, mája — mind benne lesz majd a tálba'. Belementem hát a vásárba!

Amint hazaérve a ház asztalára tettem portékámat, boldog kíváncsisággal állta körül az egész család. Egyszeriben megáradtak az igények. Ki a zúzát, ki a máját, ki a szívét követelte magának az elkövetkező tálaláskor.

Azonnyomban hozzáláttunk kibontásához. A legáldottabb kezű anyós keze pillanatok alatt ott tüsténkedett a libánál. Először is egy szépen csomagolt nyak került elő. Nem váltott ugyan ki fergeteges örömet, annál kíváncsibban pihegett azonban mindenki, a liba fölé görnyedve.

Egy cuppanás — és újfent egy nyak. Az áldott kéz ismét csak nyakat vágott ki az asztalra! Hű, de nyakas liba volt ez, buggyant ki belőlem. Majd egy darab zúza hűti le a már általánossá lett felberzenkedést. Újabb vájkálás — újabb nyak!

Hol a mája, hol a szíve?! A két gyerek minden erejével kötelességtudóan ráveti magát a libára. Recsegés, ropogás. Megvan! — kiáltja anyósom. Megüvegesedett szemmel meredek a kezére, amelyben nyúzottan, véresen ott remeg a hőn keresett máj és szív — helyett most már a liba saját nyaka is.

Hogy épségben megmaradtam, azt családom biológiailag képzettebb tagjainak köszönhetem. Ők összerakták az előkerült nyakakat és megállapították: hattyút vettem s nem libát!

Méghozzá szívtelent.

Ugyanolyan szívtelent, amilyen az a csomagoló volt, aki merő „véletlenségből" szív és máj helyett annyi nyakat csomagolt az én libámba, hogy végül is hattyúvá vált.

Virág Ferenc
Cegléd, Kossuth Ferenc u. 43.

JEGYZÉKVÁLTÁS AZ IBUSZ-SZAL

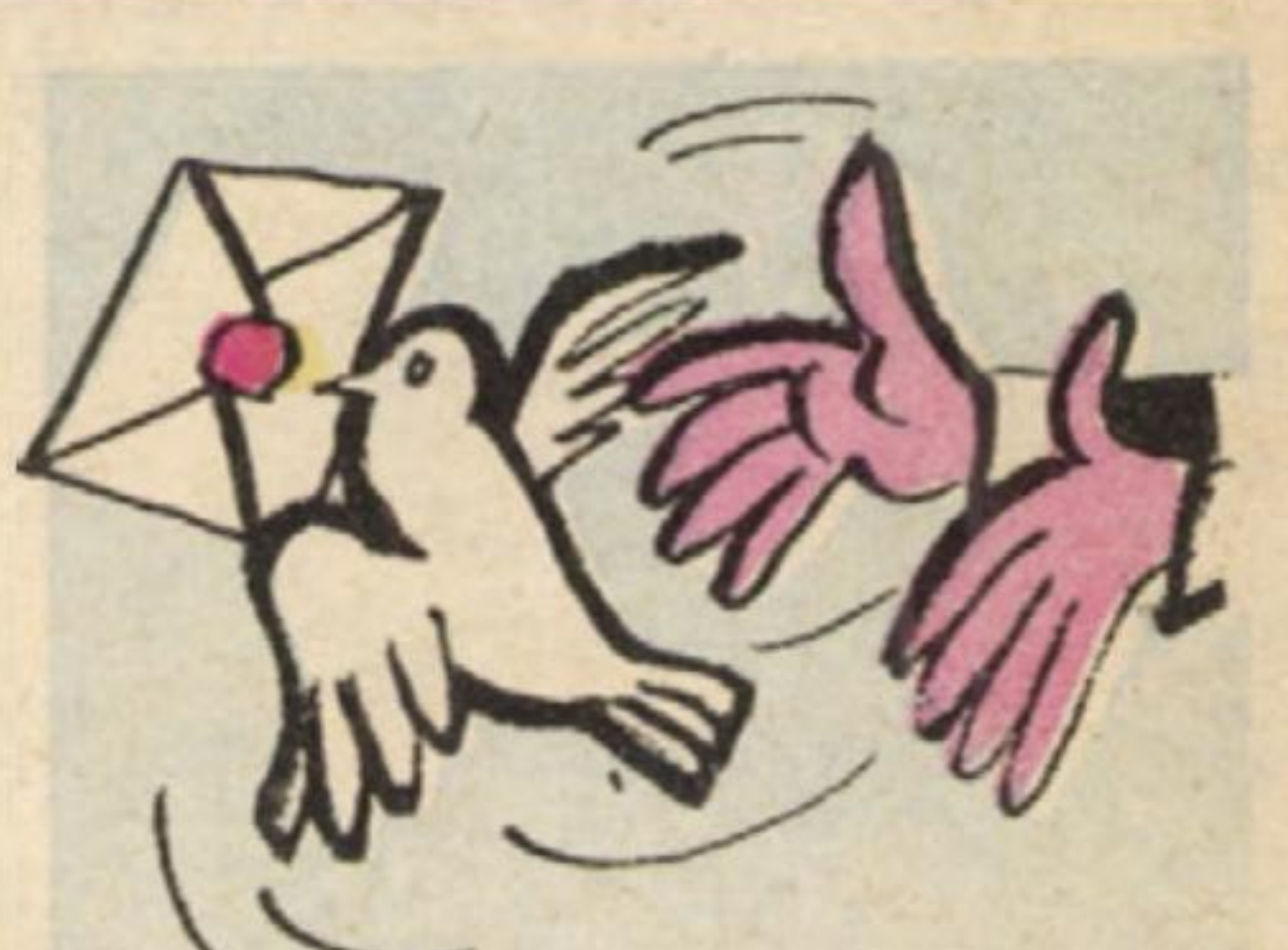

A tiszaföldvári gimnázium tanára vagyok. Osztályommal a múlt év október 1—2-án Budapesten voltunk, tanulmányi kiránduláson. A szállást elsején délelőtt intéztük a Bajcsy-Zsilinszky út 17. sz. alatti IBUSZ-irodában. A Pap-szigeti campingtáborban kaptunk helyet, huszonöt fő számára. Este a táborban viszont csak húsz főnek akartak helyet adni, mert csak annyit rendeltek telefonon. A befizetési jegyzékemmel bizonyítottam a magam igazát, a jegyzék azonban ott maradt. Az elszámoláshoz arra viszont szükségem van, így levélben kértem az IBUSZ-irodát, hogy a jegyzékből egy eredetit, vagy egy másolatot küldjenek el. Még a második ajánlott levelemre sem írtak.

Talán, ha a lapban elolvassák ezt a néhány sort, teljesíteni fogják kérésemet.

Orlay István
Rákócziújfalu
Táncsics u. 20.

MEGKÖZELÍTHETETLEN EMBER

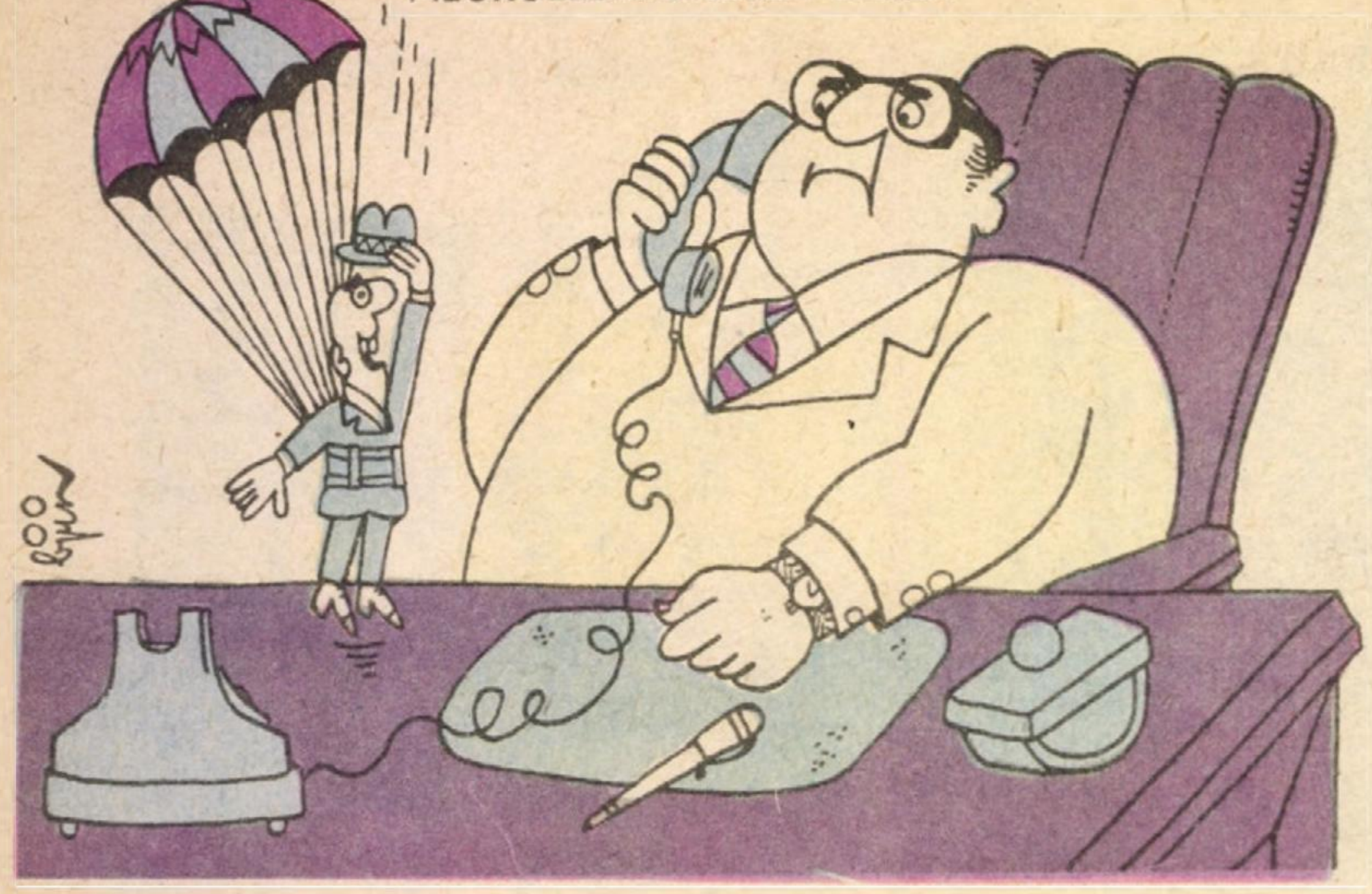

– Elnézést, főosztályvezető kartárs, de mindenáron beszélni szeretnék önnel . . .

ÉBER ÉPÍTÉSVEZETŐ

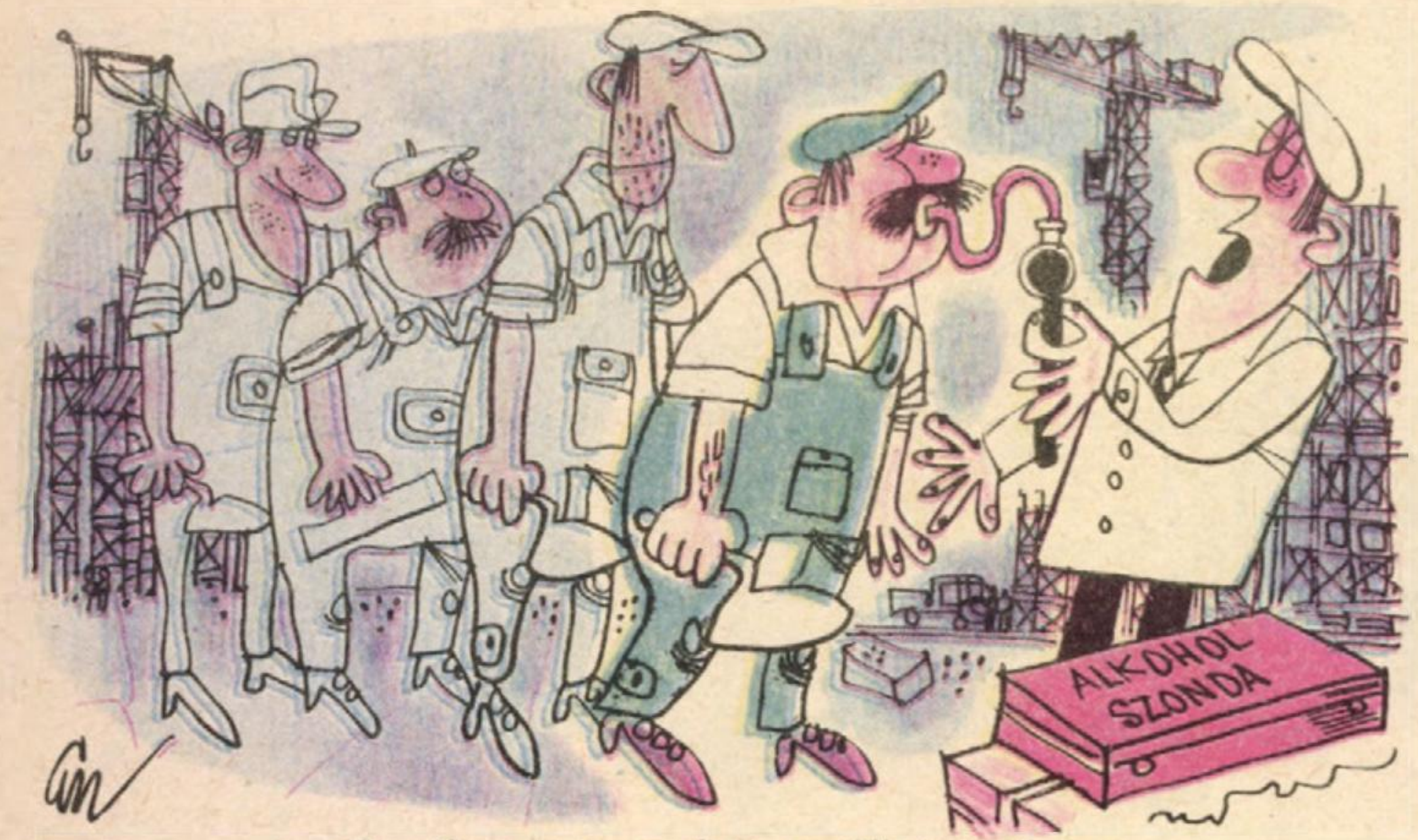

– Rendben van, mehet az állványra! . . .

NIXON ÚJ JÁTÉKSZERE

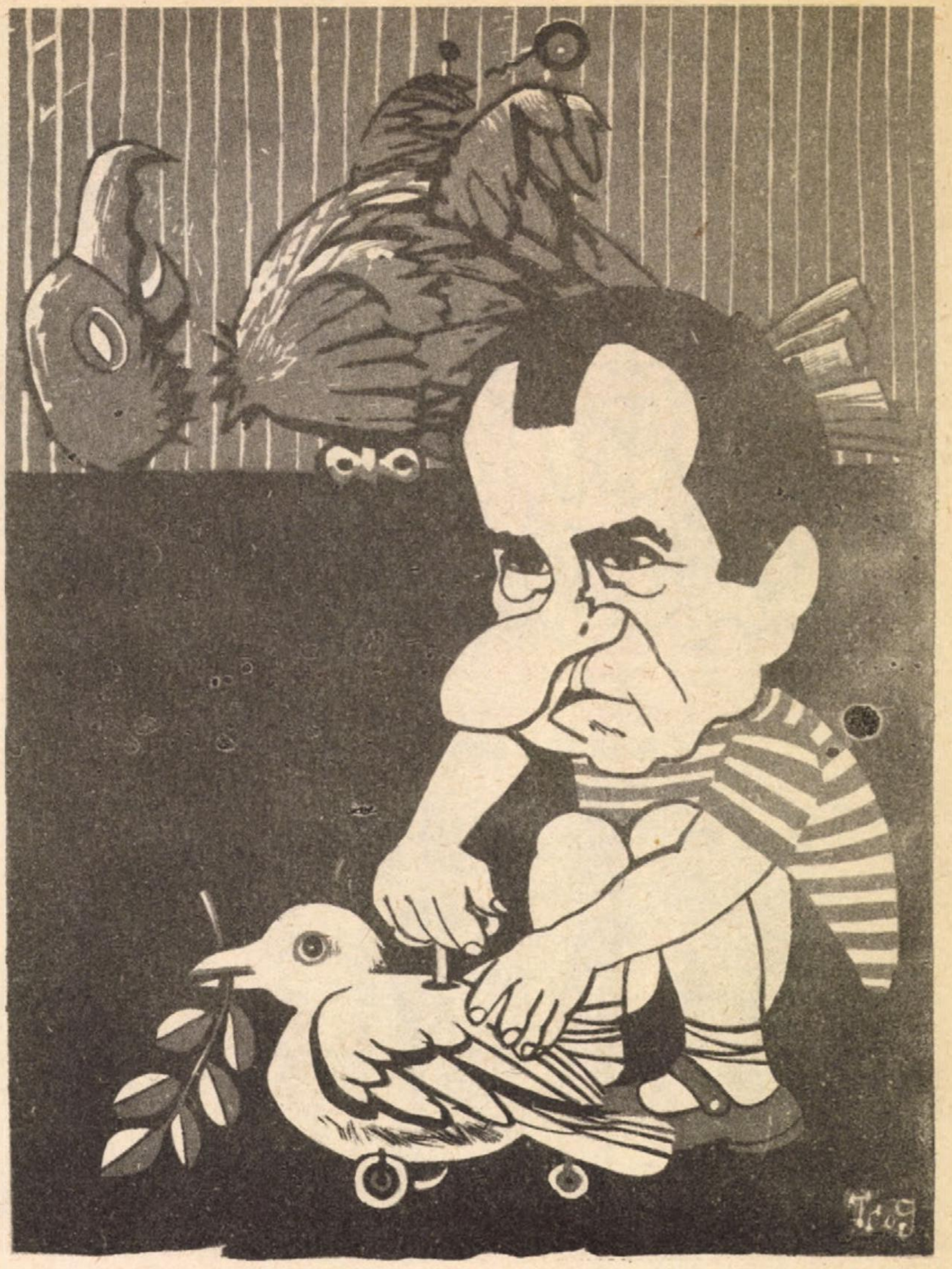

(„Punch", London)

A ZSEMLE

Valóság bizony
és nemcsak emlék:
hányszor megírták
a magyar zsemlét!
Felfektethetnénk
egy egész listát:
mit írtak róla
a humoristák!
Azzal kezdődött:
kerek a zsemle,
s oly nagy, hogy nem fér
be a zsebembe.
Később kicsi lett,
mint pingpong labda,
s szétfoszlott szádban
beleharapva.
Ám most mi történt?
Ez oly szokatlan,
mert az új zsemle
haraphatatlan!
Másutt is mondják
és nemcsak Pesten:
lenyelhetetlen
s emészthetetlen.
Egy új kísérlet
ennek az elve:
rágógumival
van keresztezve!
Mily nagy és dicső
a tudományunk:
nem USA-gumit
de magyart rágunk.
S egy hibát még a
tudás behozhat:
a zsemle íze
jaj, sokkal rosszabb!

Lovászy Márton

Ketten beszélnek

— Tudja, hogy mi történt velem a napokban? Ilyet még nem hallott.

— Mulatságos a történet?

— Pokolian.

— Sejtettem. Kérem, kíméljen meg tőle. Az orvosom mindenféle humoros dologtól eltiltott. Legalább hat hétig nem nevethetek.

— Ejha! És miért nem?

— Nevetőizom-szakadásom van. Teljes pihenést írtak elő, sőt orvosságot is szedek.

— Nem lehet kellemes állapot. Hogyan történt a dolog?

— Nehéz pontosan megmondani. Sajnos, már az egész elmúlt évben sokat nevettem, s aztán befejezésül jött a rádió és a tévé kitűnő szilveszteri műsora — túlnevettem magamat.

— Uraságod ilyen jó publikum?

— Igen. Én mindannyiszor kacagok, valahányszor meg akarnak kacagtatni. Én végigkacagtam havonta a rádiókabarét, hetenként a Ludast, évente a két kabarészínház műsorát, a tévé vidám műsorait, a lapok tengernyi karikatúráját, a főnököm és a kollégáim vicceit. Tulajdonképpen nem is csoda, hogy a szervezetem végül felmondta a szolgálatot. December utolsó napján például előbb a rádión, aztán a tévén kacagtam, összesen hét órát. Reggelre egészen ferde lett a szám, képzelje. S hozzá még a rekeszizmom úgy begörcsölt, hogy műtéttel kellett rendbe hozni. Pillanatnyilag tűrhetően vagyok, de az orvosom azt mondta, hogy jó lesz vigyáznom; csak egy futó kacagás és kórházba vonulhatok. Szóval: ha mesélni akar, csak valami szomorút meséljen.

— Hát ami azt illeti, a sógorom története . . .

— Biztos, hogy szomorú a história?

— A temetőben végződik.

— De közben sem humoros?

— Egy pillanatra sem.

— Nagyon kell vigyáznom. Tegnap például olvasok egy újságcikket abban a hiszemben, hogy semmi kacagtató sem lesz benne, egy riportot a nagyküllemi gázkitörésről, s képzelje csak, a riporter egyszerre csak tréfás megjegyzésekkel kezdte színesíteni az írását. Ha idejében zsebre nem vágom az újságot, ma már talán alulról szagolom az ibolyát. Manapság mindenbe humort csempésznek bele. Még a hirdetésekbe is. Nincs általánosabb ambíció, mint embertársunkat megnevettetni. Valamelyik nap a rádióban egy kórboncnok mondta el pályafutásának legmulatságosabb epizódjait. Az utolsó pillanatban csavartam el a keresőt. Aki nem vigyáz, azt könnyen megkacagtatják! Szóval, mi történt a sógorával?

— Tegnapelőtt reggel elbúcsúzott otthon, mint mindennap. Megy lefelé a lépcsőn.

— Bocsánat . . . Mi a sógora keresztneve?

— Lajos.

— Sejtettem! Maga egy ravasz róka! „Lajos." Hiszen ez egy vicces név! Még jó, hogy nem Ede vagy Jenő! Ha a maga sógorát Lajosnak hívják, akkor engem már az egész történet nem érdekel. Hogy lehet ilyen kíméletlen? Hát nem érti, hogy nem szabad kacagnom? Nekem három apró gyermekem van!

— Az sem csekélység, ami az unokahúgommal történt . . .

— Hol lakik az unokahúga?

— A Cérna utcában.

— Cérna utca? Na, most aztán takarodjék a szemem elől! „Cérna utca!" Még jó, hogy nem a Ló utcában.

— Már bocsánat . . .

— Hagyjon békét! Most már azt is tudom, hogy miért olyan kopasz és kövér maga! Hogy megkacagtasson! De rajtam nem fog ki! Mert én most faképnél hagyom magát! Elvégre az egészségem mégiscsak fontosabb!

— Várjon! Legalább azt árulja el, hogy meddig lesz elvonókúrán?

— Most hat hétig semmi. Még egy mosoly se! Akkor aztán az év végéig hetenkint kétszer nevethetek egy-egy rövidet, de nem görcsösen, a hasamat nem foghatom, a könnyeim nem csordulhatnak ki, a szék alá nem eshetek. És ha egész évben tünetmentes vagyok, akkor meghallgathatom a szilveszteri kabarékat, de csakis szigorú orvosi felügyelet mellett!

(t.)

BRENNER GYÖRGY:

PÁLYA-VÁLASZTÁSI TANÁCSADÓ

VIGASZTALÓ

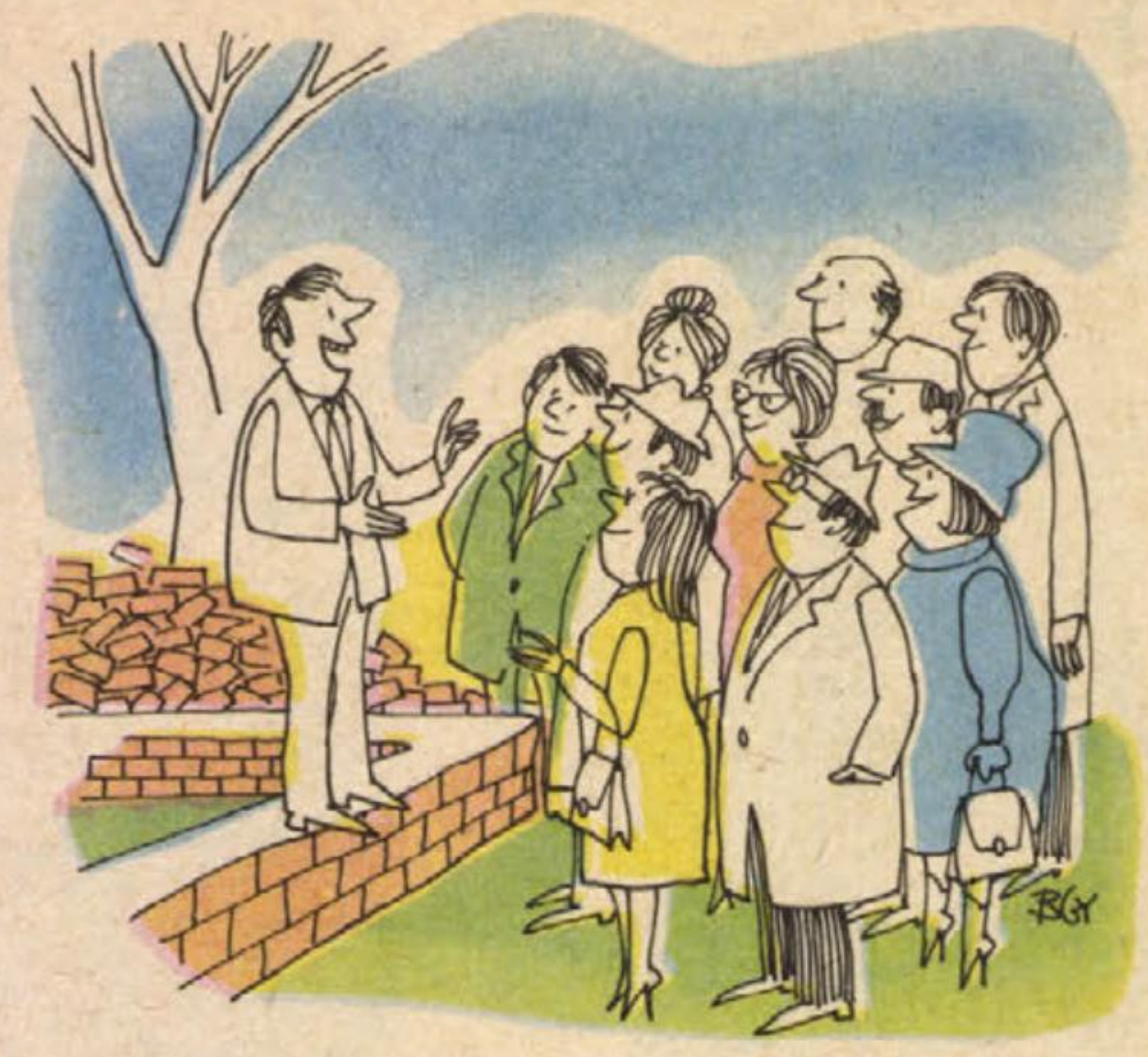

– társasházépíttetők részére.

NYÁRI MIKULÁS

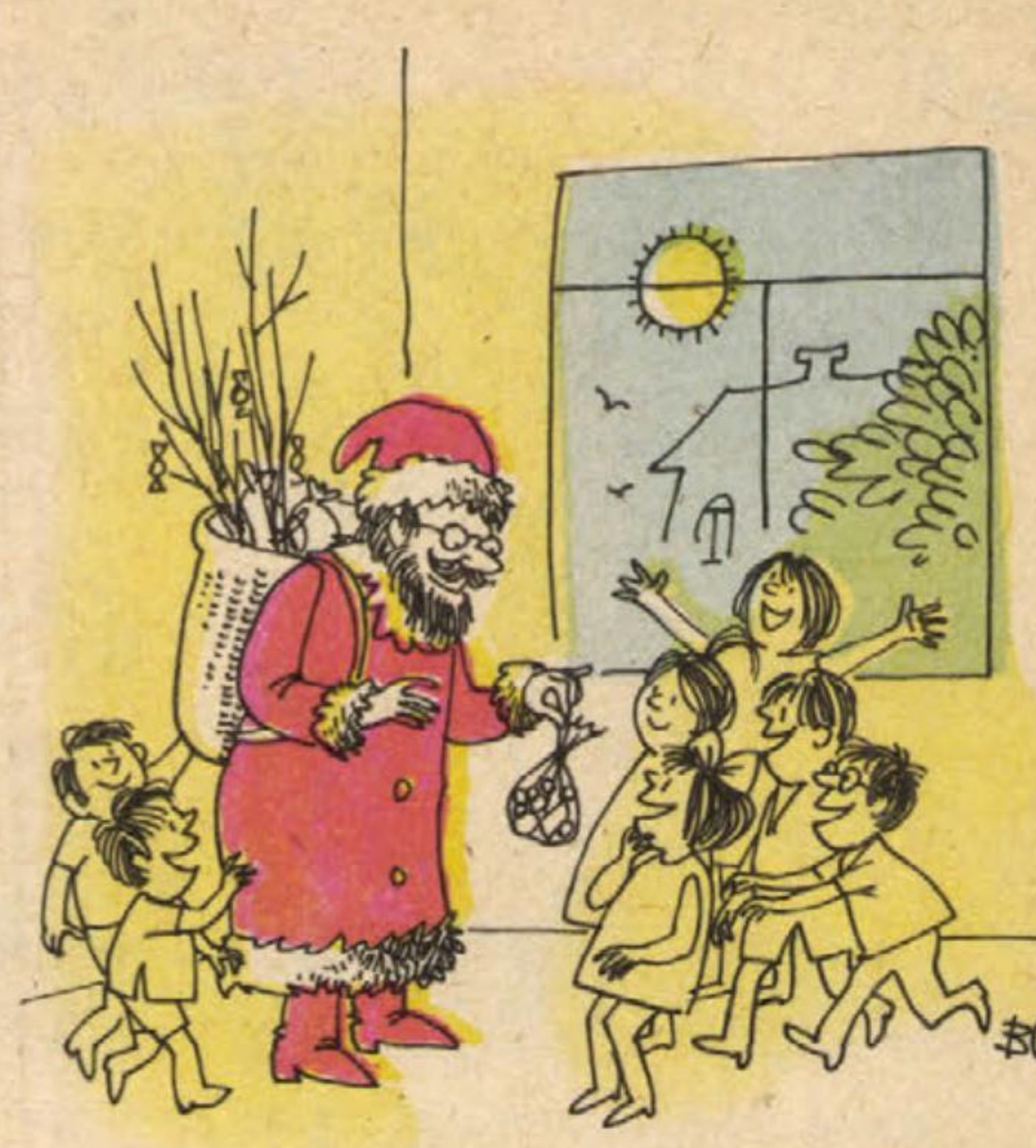

– aki a gyerekeknek évente többször okoz örömöt.

OTTHONI TITKÁRNŐ

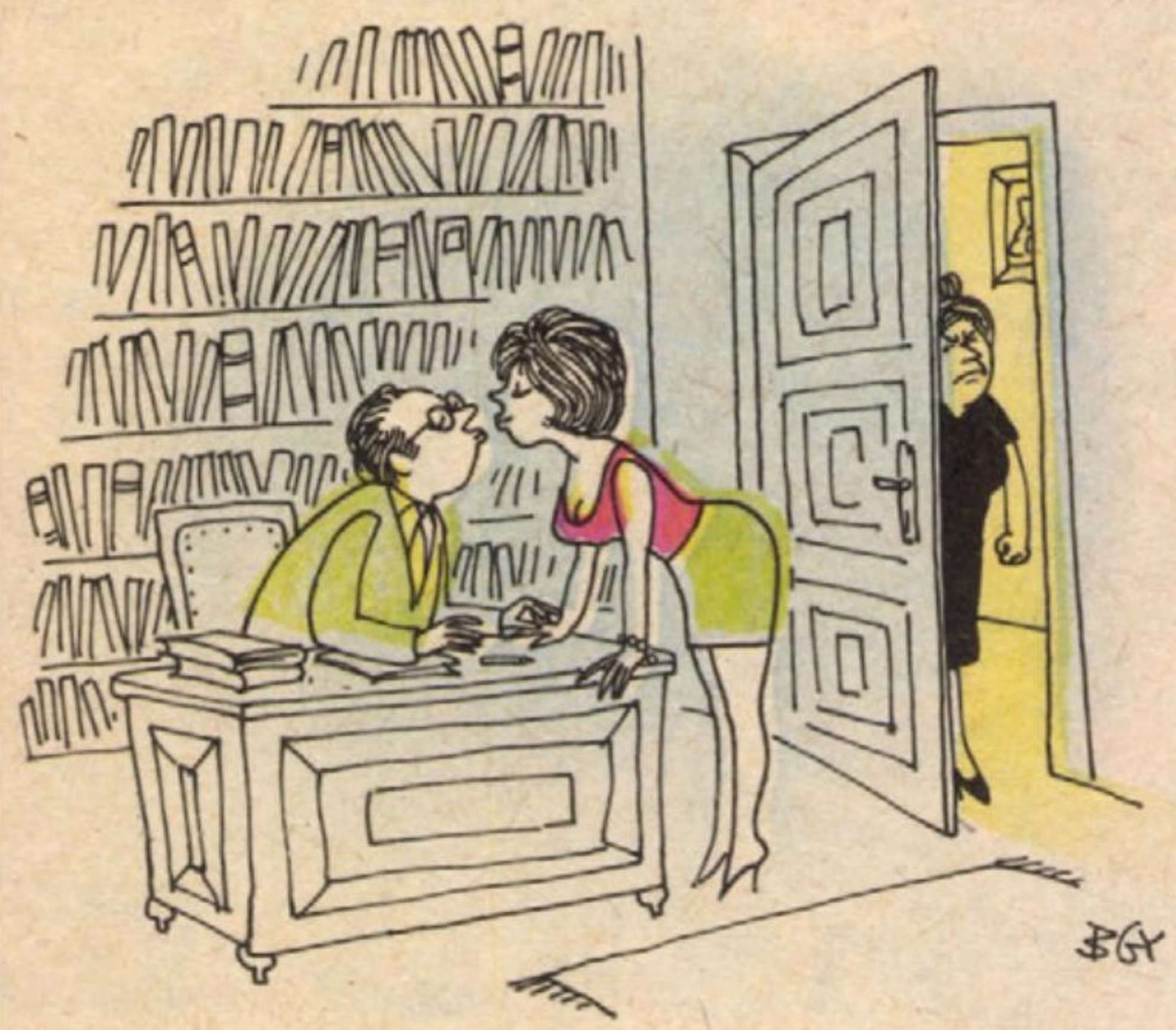

– akit a feleség könnyen szemmel tud tartani.

BETEGLÁTOGATÓ

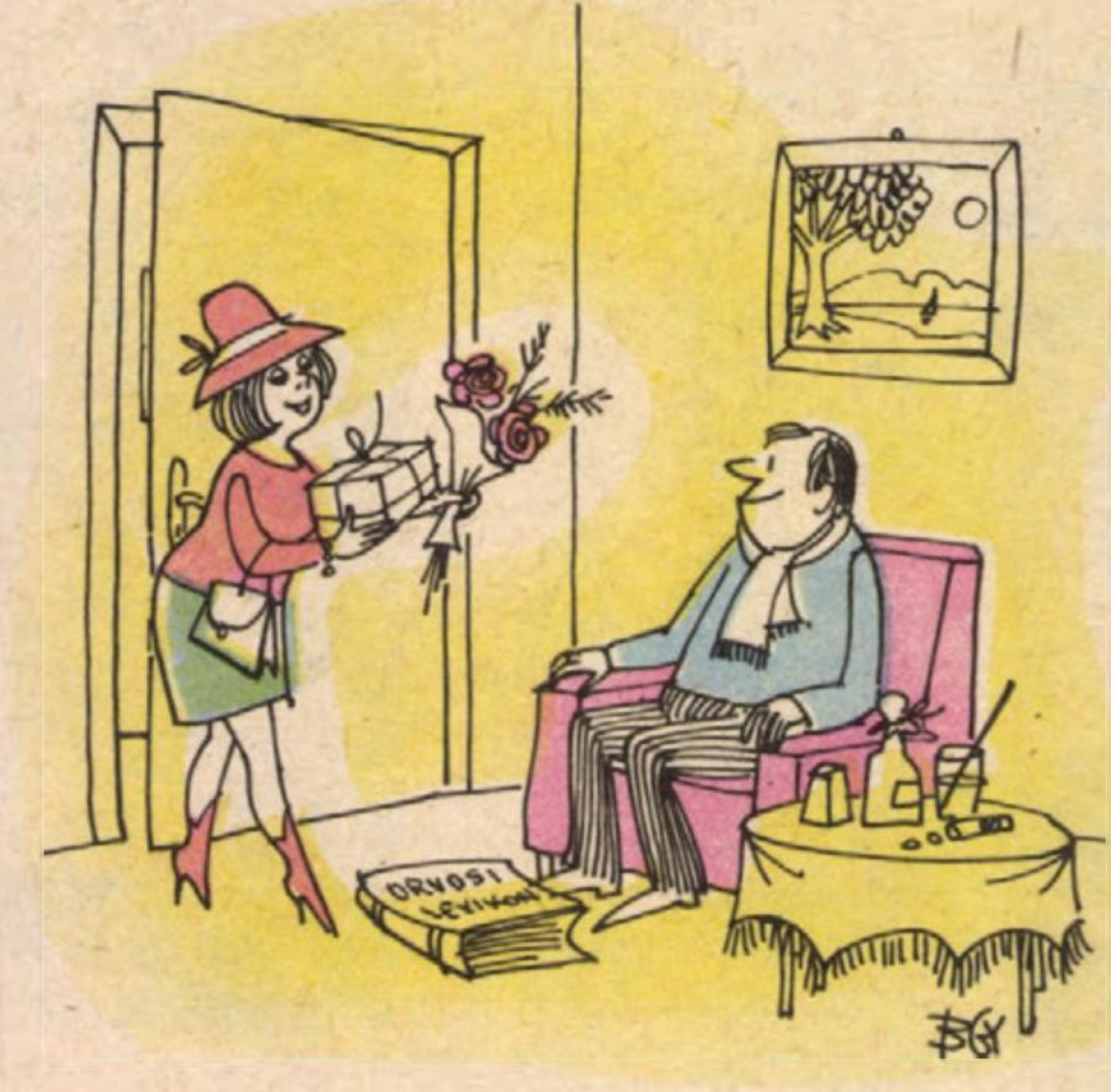

– hipochonderek részére.

PANASZMEGHALLGATÓ

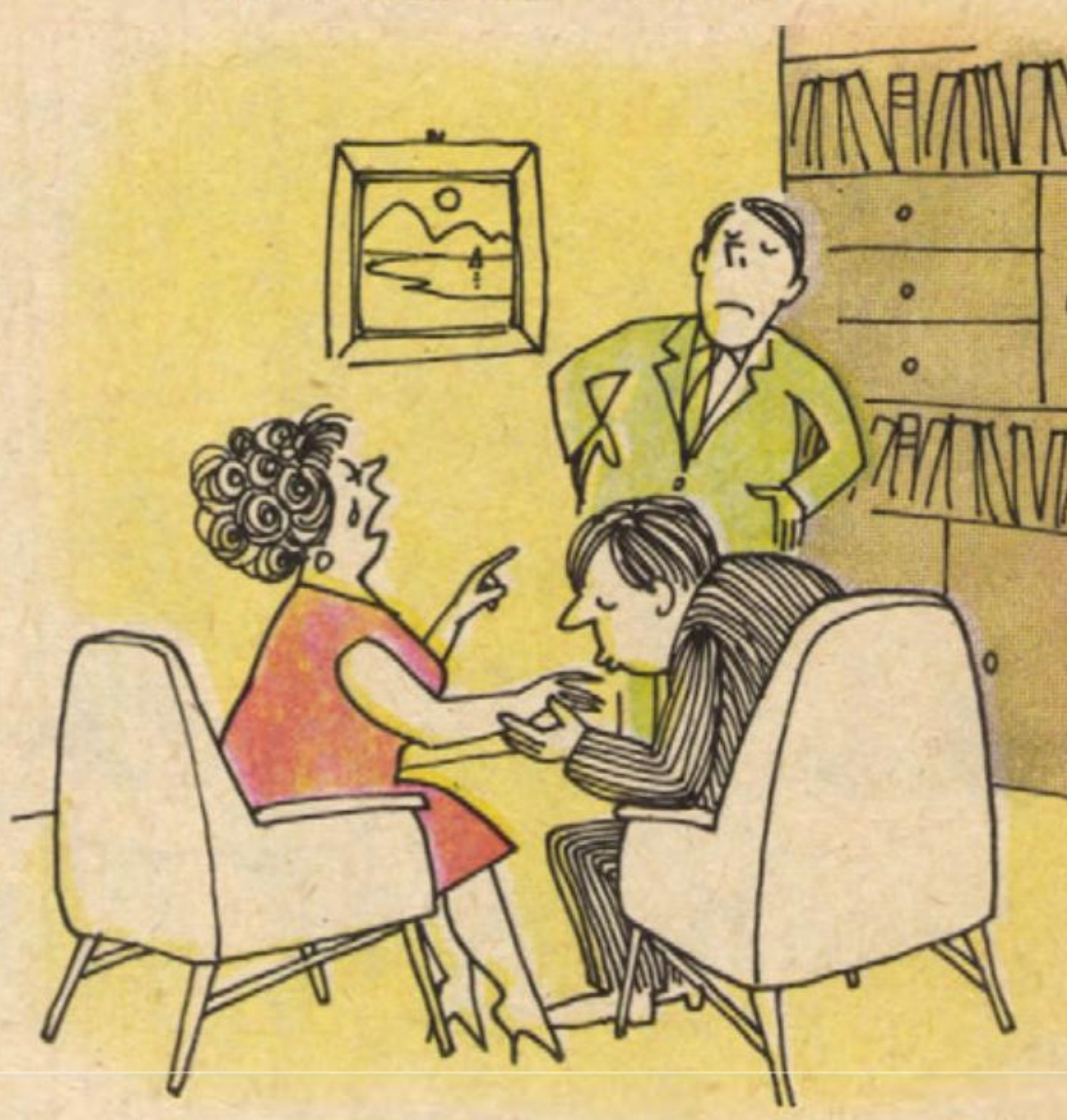

– a családi béke helyreállítása érdekében.

Maszek munka-hivatalból

Valamelyik állami vállalat dolgozója nem volt hajlandó elvégezni egy bizonyos munkát, amely egyébként munkaköri kötelessége lett volna. Az ügyfél hiába ágált, nem történt semmi, de menten megoldódott a probléma, amikor baráti tanácsra megkente a kerekeket, kétszáz forinttal. Amikor én az ügyet annak idején szóvátettem, a helyzetével visszaélő dolgozót a főnöke azonnali hatállyal elbocsátotta. Erről telefonon tájékoztatott, és nagy kárörömmel jelezte: elküldi hozzám, hogy egyem meg, amit főztem. Már másnap felkeresett a delikvens, és élénk szemrehányásokkal illetett, mondván, hogy három gyerek apja, és az én okvetetlenkedésemre, kétszáz forint miatt most kidobták, nekem tehát kutyakötelességem róla gondoskodni. Felhívtam a főnökét, és megmondtam, hogy kíméletlenül járt el, azért a csekély kétszáz forintért aránytalanul nagy a büntetés, sokkal okosabban tette volna, ha ezt a megtévedt embert alacsonyabb beosztásba helyezi, és a becsületes útra téríti. „Mit képzel a szerkesztő elvtárs" — harsogta a főnök —, „hogy akkor majd megírja, milyen liberálisan jártam el?" Végül mégis sikerült elérnem, hogy visszavette, és kétszáz forinttal alacsonyabb beosztásba helyezte emberemet, aki azóta is boldogan él, ha meg nem halt.

Ezt elöljáróban azért kellett elmesélnem, mert az eseten okulva, most *nem* nevezem meg, kivel, hogyan és mikor, de szóváteszem a jelenséget, amely egyre inkább kezd lábrakapni. Röviden: *hivatalosan* nincs megoldás, nincs javítás, nincs segítség, nincs alkatrész, de maszekként van. Elmondom hozzá a példát is.

Valahol elromlik egy készülék. Mindegy, hogy milyen, keskeny vagy széles, alacsony vagy magas, lapos vagy henger alakú, fém vagy műanyag, nevezzük Barbaronának. Sokan használják, szinte nélkülözhetetlen. A Barbarona tulajdonosa fölhívja az illetékes üzemet:

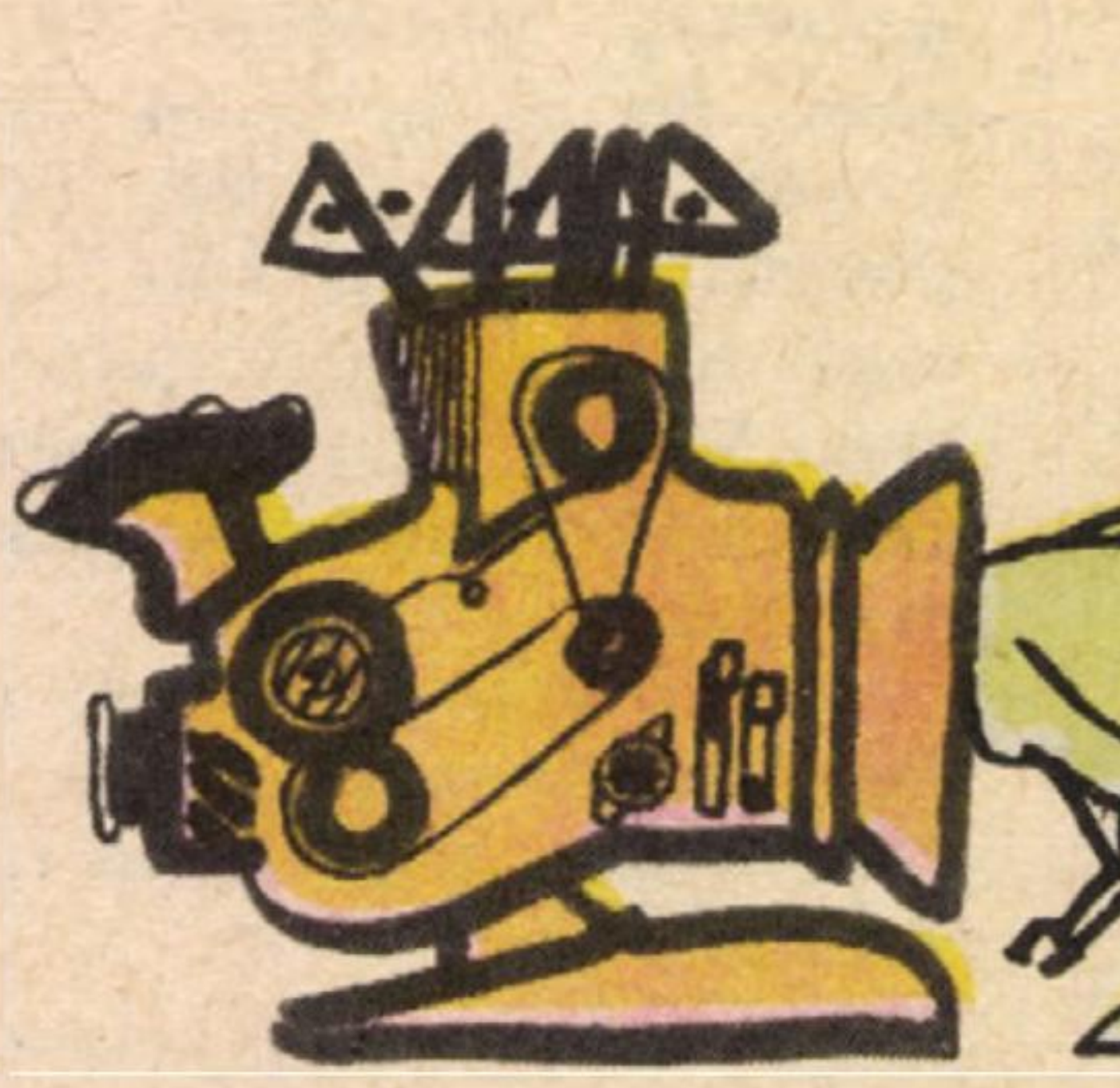

— Elromlott a készülékem, több helyen sérült, szeretném megjavíttatni — kezdi az illő bemutatkozás után.

— Sajnos, nincs hozzá alkatrészünk — hangzik a felelet a drót másik végéről.

— És újat lehet kapni?

— Hogyne, kérem. Kétezer forint.

— Az nagyon sok. Talán tudna ajánlani egy maszekot, aki megjavítaná?

— Nagyon szívesen.

— Ki az a maszek? Megköszönném a címét.

— Én vagyok, kérem — feleli amaz.

Másnap másodmagával megjelenik az ügyfél lakásán, rengeteg cuccal a bugyrában. Néhány órát matat, a hibás alkatrészeket lelkiismeretesen kicseréli, a Barbarona működik. Közben barátságos beszélgetés: az ügyfél megtudja, hogy a Barbaronát változatlanul gyártják, csak pótalkatrészt nem gyártanak hozzá, és számos olyan tönkrement Barbarona fekszik a raktáron, mint amilyen az ügyfélé. De ezzel a vállalatnál senki sem törődik, ő is csak magánszorgalomból gyűjti össze a még használható alkatrészeket, és emberbaráti szívességből végzi el a javításokat, amit azzal is bizonyít, hogy a sok kicserélt alkatrészért és kettőjük munkájáért összesen csak háromszáz forintot kér. És egyáltalán nem fél attól, hogy valami baja lesz, mert az állami tulajdon megkárosítása — *közérdekből*, nincs a BTK-ban.

A háromszáz forintos ügyben most, mint említettem, azért nem írtam nevet, mert nem szeretném még egyszer póruljárni. Lehet, hogy ennek a derék embernek négy gyereke van, a társának esetleg öt. Kétségbeejt a gondolat, hogy mindkettőjüket elbocsátanák, és én nem tudnám elhelyezni őket. Meg kell elégednem tehát azzal, hogy csak a jelenséget ismertetem. Akad talán olyan vállalat, amelyik így is magára ismer. Sőt, talán több is.

Földes György

SZERENÁD

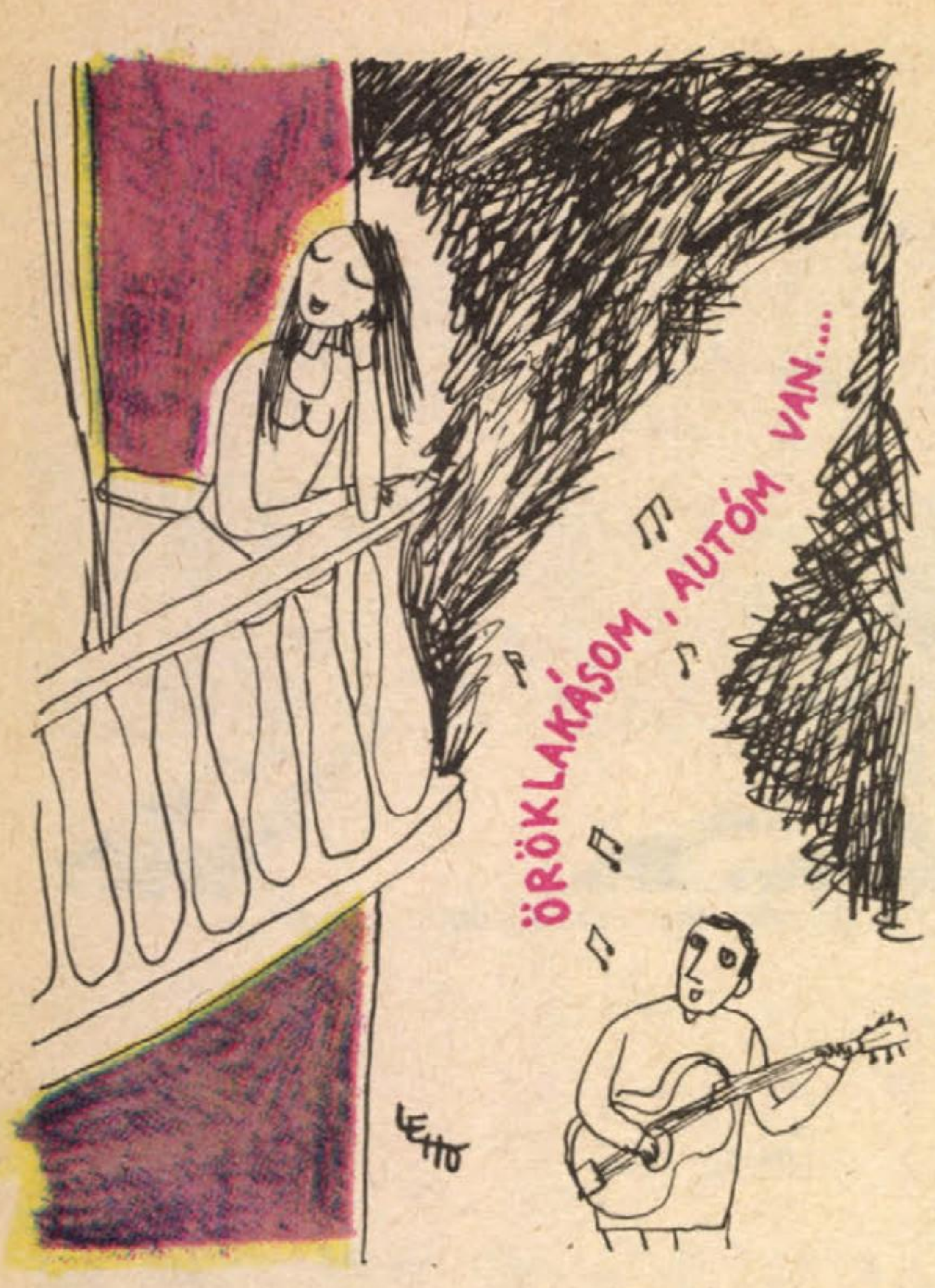
ÖRÖKLAKÁSOM, AUTÓM VAN....

KORUNK ROHANÓ TEMPÓJA

(International Herald Tribune)

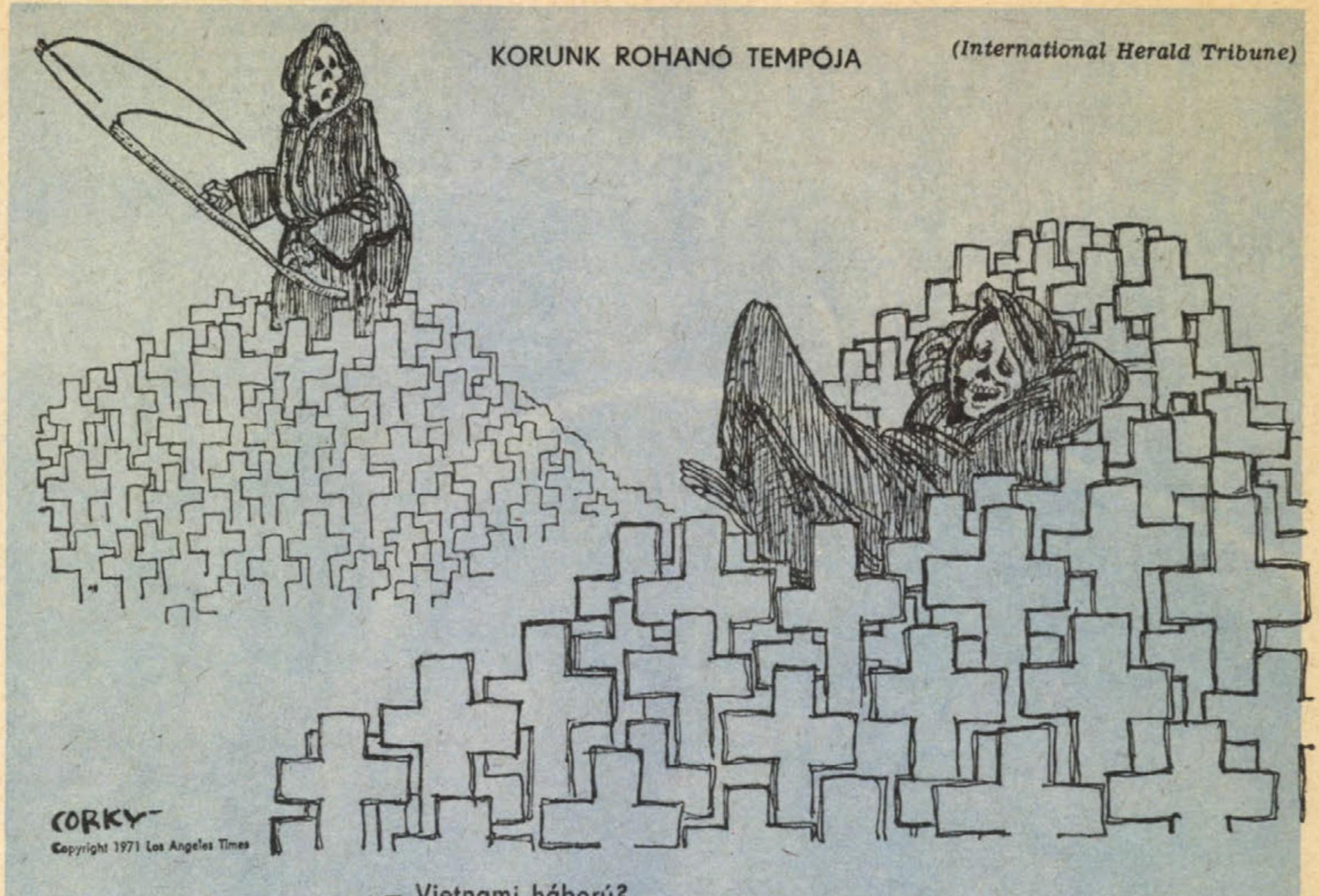
CORKY
Copyright 1971 Los Angeles Times

– Vietnami háború?
– Nem ... Hétvégi balesetek az Egyesült Államokban.

DIAGNÓZIS

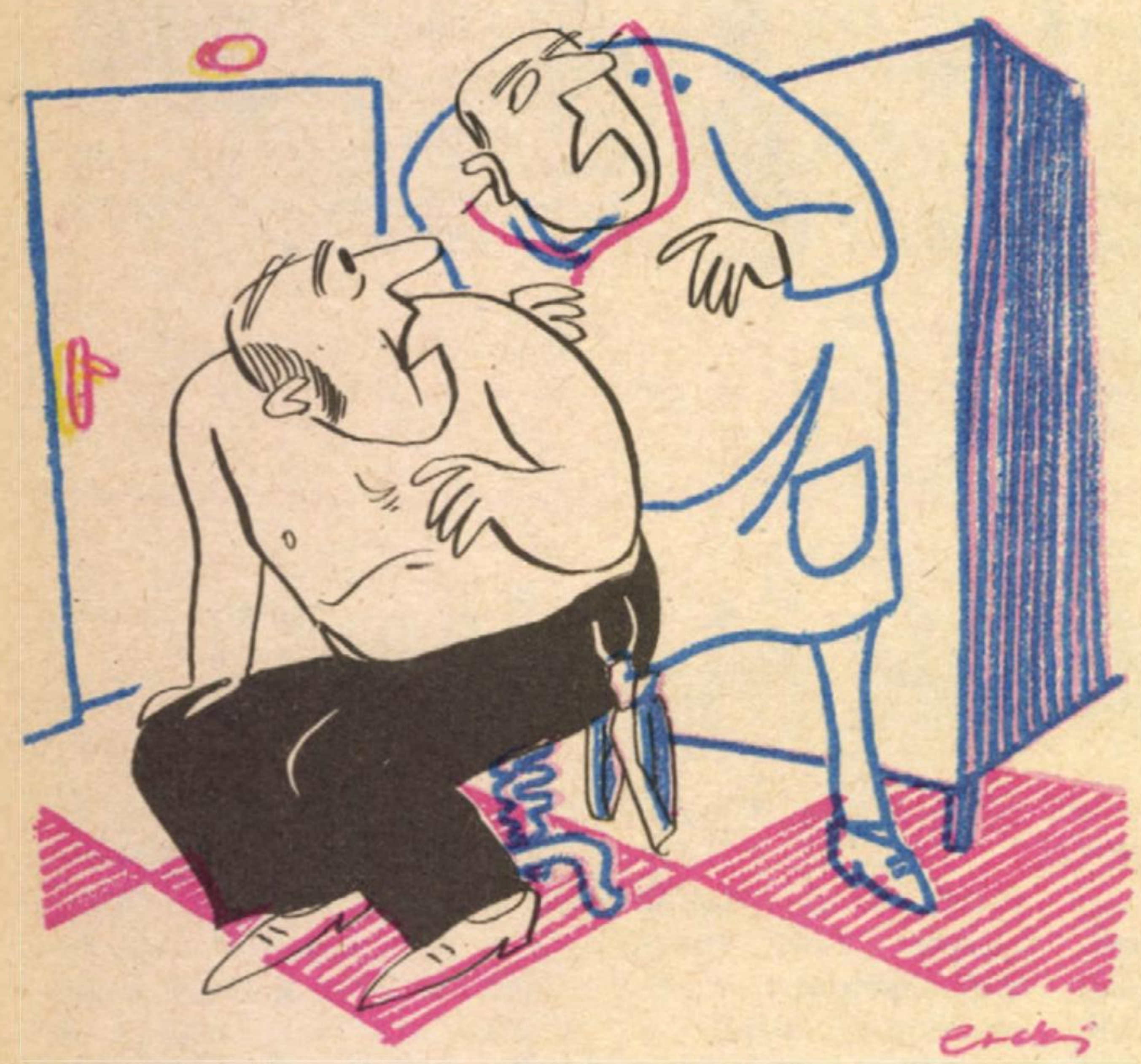

– Az a baj, hogy nem mozog eleget!
– De doktor úr, minden nap gyalog megyek a parkolótól a hivatalomig.

DICSEKSZIK AZ IKV

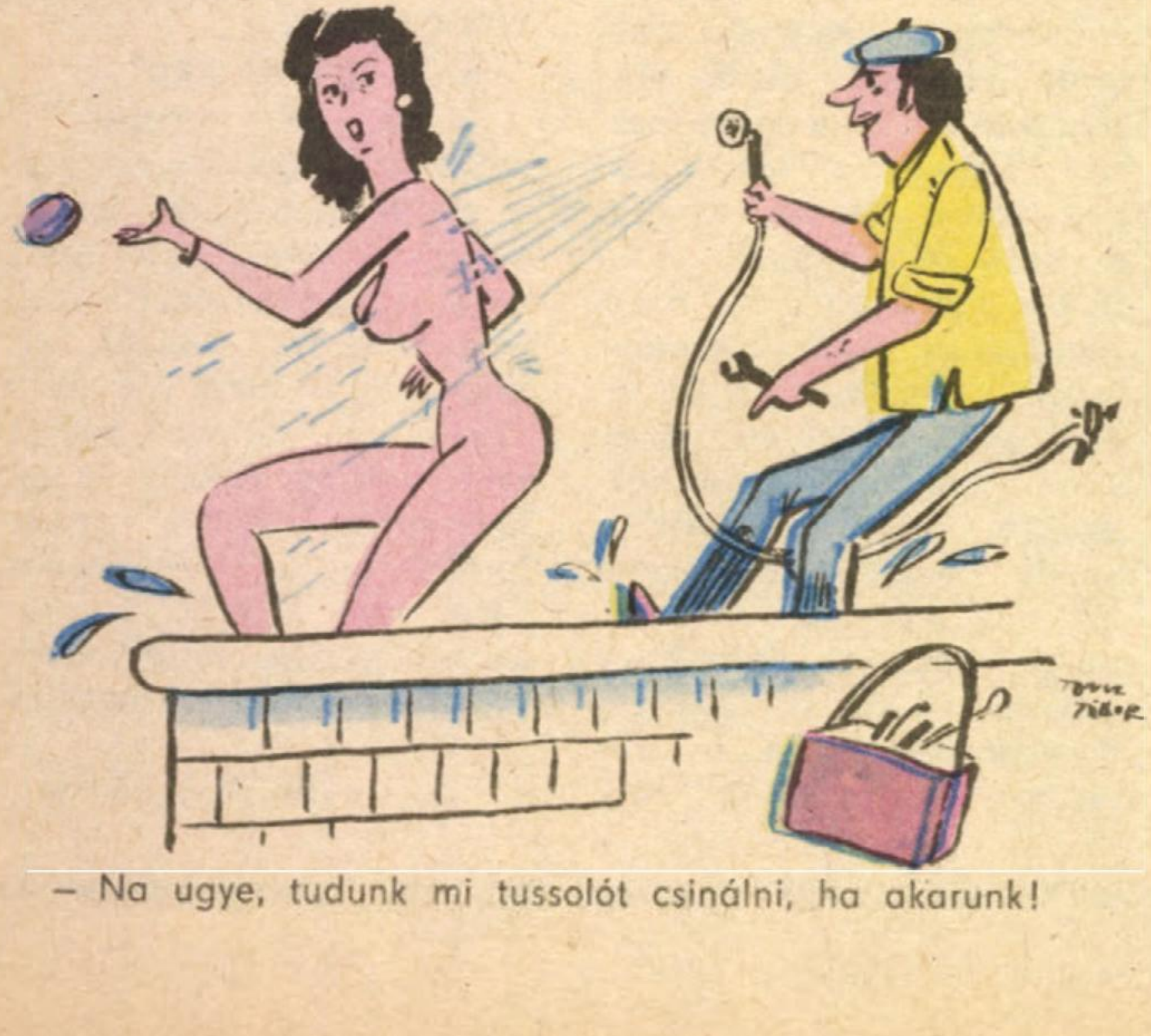

– Na ugye, tudunk mi tussolót csinálni, ha akarunk!

STÁTSZIM

Új kifejezést ízlelgetek. Nem olyan régen tűnt fel és hamarosan úgy elterjedt, mint a nátha. Így hívják: „Státusz szimbólum". Már első hallásra megnyaltam utána mind a tíz ujjam, pedig azt sem tudtam, hogy eszik-e vagy isszák és sürgősen másról kezdtem beszélni, mert nem tudtam, hogy ez az izé jó-e nekünk, vagy az öntudatos dolgozó harcol ellene.

Aztán kiderült, hogy se nem eszik, se nem isszák...

Illetve... Isszák bizony! Mert például a whisky nevű skót származású ital, a hazájában egyszerű pálinkaféleség, nálunk viszont akár státusz szimbólum is lehet. Ugyanis whiskyt iszik a magyar, ha ezzel rangját és kiváltképpen életnívóját akarja fitogtatni. A törkölyhöz, vagy kisüsti barackhoz egy szegény tudományos munkatárs, vagy kezdő diplomás is hozzájuthat, de az már valaki, aki egy százast tud odadobni a bárpultra két whiskyért. Persze a barackpálinka is lehet státusz szimbólum, de ahhoz Skóciába kell exportálni. Ebből az a tétel is világos, hogy egyetlen ital sem lehet státusz szimbólum a saját hazájában. A whisky egy állami vállalatnál is lehet státusz szimbólum, mert a fogadás rangját emeli, ha a pincérek nem Lánchid-konyakot, hanem a Johny Walker nevű whiskyt hordják körbe, ami általában nem ízlik a magyarnak, legfeljebb az ötödik, mert amellett, hogy státusz szimbólum, be is lehet tőle rúgni.

A státusz szimbólum pontos meghatározása, mely ezen értekezés célja, rendkívül bonyolult. A státusz szimbólum (a továbbiakban státszim) dialektikus fogalom, állandóan változik. Tíz éve például egy Trabant kiváló státszim volt. Jelezte, hogy tulajdonosa jómódú — szép pénz volt még akkor 46 ezer forint — és emellett kiváló összeköttetései is vannak, melyek révén hozzájuthatott egy Trabanthoz. Manapság ilyen kocsit az vesz, aki csak közlekedni akar vele. Maszekok számára a státszim a Ford Escortnál kezdődik. Tulajdonképpen a Volkswagen is lehetne státszim; erre az ára alkalmassá teszi. Sajnos nálunk sokan tudnak németül és „Népautó"-ra lefordítva egy kicsit rosszul hangzik. Állami kocsi csak akkor lehet státszim, ha legalább Volvo, vagy Mercedes. Egy jobb ktsz-elnök, aki ad a maga és cége hírnevére, pirulva ül be egy Volgába és ha a szövetkezetnek csak Warszawája van, inkább gyalog megy és azt mondja, hogy részt vesz a kocogó-mozgalomban. Aztán inkább lemond egy fontos gép beszerzéséről, csakhogy ennek az árán egy méltó státszimet vegyen.

Az elmondottakból az is világos, hogy az a férj, aki 97 ezer forintért nercbundát vásárol a feleségének, az nem attól fél, hogy az asszonyka felfázik, hanem attól, hogy a társaságban megszólják: mert szegény dolgos kis feleségétől még egy nyomorult státszimet is sajnál.

Bármilyen hihetetlen, de egy kutya is előléphet státszimmé, csak megfelelő nemesi levél kell hozzá. Persze itt szóba se jöhet egy tacskó, még az esetben sem, ha pedigréjét tíz őséig is visszavezeti. Ezzel legfeljebb egy szédült állatbarát fogadja el. Ellenben egy angol vérvonalú, világosdrapp törpeuszkár, melynek ára egyhónapos korában négyezer forintnál kezdődik és még így is hiánycikk, az már státszim a javából. A beavatottak ugyanis tudják, hogy egy ilyen kutya karbantartása és üzemeltetése sem olcsó, mert finnyás, és kényes a gyomra, valamint a nyíratási számlája is magasabb, mint amit egy átlag gyalogos felesége fodrászra költ.

Sokaknak egy párizsi utazás nem élmény és tapasztalatszerzés, hanem státszim, aminek az is az előnye, hogy sok státszimet lehet hazahozni. Akadnak emberek, akiknek egy színházi premier, vagy egy operaházi díszelőadás, csak státszim. Ha a hátsó sorokban ülnek, csak szerény státszim, ha netán az első sorban, vagy a páholyban, akkor státszim de luxe.

Tanulmányom írása közben elgondolkoztam, hogy én milyen státszimeket tudok felmutatni. Nagyon elszomorodtam, mert egy buszbérleten és két gyereken kívül, egyéb nem jutott eszembe. Eddig sok mindent vásároltam, de státusz szimbólumot keveset. Igaz, amíg nem tudtam, hogy mi az, nem is hiányzott.

Ősz Ferenc

AKÁR A KÖZÉRTBEN

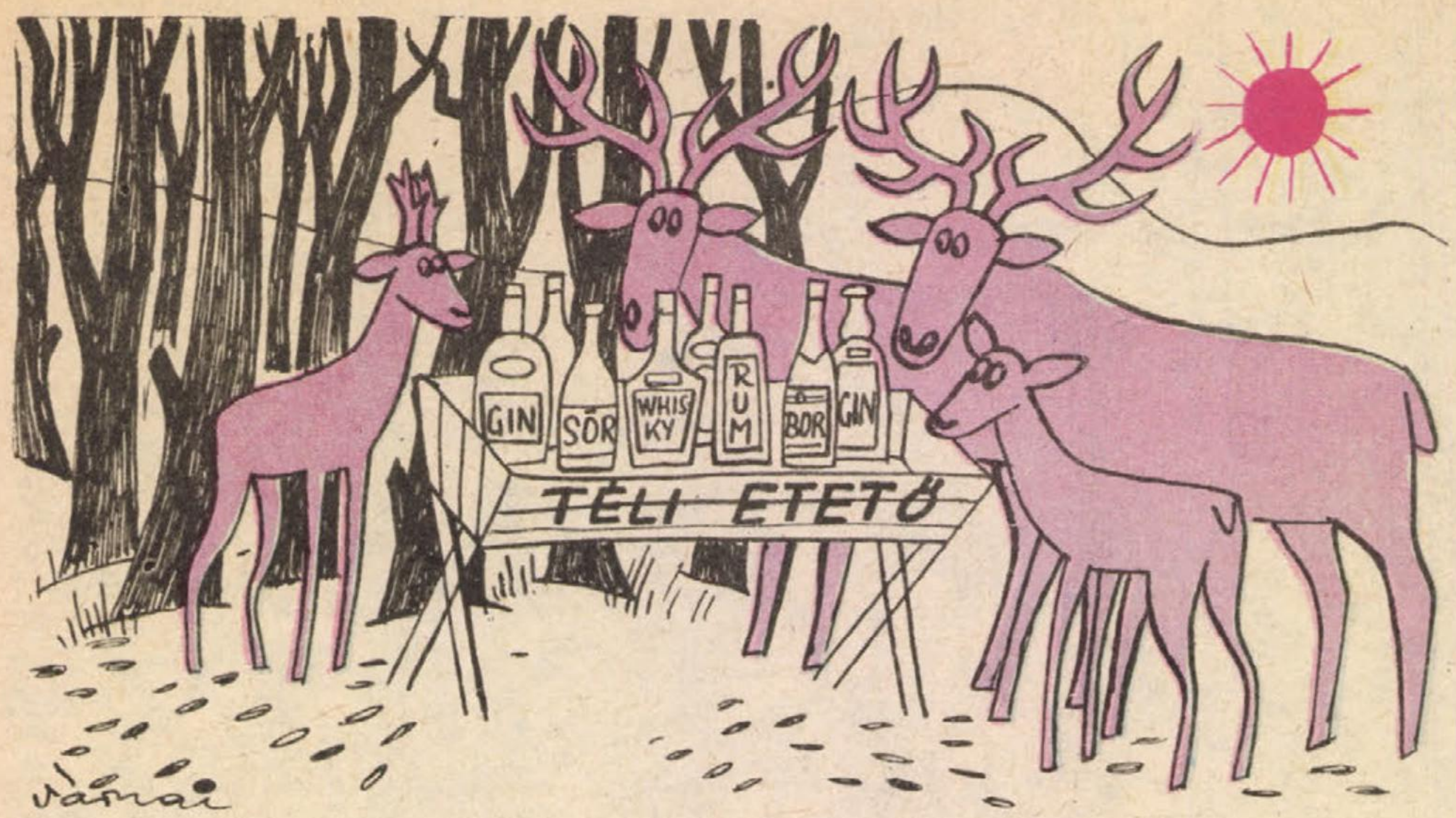

FÉNYŰZŐ ÉLET

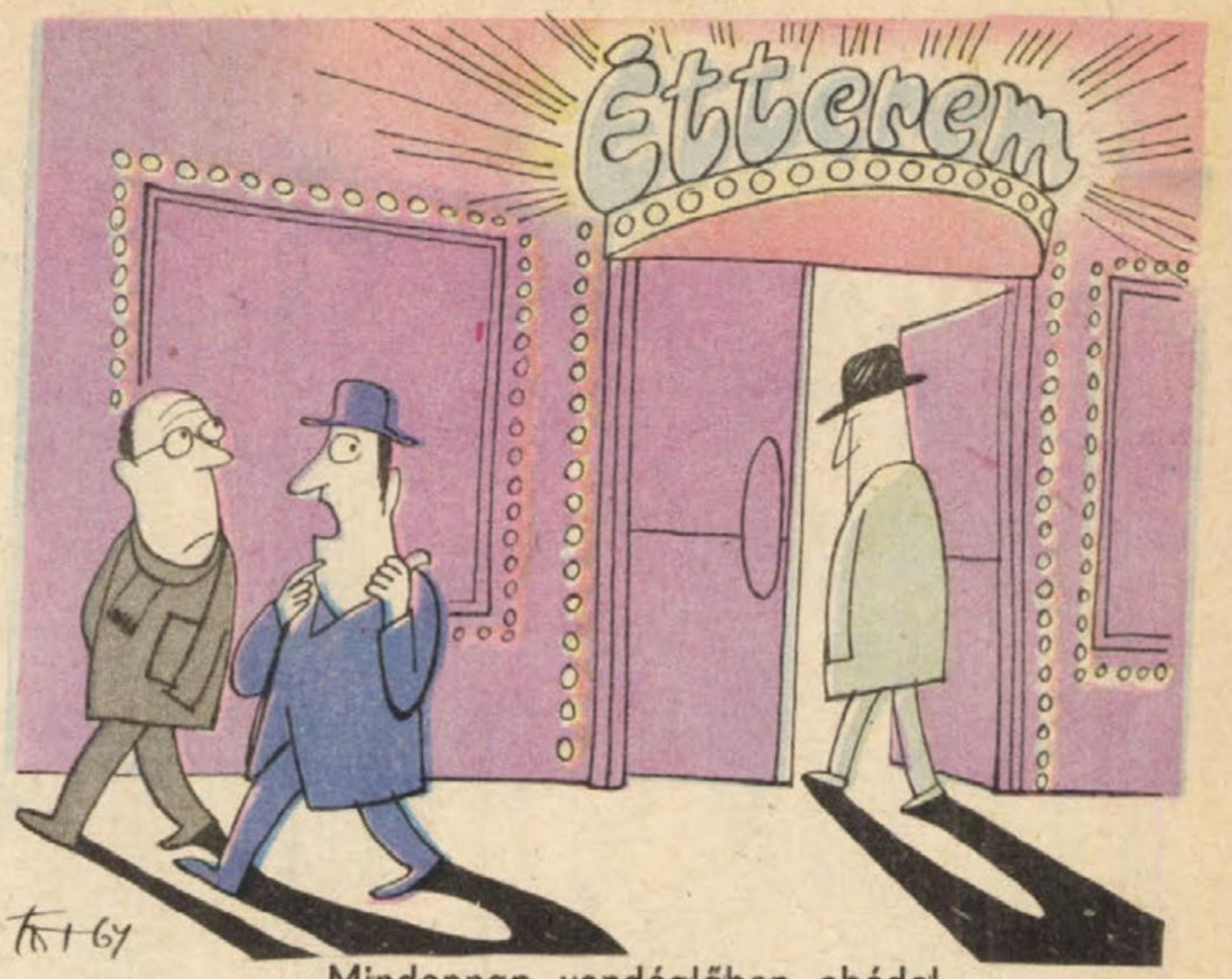

– Mindennap vendéglőben ebédel...

A HOLDON

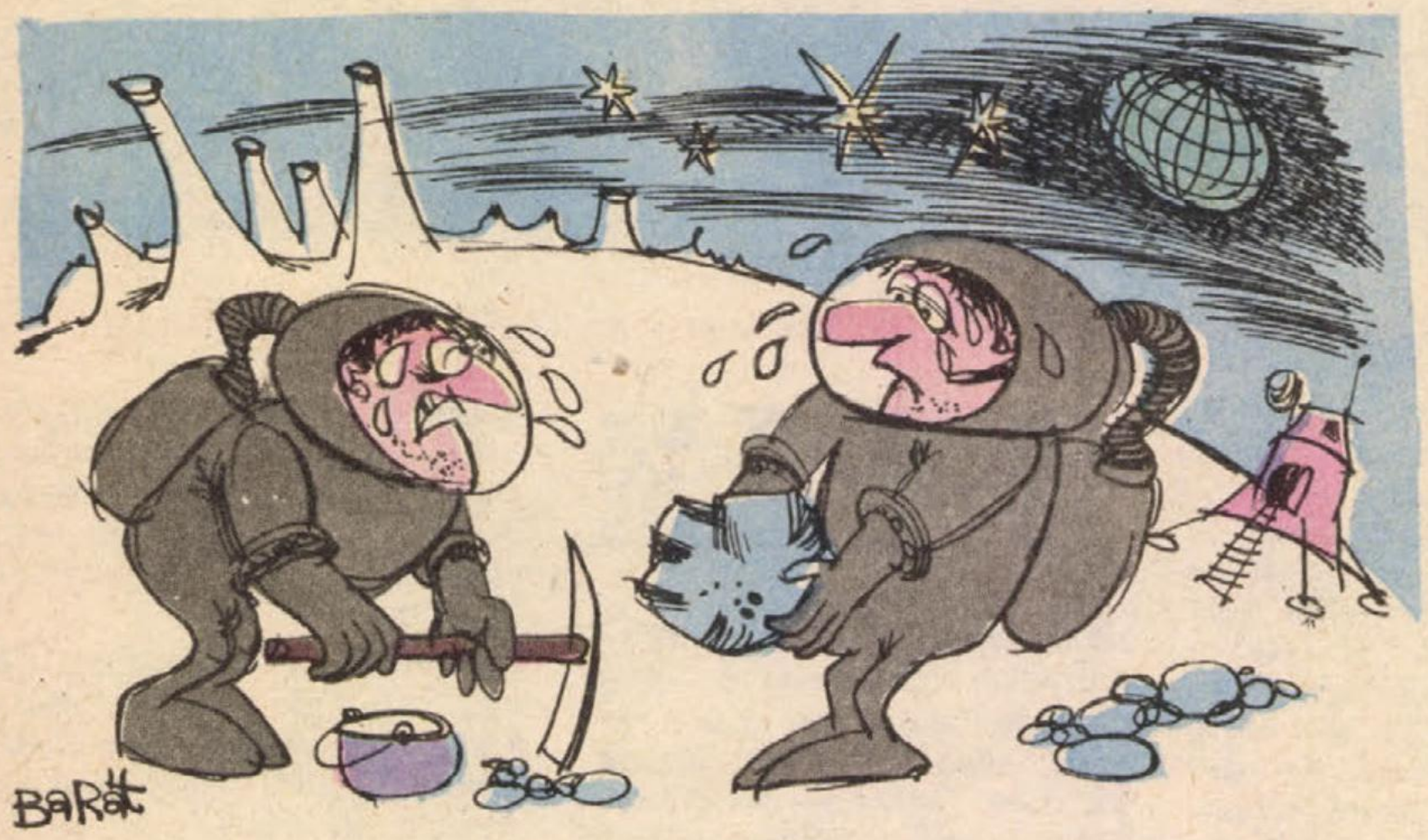

– Higgye el, kolléga, robotoké a jövő.

IPARI TÉVÉ

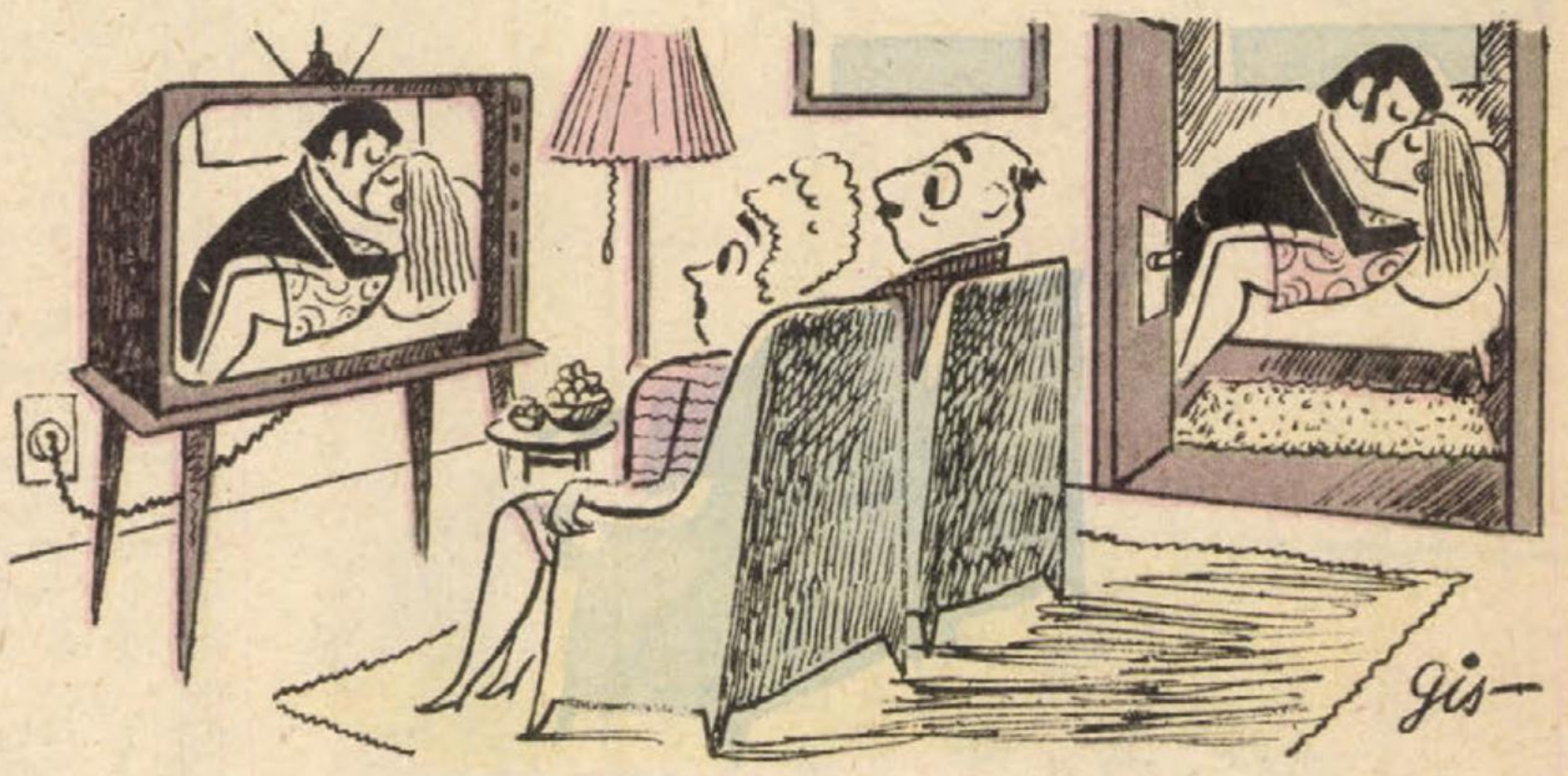

HUMORÜGYBEN LÁZÁR MÁRIÁNÁL

Készültem ám! Valami egészen eredetit fog hallani humorügyben, jól figyeljen! Én sokkal jobban szeretem a vidámságot, mint a szomorúságot. A színpadon és az életben is.

— Köszönöm a kritikát, amelyből azt látom, hogy olvassa a cikkeimet.

— Ne haragudjon, csupán azt akartam finoman közölni, hogy a humor elméleti részéhez nem értek.

— A gyakorlatához annál jobban...

— Az attól függ, hogy milyen szöveget kapok a szerzőtől.

— A múltkor az autóbuszon, amikor megnevettette a közönséget, nem hiszem, hogy szerzői szöveget mondott. Igaz, én távol álltam, nem hallottam.

— Hadd ábrándítsam ki, nem én voltam a nevettető, hanem a szituáció. Tudja, hogy a balesetem óta bottal járok. Ma már — hál' isten — inkább csak flancból meg fifikából. Nem szól a rendőr, ha „zebrán kívül" megyek át a túloldalra és az autóbuszon mindig kapok ülőhelyet. Nos, akkor is, alighogy fölszálltam, fölpattant egy fiatalember. Köszöntem szépen, majd leülve — átkozott játékszenvedély! — a botomat magam elé emelve így „szövegeltem": „Neked is köszönöm, kis botocskám." Erre a fiatalember elvörösödött és sértetten kifakadt: „Én nem a botnak adtam át a helyemet, hanem a művésznőnek."

— Úgy láttam *messziről*, hogy pillanatok alatt sikerült kiengesztelnie az ifjút.

— Szavaiból úgy hallom *közelről*, hogy sokat emlegetett női rutinomra céloz.

— Nem egy alakításában tapasztaltam azt.

— Az alakításaimban, azokban igen. Azokban fenséges királynő és észvesztő démon voltam. Emlékszem például egy darabra, ahol a következő négy férfit bolondítottam: Toronyi Imrét, Törzs Jenőt, Somlay Artúrt és Ráday Imrét. A jó néhányadik előadás után meginterjúvolt a színházi lap. Arra a kérdésre, hogy sok szerelmes levelet kapok-e, én az igazságnak megfelelően azt válaszoltam, hogy egyet sem. A cikk megjelenését követő napon levelet kaptam egy tekintélyes férfiútól. „Nem szép öntől, művésznő, hogy letagadja az én levelemet..." — írta többek között. Kiderült, hogy vagy húsz évvel azelőtt írta, tizenhat éves korában. Előkerestem, megvolt, szerelmes levél a javából — házassági ajánlattal súlyosbítva.

— Ez valóban humoros, csak...

— Csak egy kicsit romantikus. Igaz? Hát jó, mondok én magának egyet a ma divatosabb, morbid műfajból. A harmicas években az Angyalt vettem feleségül című vígjátékkal vendégszerepeltem Kassán. Fehér lepelben tettre készen vártam a kezdésre, amikor is a férfiú lakásába kell majd röppennem a szobája megrepedt falán keresztül. Ezt úgy műveltem, hogy a fal mögötti fekete szőnyeggel bevont lépcsőn, amely feketeségében nem látszott, rohantam a színre. A látszat az volt, hogy repülök. Tehát akkor, Kassán készültem a „repülésre", vártam és vártam a gongot. Jó fél órai várakozás után megkérdeztem az ügyelőt, hogy miért nem kezdjük még az előadást. Erre ő nagy flegmával közölte: „Úgy látszik, elhúzódott a szertartás. Ugyanis a ravatalozóból kapjuk kölcsön a fekete szőnyeget." Végül megérkezett a szőnyeg és én... én, az angyal — bár nem vagyok babonás —, úgy repültem végig rajta, mint az ördög, aki menekül a tömjénfüsttől.

— És a közönség?

— Ők nem érezték a szőnyeg tömjénszagát, csak a teljesítményemet látták, s tömjéneztek. Azt hiszi, most dicsekszem? Jól hiszi. Büszke vagyok rá, hogy akkor nem tört el a lábam. No, de ami késett, nem múlott. Ebben az ősi igazságban bízva remélem, hogy ha legközelebb újra rám kerül a sor humorügyben, majd humorosabbakat fogok mesélni.

Sólyom László

TAPINTATOSSÁG

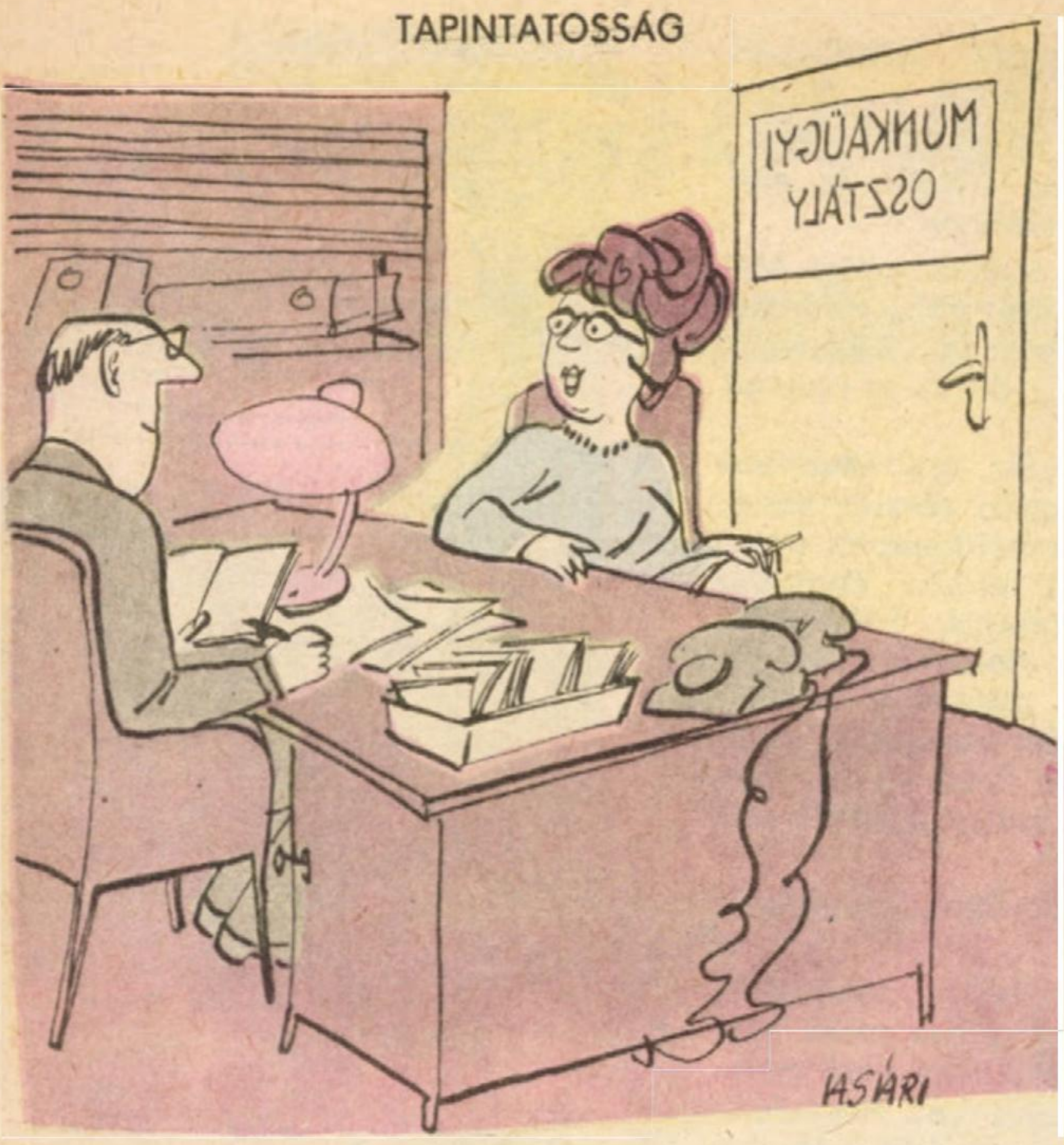

– Számíthatok a diszkréciójára, Kovács kartárs? Ugye, senki sem tudja meg, hogy nyugdíjjogosult vagyok?!

CSALÓDÁS

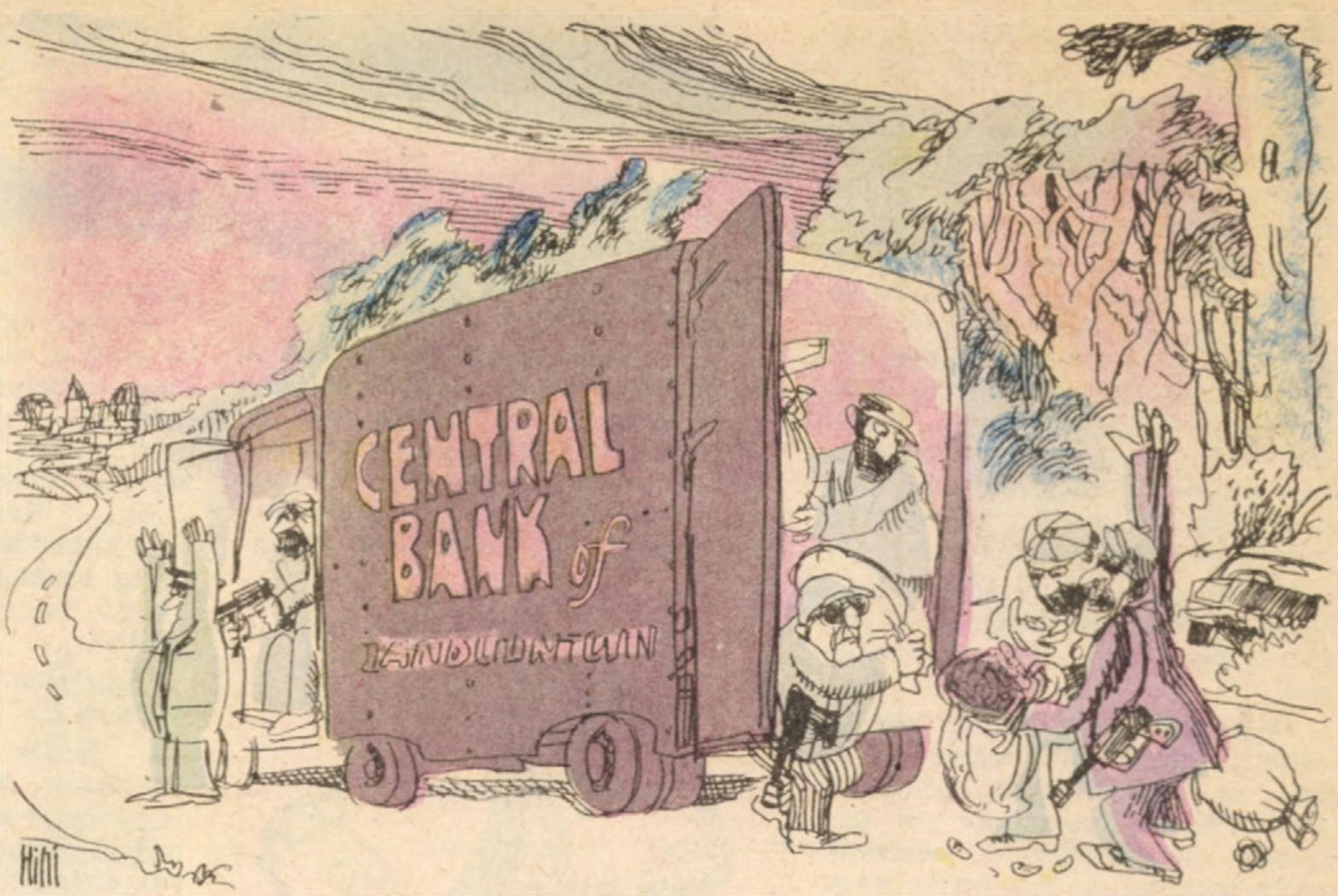

– Akció, állj! A zsákokban amerikai mogyoró van!...

SZERENCSÉS EMBEREK

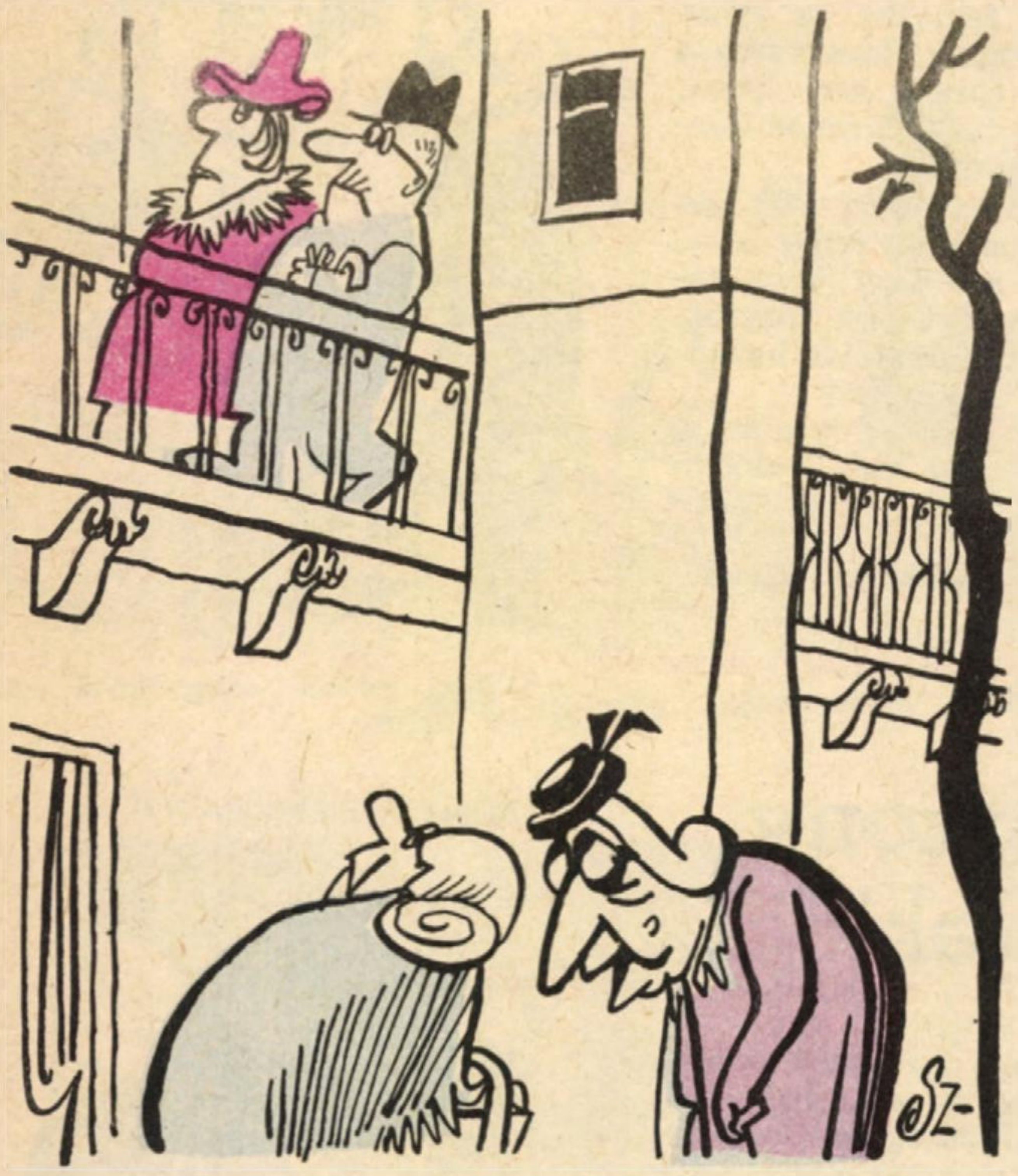

– Jól megy a Kovácséknak, most csökkent a lakbér-hozzájárulásuk!

MUNKAERŐVÁNDORLÁS

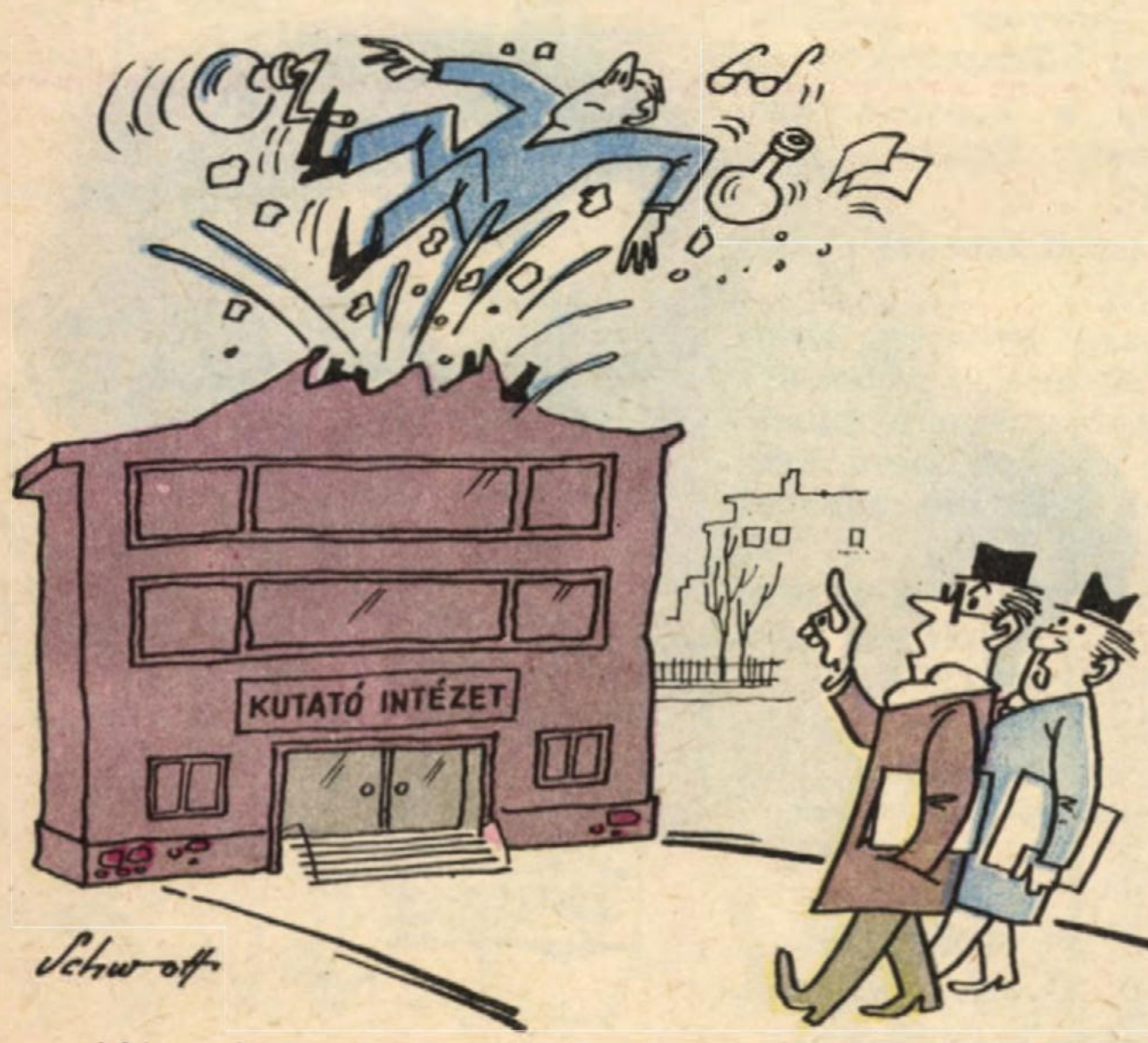

– Már a harmadik kutató távozik tőlünk felmondás nélkül...

GYALOGOSOKRÓL - VEZETŐKNEK

A Ludas Matyi mai címlapja csak egyik oldaláról világítja meg a kérdést. A következőkben szeretném mély elemzés útján felvillantani a sokrétű probléma megoldásának néhány lehetőségét.

Hogy a gyalogosok érdekeit képviselhessük, nem árt apróra megvizsgálni, milyenek is a gyalogosok. Ez leginkább mégis a kormánykerék mellől lehetséges, mert ilyen viszonylatban mindannyian az igazi arcukat mutatják. Ez pedig ahány, annyiféle. A kormány mellől tekintve a gyalogosok következő főbb típusait különböztethetjük meg:

Vágtázók. A típus képviselői fejüket a nyakuk közé húzva, vad iramban csörtetnek át az úttesten. Nem néznek se istent (ami szívük joga), se embert (ami a legnagyobb disznóság), se jobbra (ami még csak hagyján), se balra (ami legalábbis furcsa). Eljárásukkal nem csak magukat, hanem környezetüket is veszélybe dönthetik. Minthogy semmiféle műszaki eljárással sem lehet őket sebességük csökkentésére szorítani, a vezető csak három dolgot tehet a kímélésükre: 1. dudálhat, 2. fékezhet, 3. fohászkodhat.

Merengők. Ezek álmodozva, olvasgatva, esetleg magukban beszélgetve ődöngenek az úttesten. Súlyos hiba lenne közvetlen közelről rájuk trombitálni, mert ilyenkor hirtelen felrezzenve még a hűtőre is felugorhatnak és rémült gesztusaikkal az ablakot is betörhetik. Ilyenkor okosabb kisebb sebességre kapcsolva megvárni, amíg csendesen átgesztikulálják magukat a túlsó oldalra. Általában békés emberek, akik saját külön világukban élnek. Kérdés, hogy ez az ő világuk mennyire különbözik a mi világunktól, mely probléma külön vizsgálat tárgyát képezheti.

Cselesek. Trükkös emberek, akik önfeledt mozdulattal vetik magukat az úttestre. Amikor aztán a vezető kétségbeesetten mögéjük próbál kerülni, ők is hirtelen visszaugranak. Erre a vezető gázt ad, hogy most már előttük húzzon el, ebben a pillanatban viszont ők is újra nekilódulnak. A cselesekre különös figyelmet kell fordítani, mert többnyire ugyan előbb érnek át a túlsó oldalra, mint a szabályosan közlekedő gyalogosok, de néha betyárul összetörik magukat és ilyenkor a közvélemény még a vezetőt hibáztatja.

Marconák. Ezek elborult emberek, akik képesek lábukat a kerék alá dugni, csakhogy aztán a nyitott ablakon át gonosz dolgokat ordíthassanak a vezetőre. A típus némely elfajult egyedei ugyanezt még lábaládugás nélkül is megcselekszik. Az ilyenfajták megítélésénél körültekintően kell eljárni, mert nem biztos, hogy őrültek, lehet, hogy csak részegek, ami másnapra elmúlik. A kényszerkijózanítás, mint intézkedési minimum, viszont mindkét esetben javasolható.

Mámorosak. Ezek párosával vesznek részt a közúti forgalomban, önfeledten csókolóznak a zebra közepén. Minthogy az ilyen gyalogos speciális testhelyzetéből és állapotából eredően sem előre, sem hátra nem lát, környezetét nem észleli, sőt, orrhosszny távolságról még partnere is csupán bizonytalan körvonalakban jelenik meg a számára, a fény- és hangjelzés nyugodtan elhanyagolható. A vezető akkor jár el helyesen, ha széles ívben kikerüli őket, mert csak átmenetileg képeznek dugót. Egy idő után maguktól is üzemi hőfokra hűlnek és ettől kezdve ismét hasznos tagjai lehetnek a gyalogosok társadalmának.

Dacosak. Az ilyenek a közúti forgalom szabályait, valamint a történelmi szükségszerűséget felrúgva az úttest jobb oldalán gyalogolnak és e közben óhatatlanul hátat fordítanak a vezetőnek. Minthogy féklámpát sosem használnak, sötétben gyakran csak akkor venni észre őket, amikor már késő. A balesetek elkerülésére javítani kell a forgalmas utak közvilágítását, időnként a legerősebb reflektor használata is indokolt. Esetleg kék fénnyel.

Vannak végül *a buzgó* gyalogosok. Ezek megható szorgalommal róják az utat, álmukban sem vétenek a közlekedési szabályok ellen. Csak gyalogolnak, gyalogolnak és gyalogolnak, miközben átázik a kalapjuk és deres lesz a bajuszuk. A vezető akkor jár el okosan, ha néha megáll egyikük-másikuk mellett és — ha már úgyis egyfelé haladnak — pár kilométeren át magával viszi őket.

Hadd jussanak egy kicsit gyorsabban előre.

Peterdi Pál

Felkészülés

Csúnyán lemaradtunk a társintézetek mögött, s most rajtunk nevet az egész szakma, kartársak! — szögezte le a szomorú tényt Gyürtelen Győző, a Kendermagszámláló Központ igazgatója, a vállalati vezérkar sebtiben összehívott tanácskozásán.

Jungboj Jancsi, akit csak január elsejével léptettek elő osztályvezetővé, s így először vett részt ilyen nagyszabású értekezleten, érdeklődéssel dőlt előre a székén. Meglepték az igazgató szavai, hiszen úgy tudta, az aprómagszámlálásban minden eddigi rekordot megdöntöttek tavaly. Miért beszél hát mégis lemaradásról a főnök?

Gyürtelen rögtön meg is adta a választ. Teátrális mozdulattal magasra emelt egy óriási papírtekercset.

— Nézzék meg, mivel köszöntötte az új év alkalmából ügyfeleit és társvállalatait például a Csicseriborsó Tröszt! Ez egy falinaptár lényegében, de tapétapapírra nyomtatva! Egy ötször négyméteres szoba falait ki lehet tapétázni vele. Ebben aztán van ötlet, lelemény, reklámérzék!

Most egy asztalterítő garnitúrát vett elő. Kibontotta a 6x8 méteres damasztabroszt, amelynek közepén, hímzett matyóvirágokkal övezve, ez a felírat pompázott: „Eredményekben gazdag, munkás új esztendőt kíván a Babszemelő Intézet!" Egyenként kibontogatta a tizenkét szalvétát is, amelyeknek mindegyikére egy-egy hónap volt ráhímezve, az összes névnapokkal és a holdjárással egyetemben.

— Ehhez mit szólnak, kartársak? — kérdezte drámai hangon az igazgató. — Vagy nézzék csak azt a tizenkét fóliánst, ott a polcomon. Fókabőr a kötése, pergamenből vannak a lapjai. Ilyen jegyzettömböt küldött szét az országban húszezer példányban a Lencseválogató Vállalat...

Gyürtelen kis szünetet tartott, majd egy könnyed sóhaj után így folytatta:

— És most vegyék kézbe azt a határidőnaplót, amelyet a mi cégünk adott ki az 1972-es évre. A citromsárga szattyánbőr kötés, valamint a merített papírból készült, aranyfüsttel befúvatott lapok önmagukban elég tetszetősek volnának, de a többiekkel egybevetve nagyon szegényesnek hatnak... Tanultunk a kudarcból, s ezért tűzzük már most, az év első értekezletén napirendre a legfontosabb témát: milyen új évi ajándékkal rukkoljon ki a Kendermagszámláló Központ 1973-ra? Kartársak, van-e már valami ötletük?

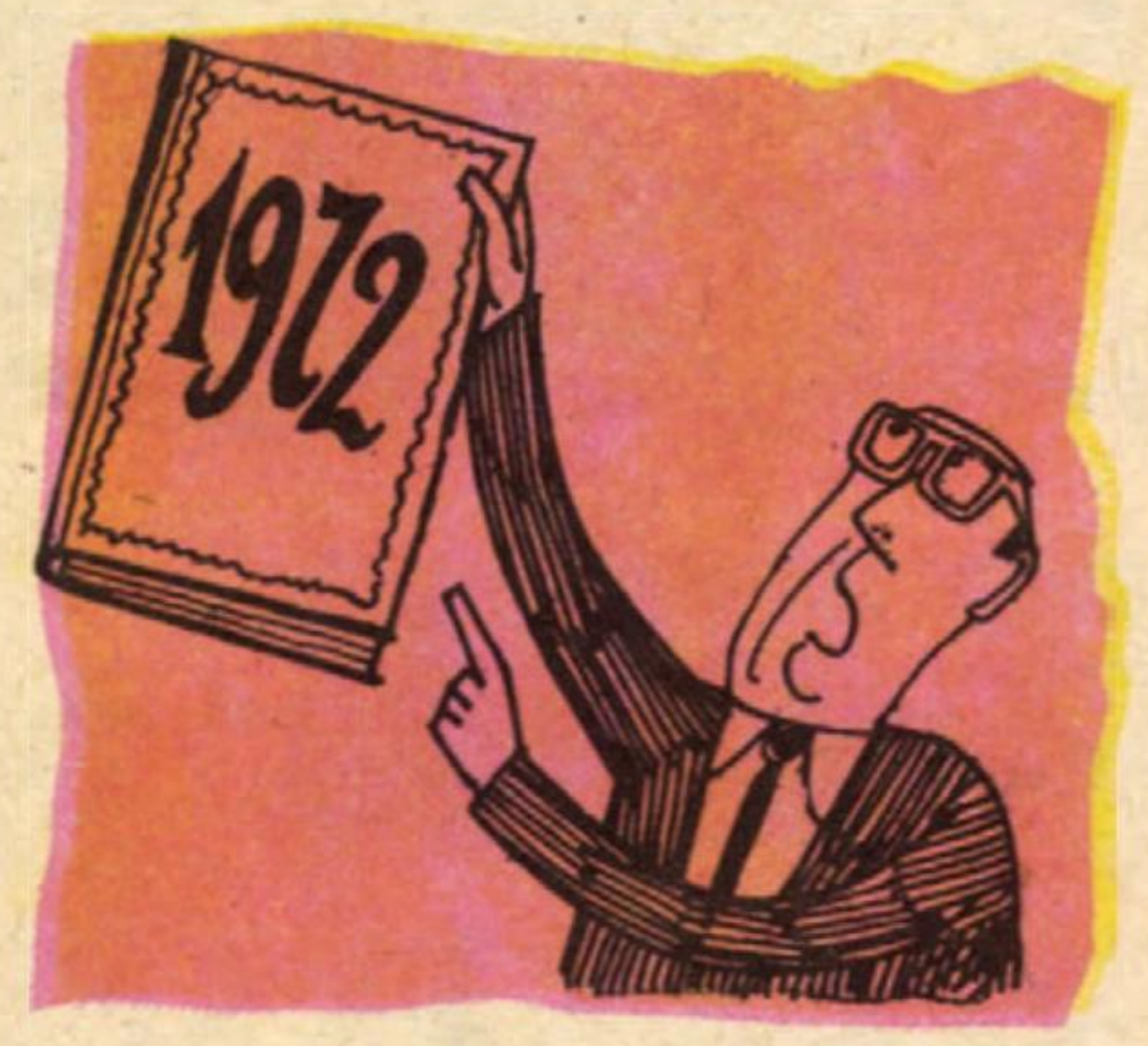

A kereskedelmi osztály vezetője kért szót elsőnek:

— Háromszázhatvanöt lapos asztali naptár, amelynek lapjai mindennap, pontosan huszonnégy órakor, egy különleges vegyszer hatására, önmaguktól lehullanak, mint a falevelek ősszel, s a földön pillanatok alatt szétporladnak...

Az anyagellátás főnöke is előállt a maga javaslatával:

— Készíttessünk elektromos kisokos naptárt, amelyik a konnektorba dúgva nyáron hűt, télen fűt, kávét pörköl, húst darál és ceruzát hegyez!

— Van egy saját szabadalmam — szólt a csomagoló részleg vezetője. — Olyan határidőnapló, amelyik tíz nappal előtte énekelni kezd: *„Kék nefelejcs, kék nefelejcs, határidőt, határidőt ne felejts..."* Három nappal a bejegyzett határidő előtt csengetni, majd pedig harangozni kezd. A be nem tartott határidő esetén a napló felrobban...

Gyürtelen Győzőnek ragyogott az arca:

— Remek formába lendültek, kartársak! Nem féltem most már cégünket, naptárfronton nem győznek le többé bennünket. Ne felejtsük el feljegyezni az eddig elhangzott kiváló ötleteket, hogy a végén majd kiválaszthassuk a legeslegjobbat.

Mindenki lázasan kotorászott a zsebében, s az onnan előkapart fecnikre sebesen jegyezgettek. Jungboj Jancsi felütötte az előtte fekvő határidőnaplót, kicsavarta a tollát, s már éppen írni akart, amikor meghallotta Gyürtelen kartárs rosszalló hangját:

— Nem sajnálná azt a szép papírt, Jungboj kartárs, volna szíve írni rá? Maga azt hiszi, arra készülnek ezek a noteszok, naplók, hogy firkáljunk bele? Hát hallottak már ilyet, kartársak?

Mindannyian hevesen rázták a fejüket: nem, ilyet még valóban nem hallottak.

Radványi Barna

HÁZI MUNKA

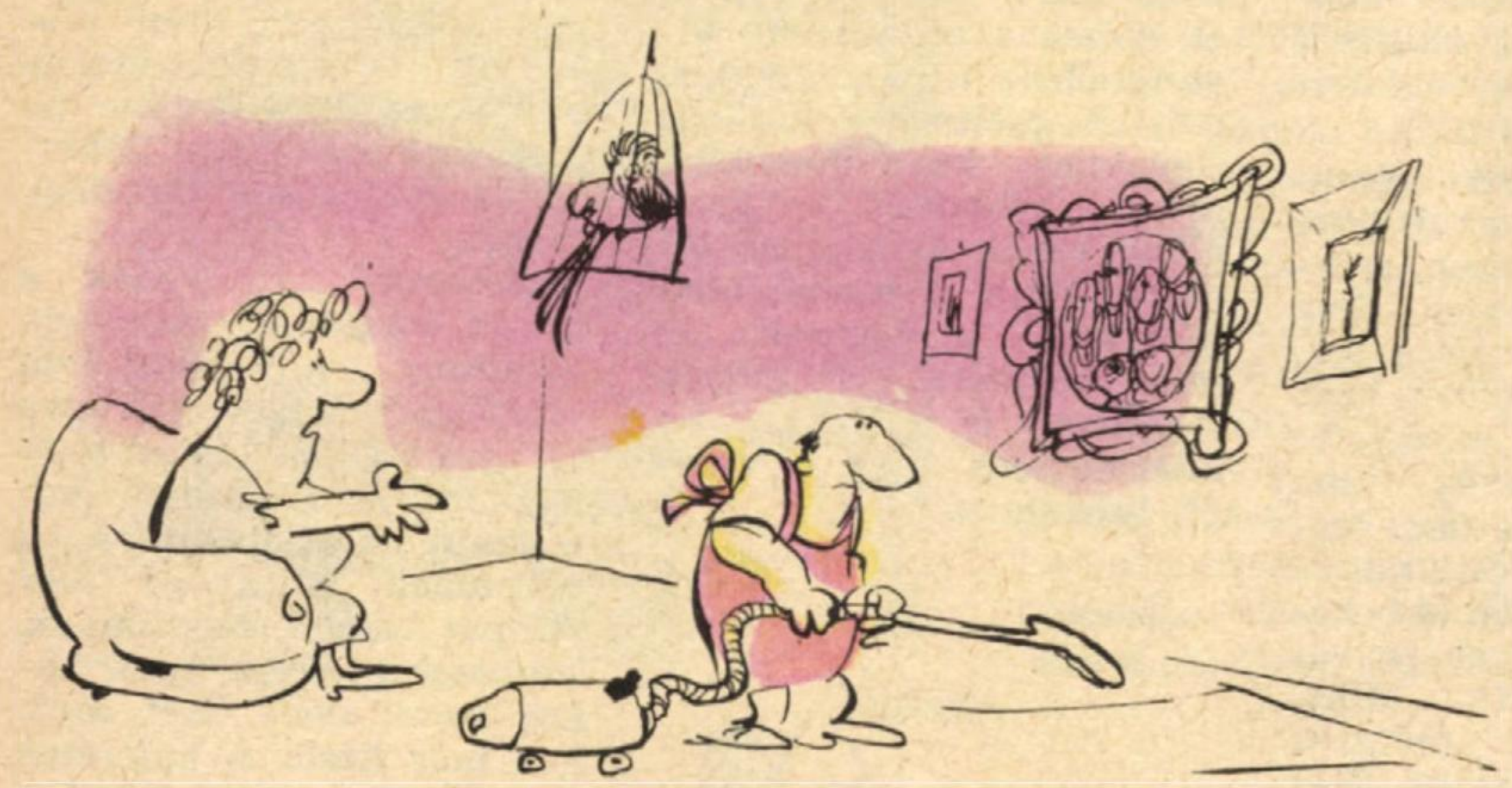

– Csináld csak nyugodtan. Az új Nobel-díjasnak is borotválkozás közben jutott eszébe az ötlet.

RÖVID KARRIER

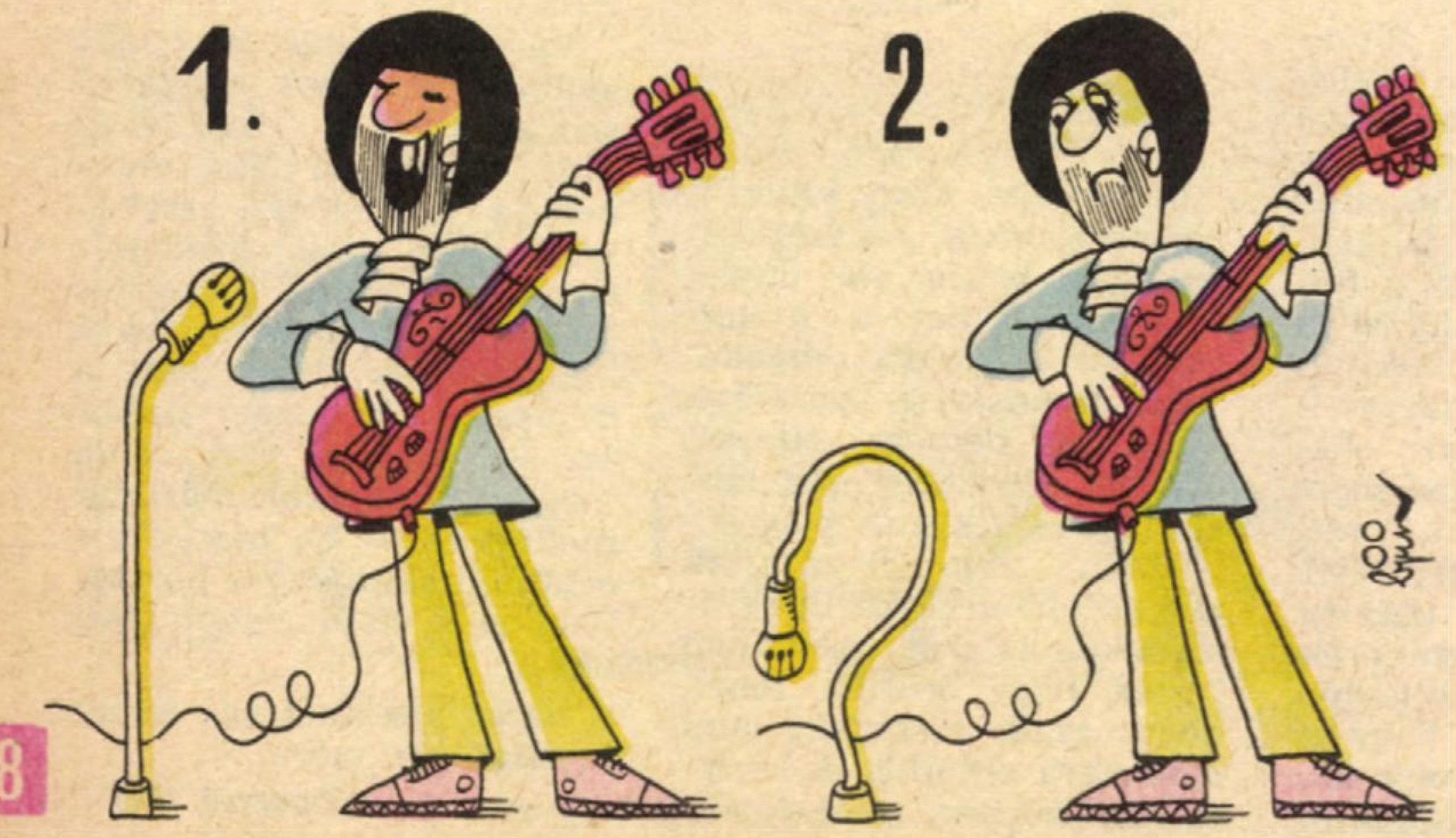

Az asszony érdeklődik

(Szín: konyha. Az asztal ízlésesen megterítve. Az assszony piros arccal áll a tűzhely mellett, leemeli a fedőt, megkóstolja a bablevest, elégedetten bólint. Kintről csoszogás a lábtörlőn, majd benyit a férj. Aktatáskáját a sarokba vágja.)

FÉRJ: Szervusz.

FELESÉG: Szervusz, drágám. (Sört vesz elő a hűtőszekrényből.)

FÉRJ (lerogy a konyhaszékre, kicsit ingerülten): Semmit nem kérdezel tőlem?

FELESÉG (csodálkozva): Mit kérdezzek?

FÉRJ (idegesen): Soha egy cseppet sem vagy kíváncsi, mi van velem, milyen problémáim lehetnek. Soha, egyetlen egyszer nem kérdezed, hogy mi volt ma odabent a munkahelyemen!

FELESÉG (fellobbanó kíváncsisággal): Tényleg, mi volt ma odabenn a munkahelyeden?

FÉRJ: Mi lett volna? Semmi különös. Tálalhatsz, fiacskám, mert éhes vagyok, mint a farkas...

G. Sz.

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi az abszolút népszerűtlen feladat?

Lehoczky István:

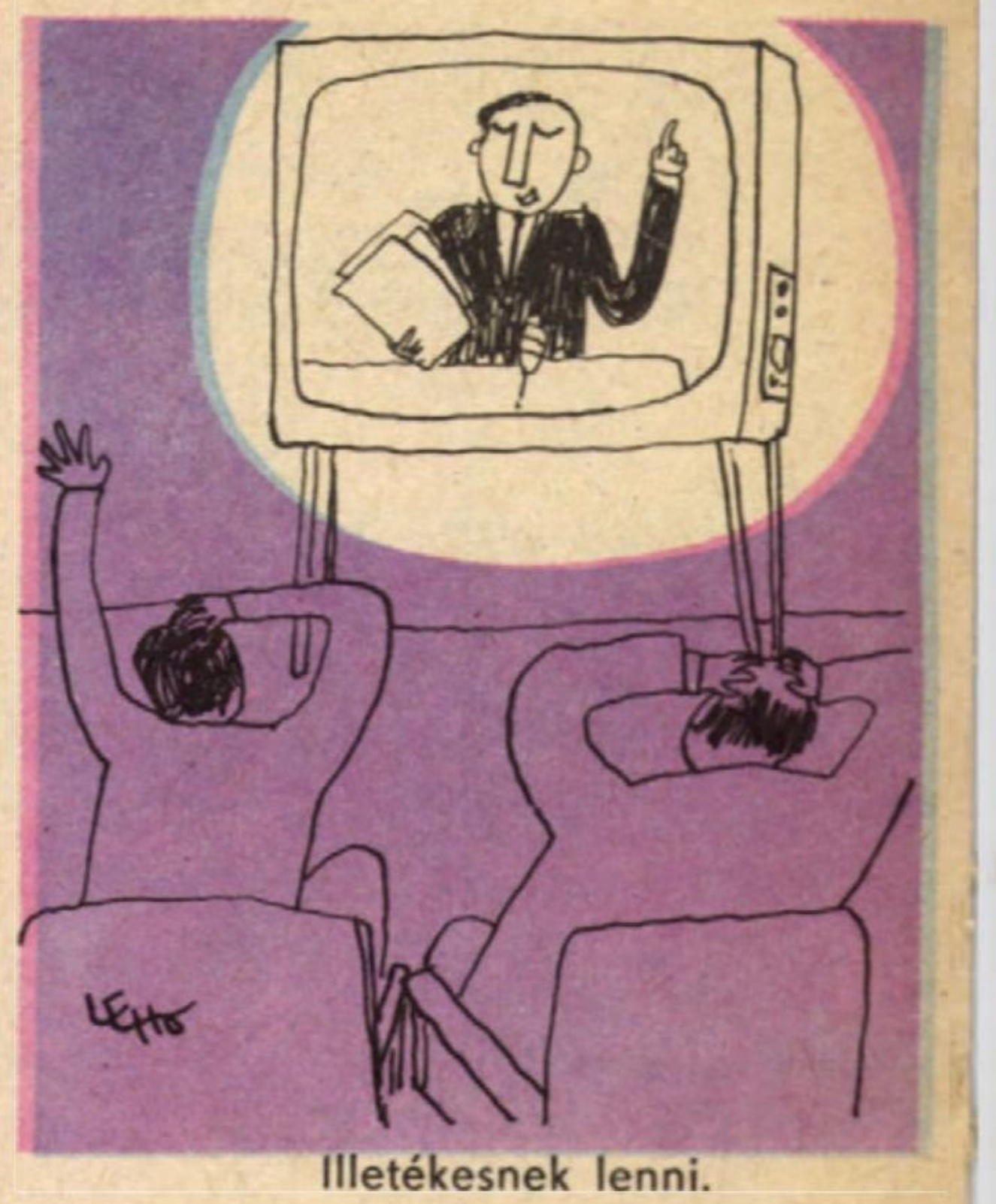

Illetékesnek lenni.

Hegedűs István:

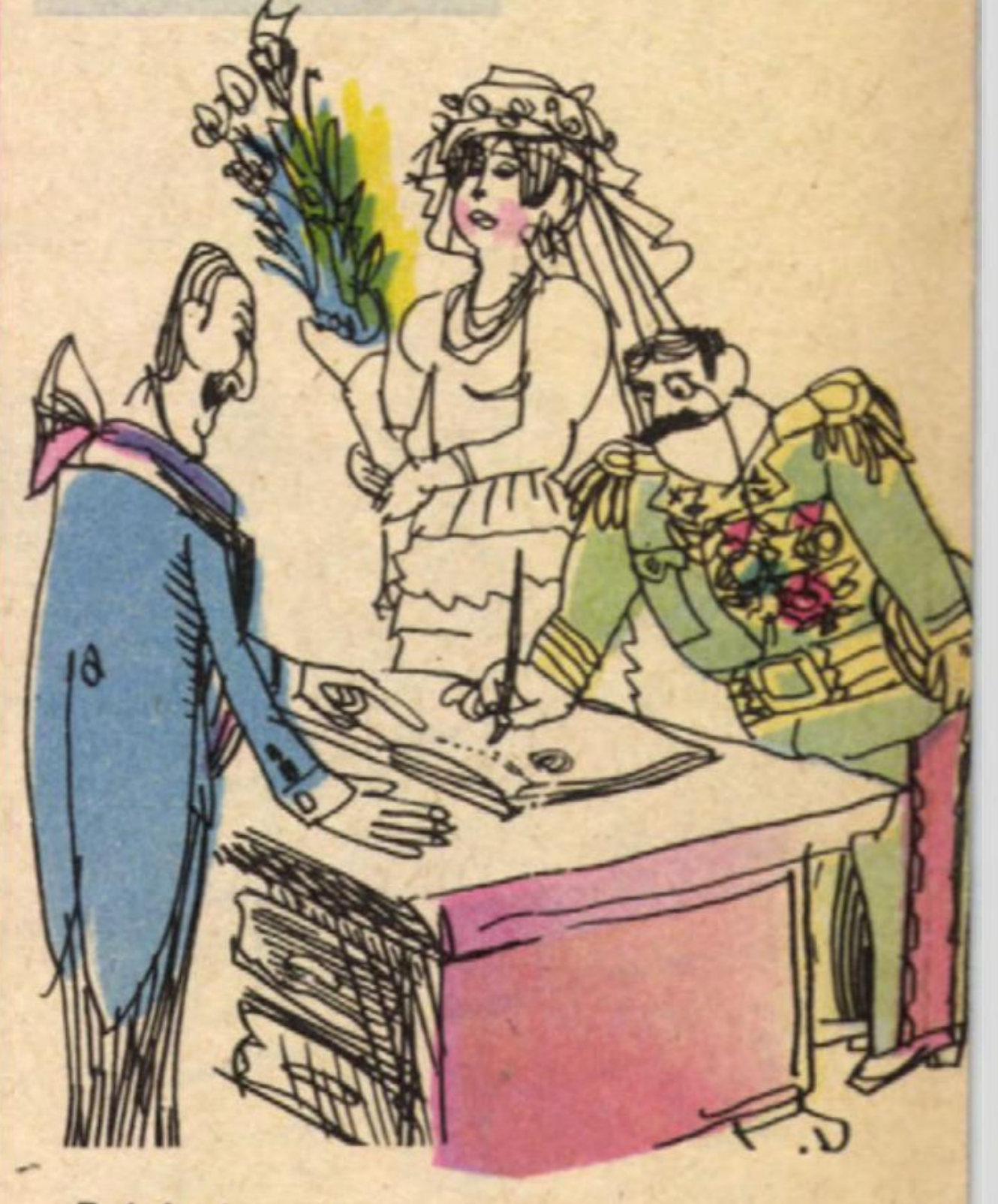

Feltétel nélküli megadásról szóló okmányt aláírni.

Brenner György:

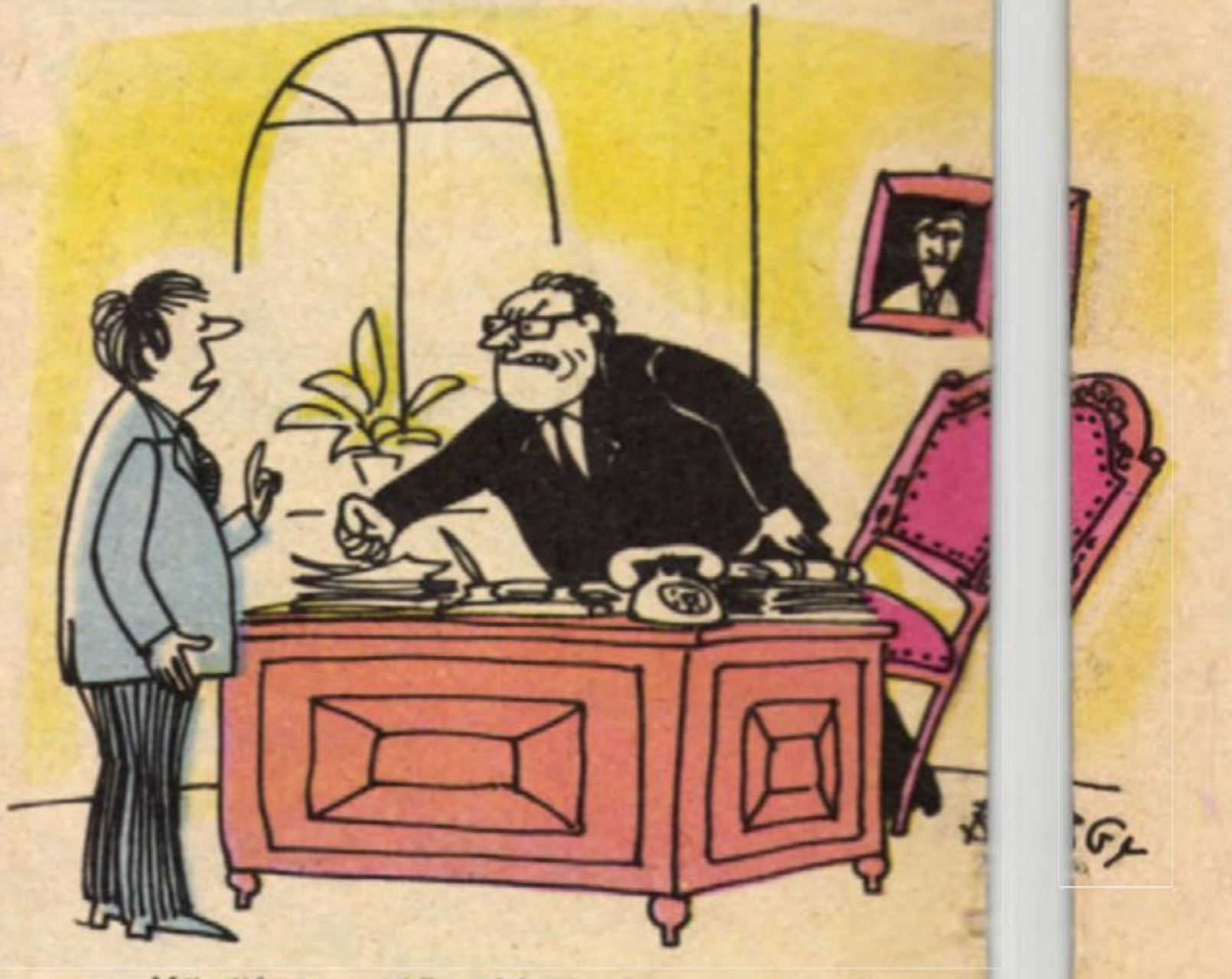

Közölni a főnökkel, hogy téved.

Takács Imre:

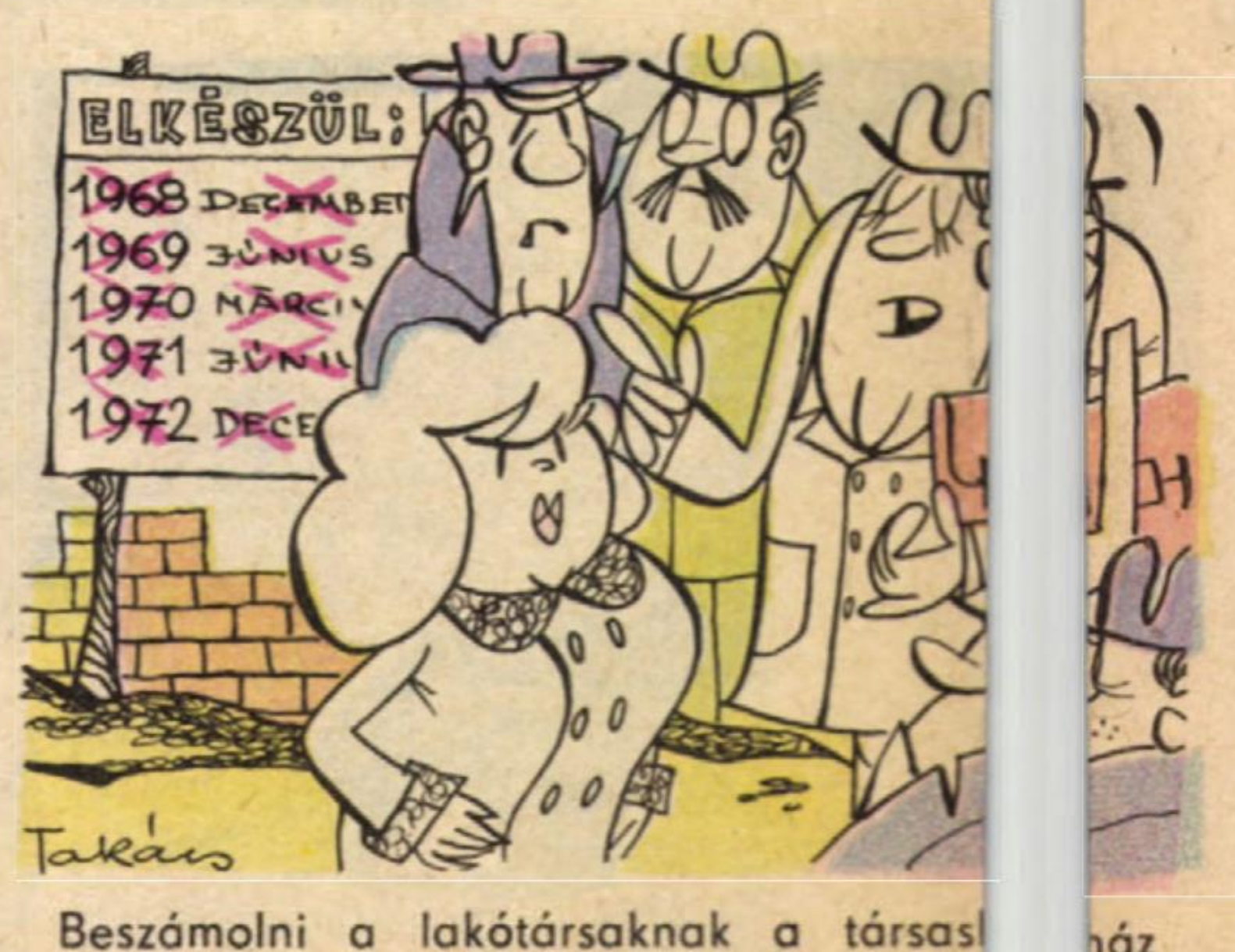

Beszámolni a lakótársaknak a társasház építkezés menetéről.

Dallos Jenő:

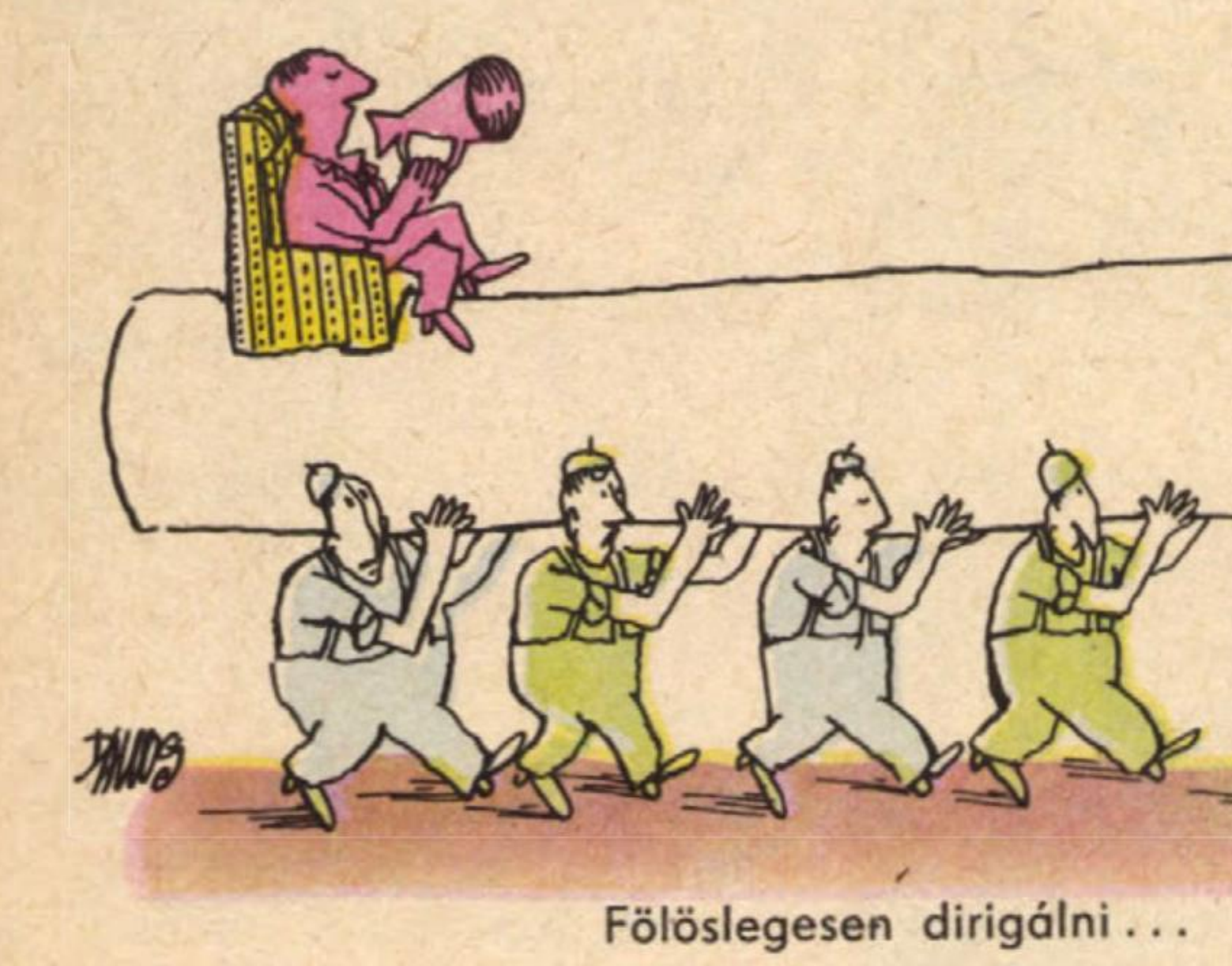

Fölöslegesen dirigálni...

Balázs-Piri Balázs:

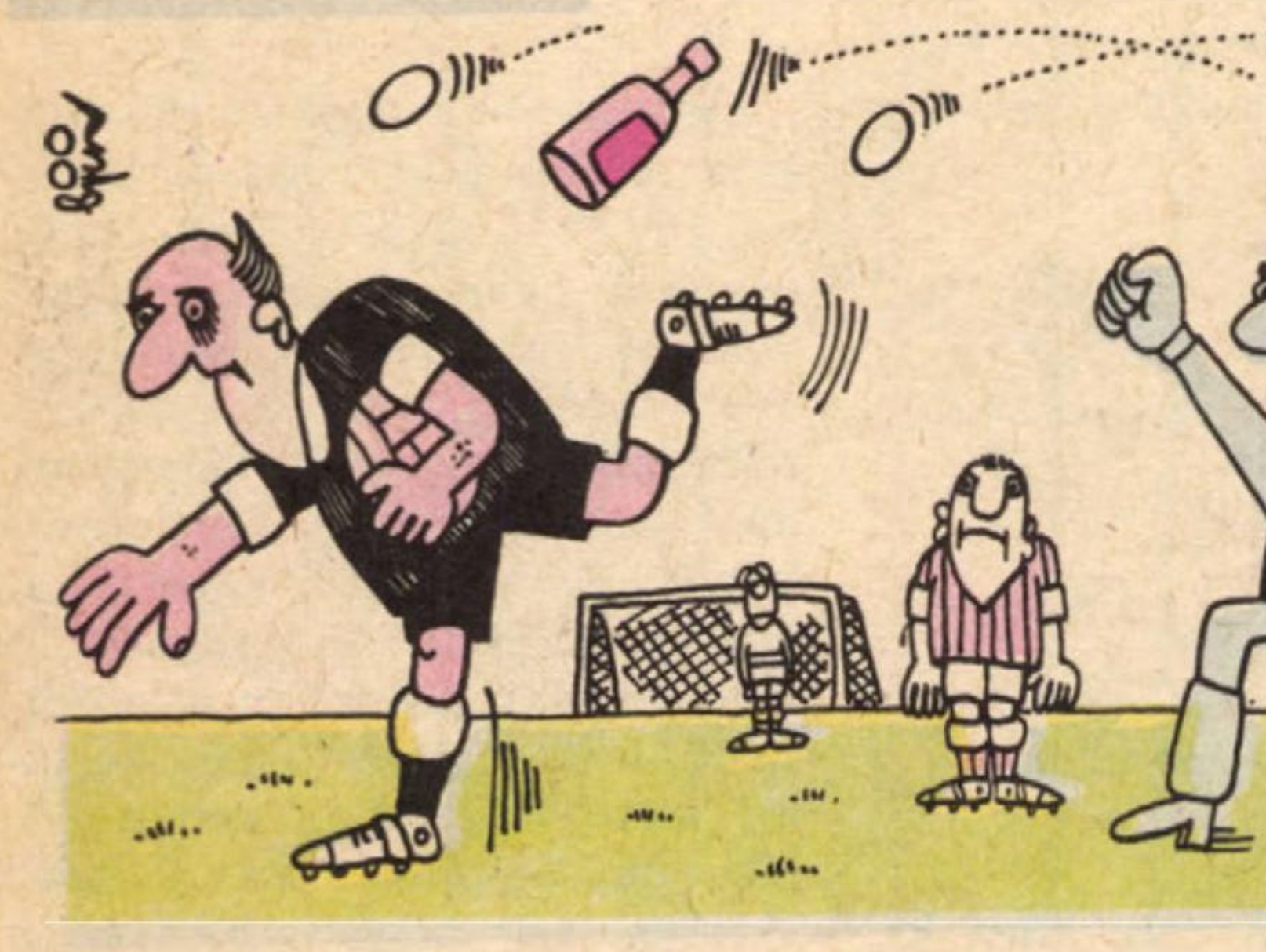

A hazai közönség csapata ellen 11-est ítélni...

Endrődi István:

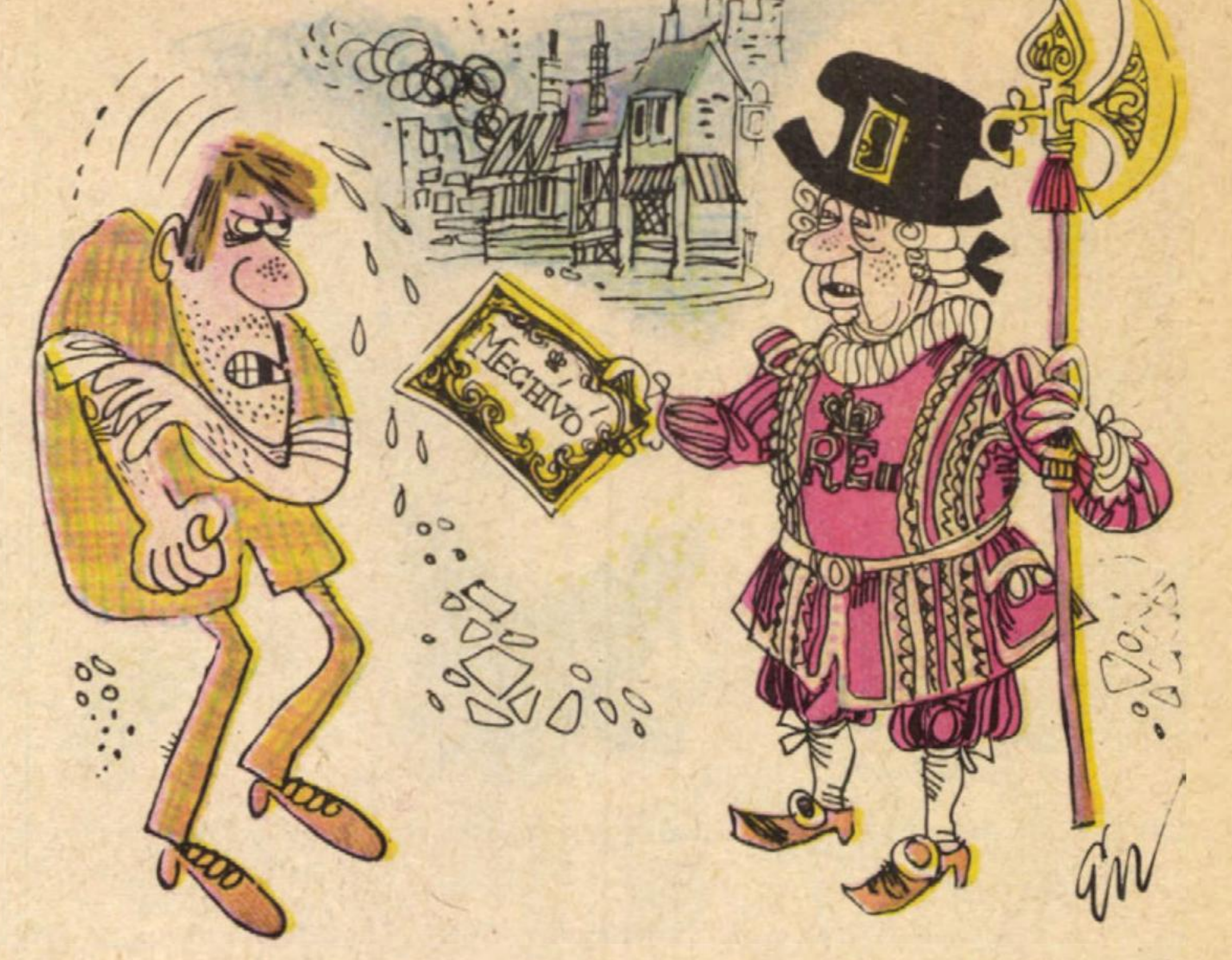

Egy észak-írt meghívni teára az angol királynőhöz!...

Vasvári Anna:

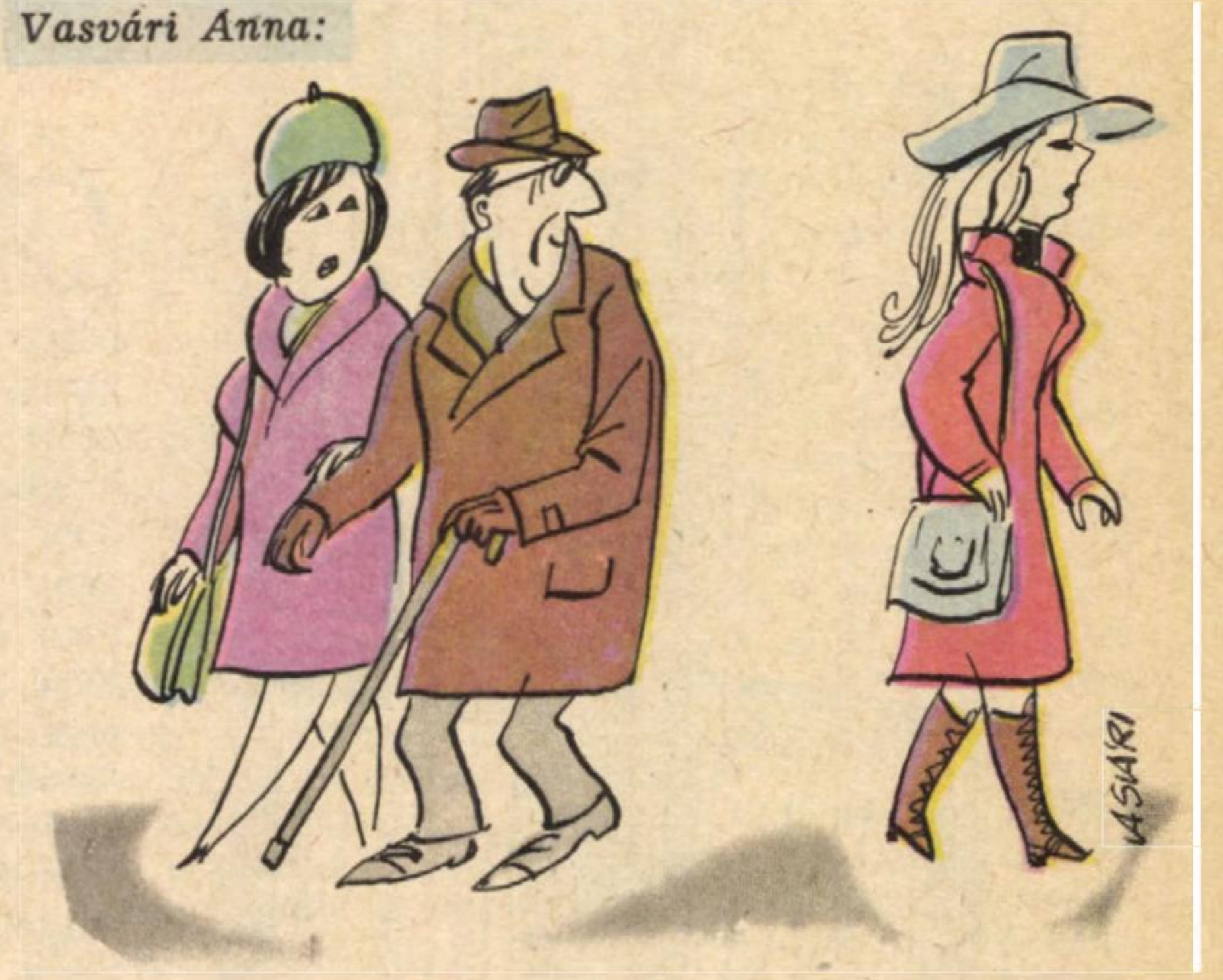

Feleségként megöregedni.

Szűr-Szabó József:

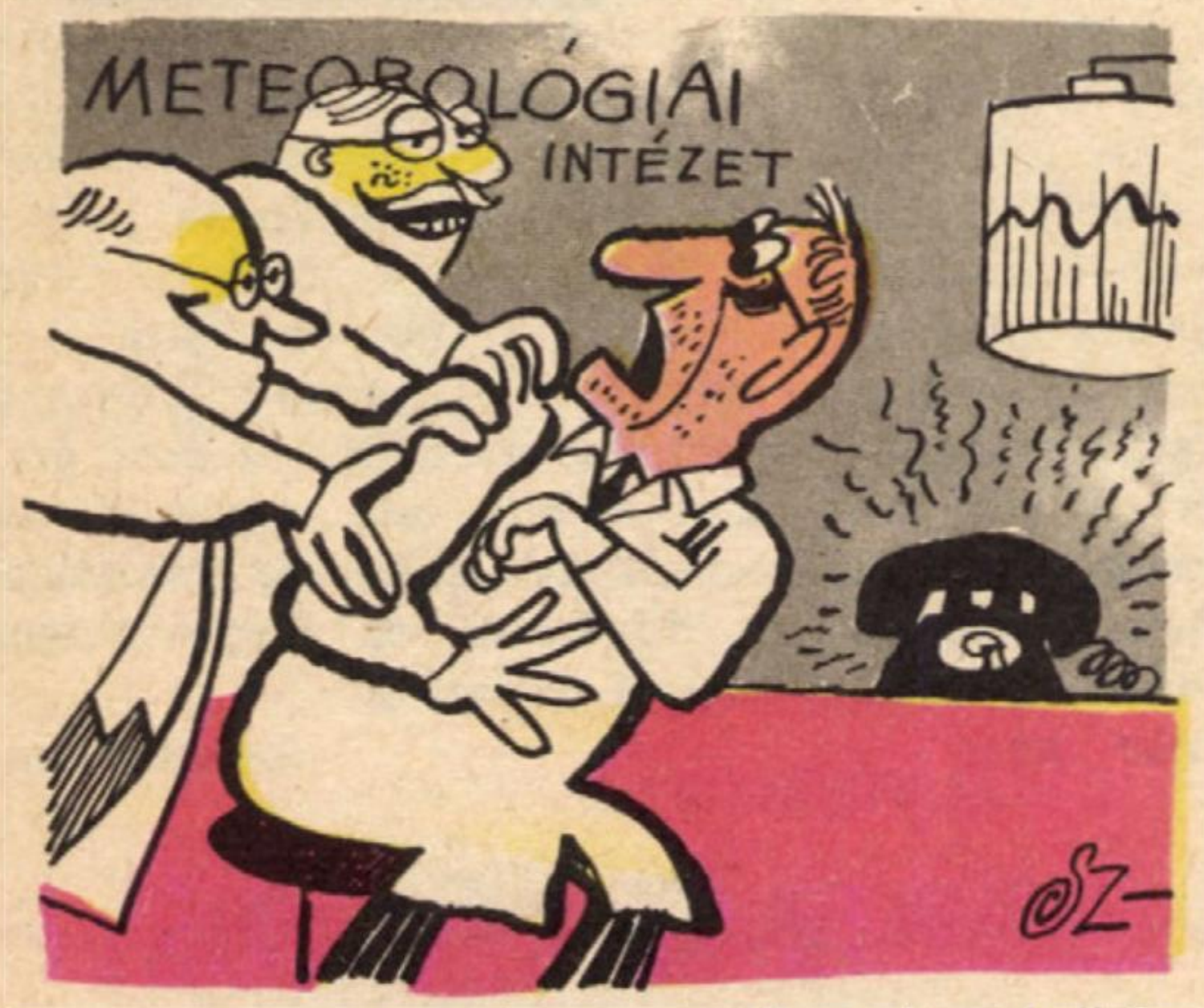

– Ha rossz idő van, mindig nekem kell jelenteni!

Barát József:

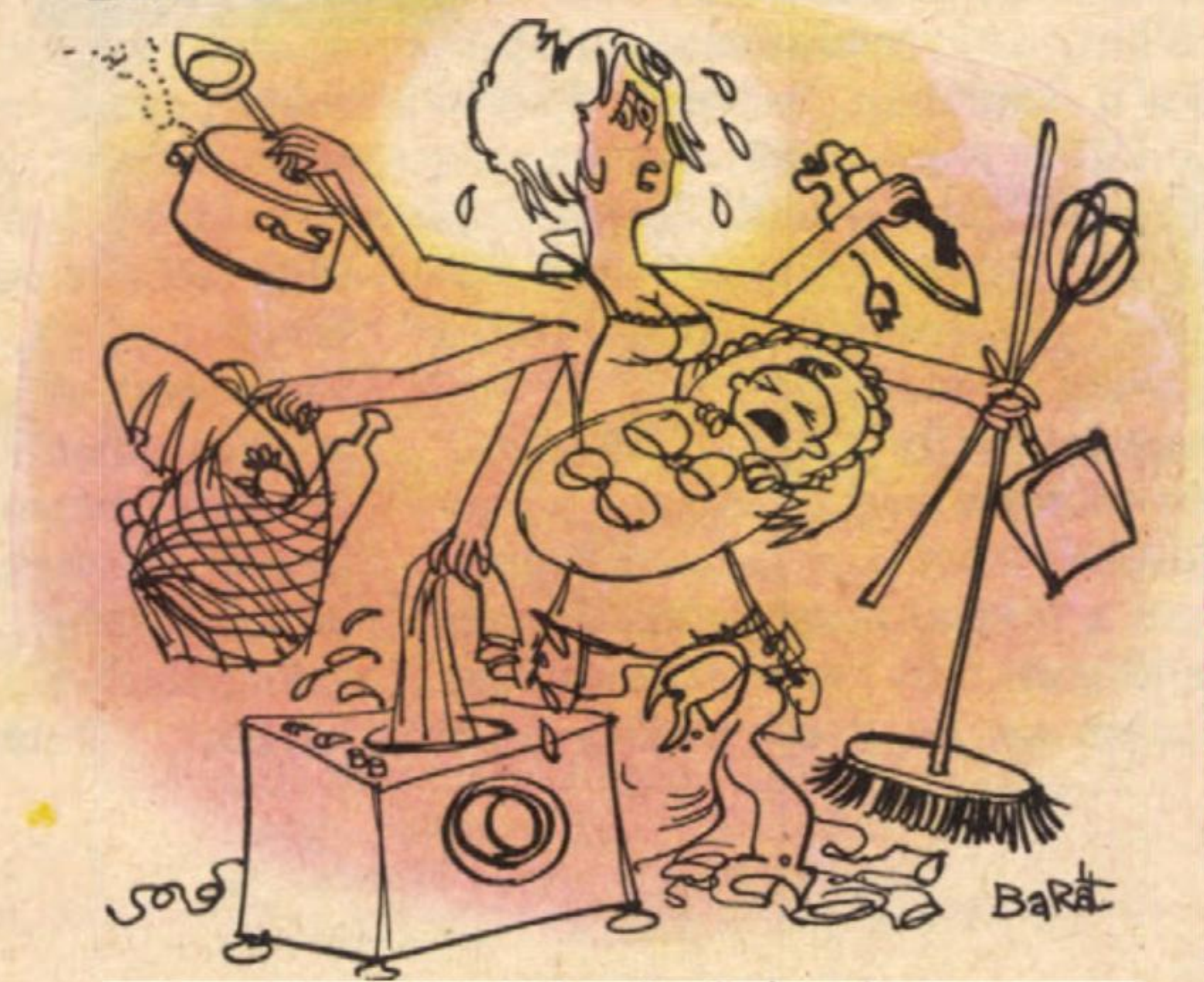

Nemdolgozó nőnek lenni.

Erdei Sándor:

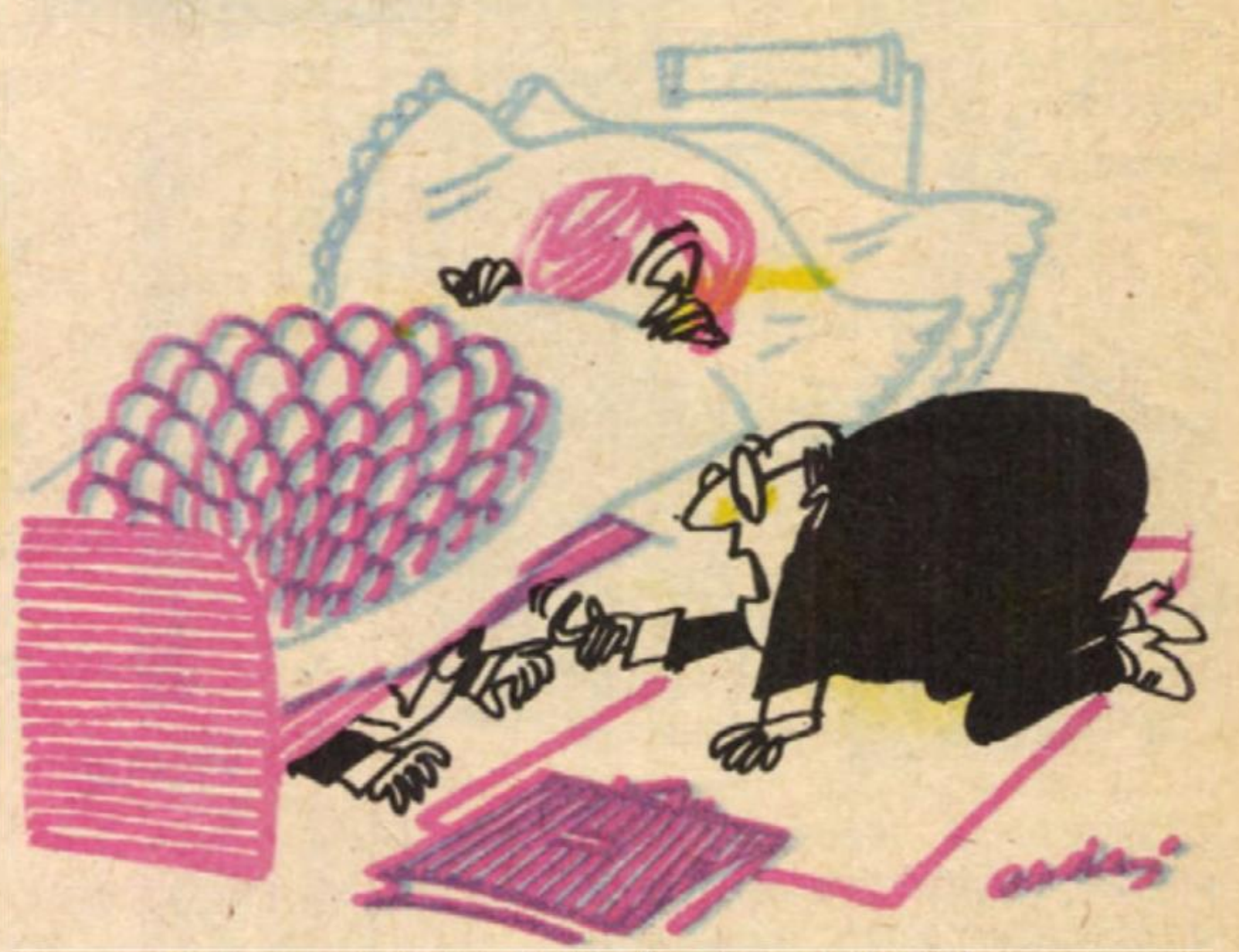

Felettesünk hívásának eleget tenni.

Várnai György:

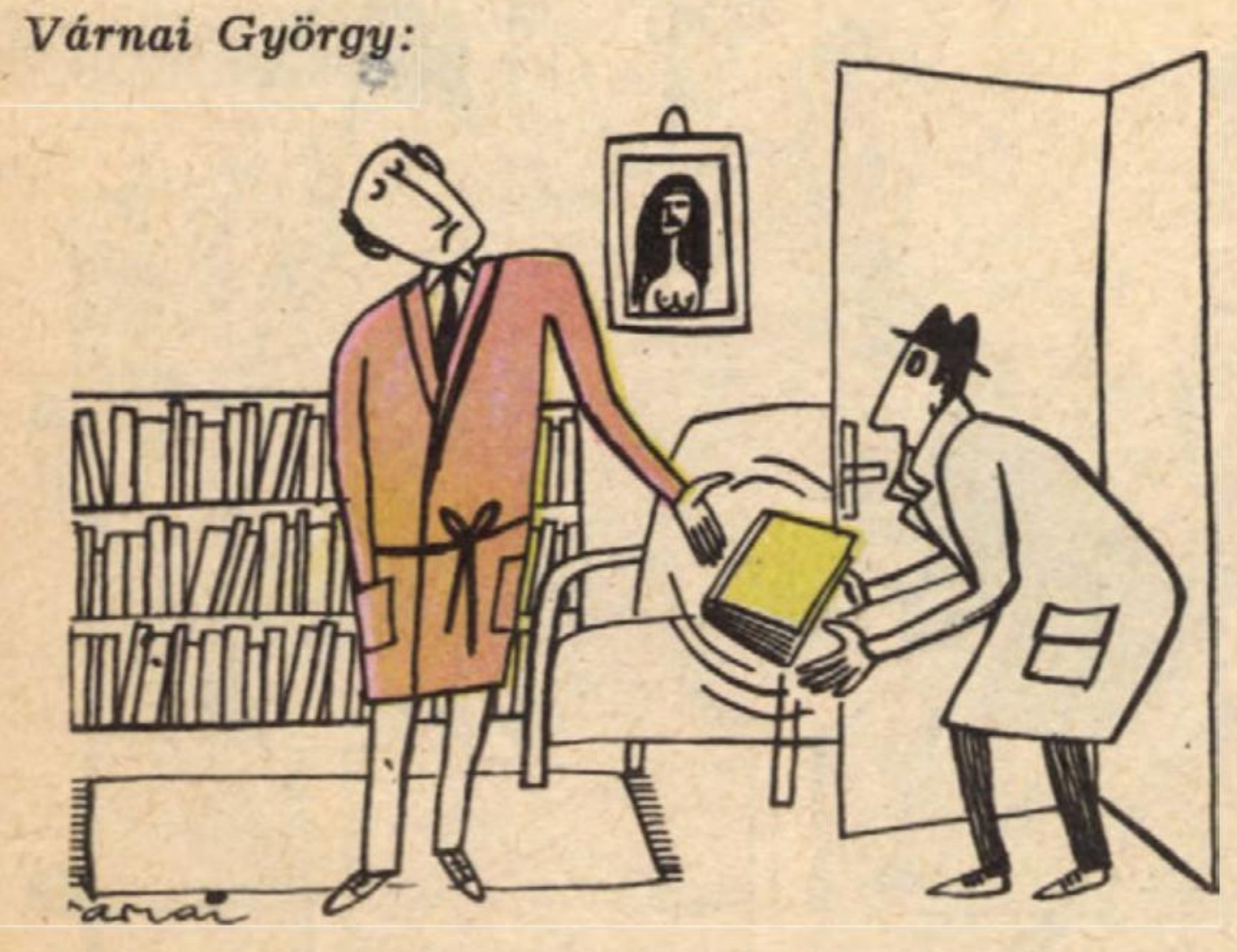

A kölcsön adott könyvet visszakérni.

Tót Gyula:

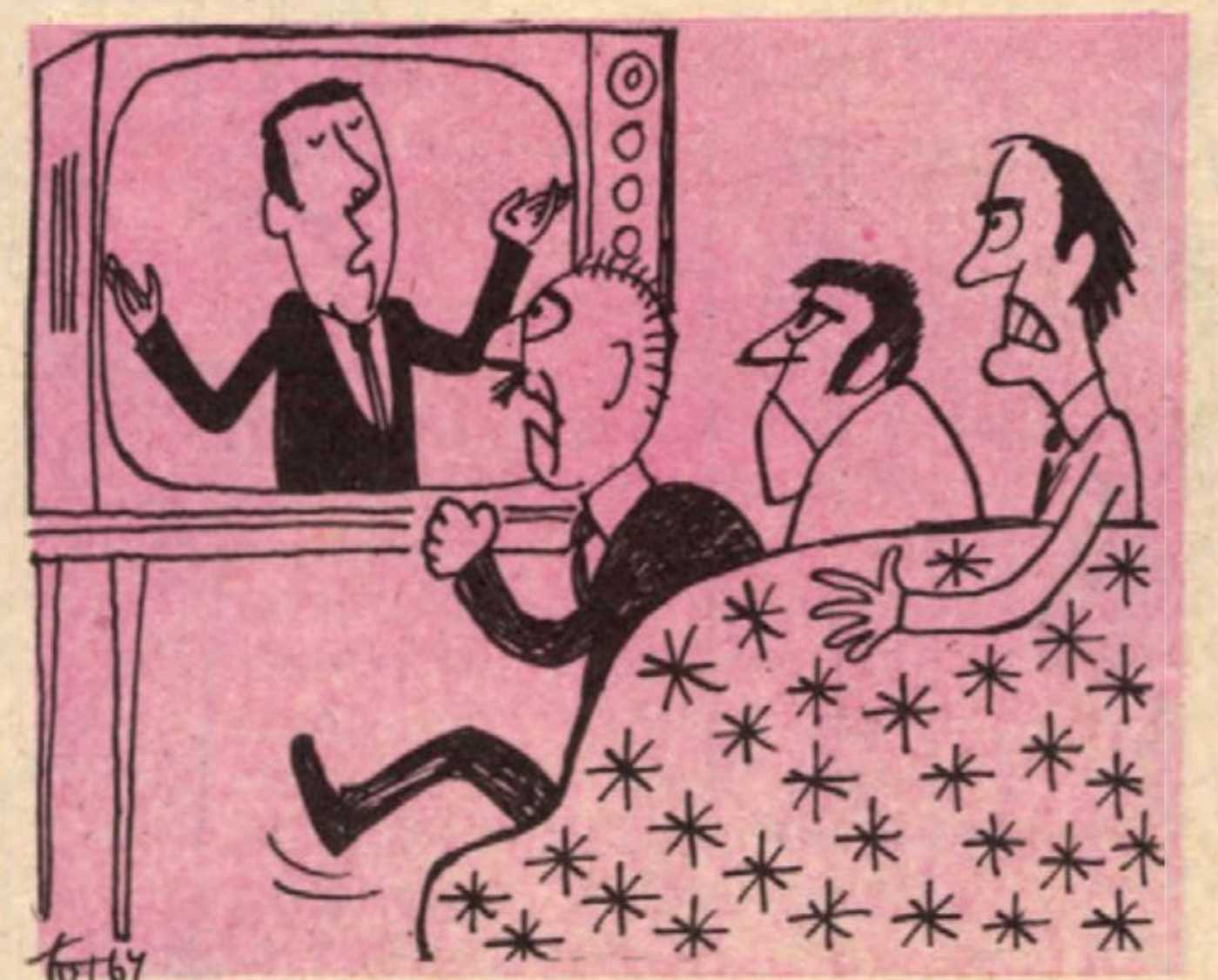

Meccsközvetítés alatt ötpercenként jelenteni az adáshibát...

Sajdik Ferenc:

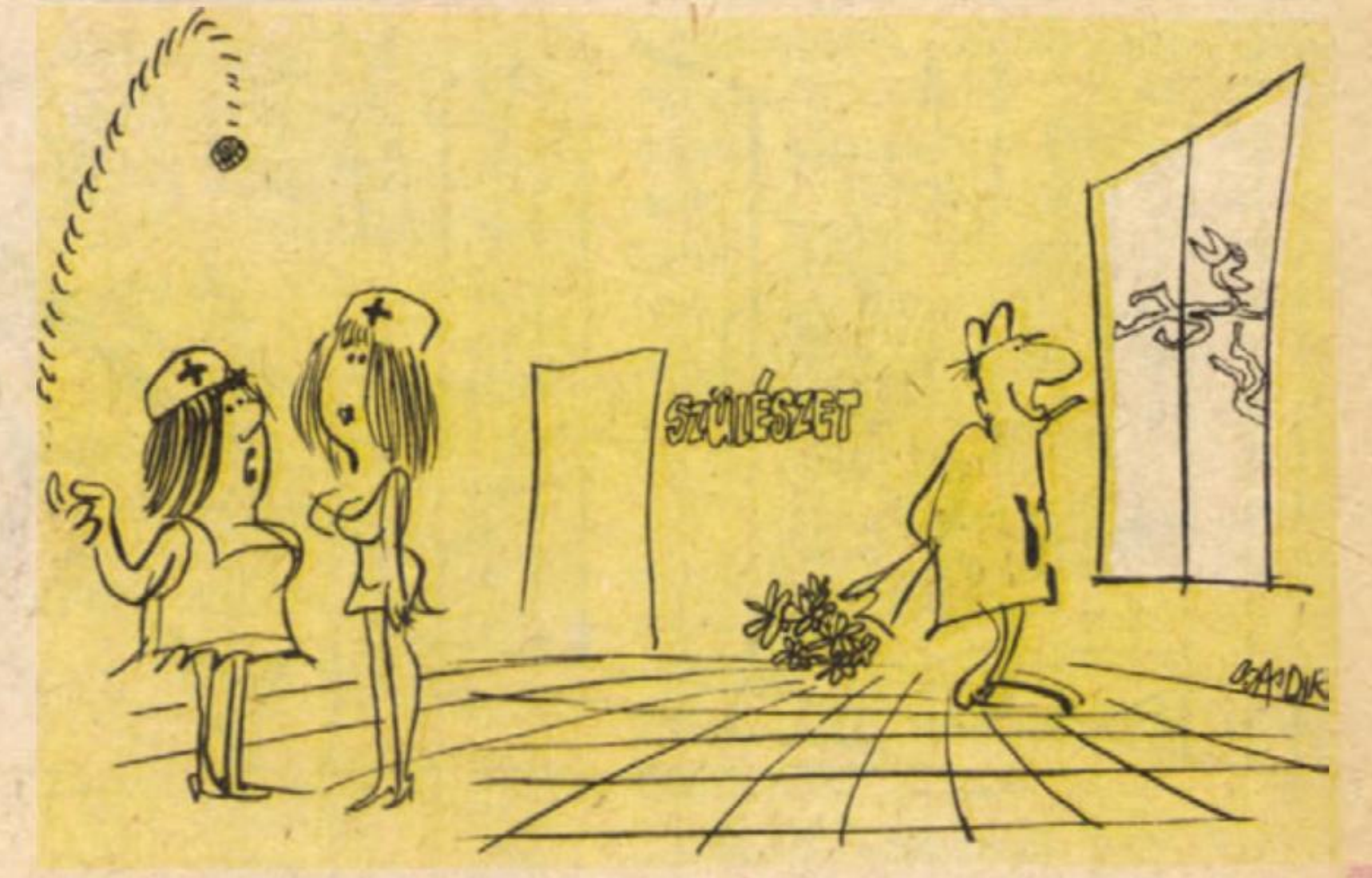

– Ha írás én, ha fej, akkor te mondod meg neki, hogy néger kisfia született!

MITOLÓGIA

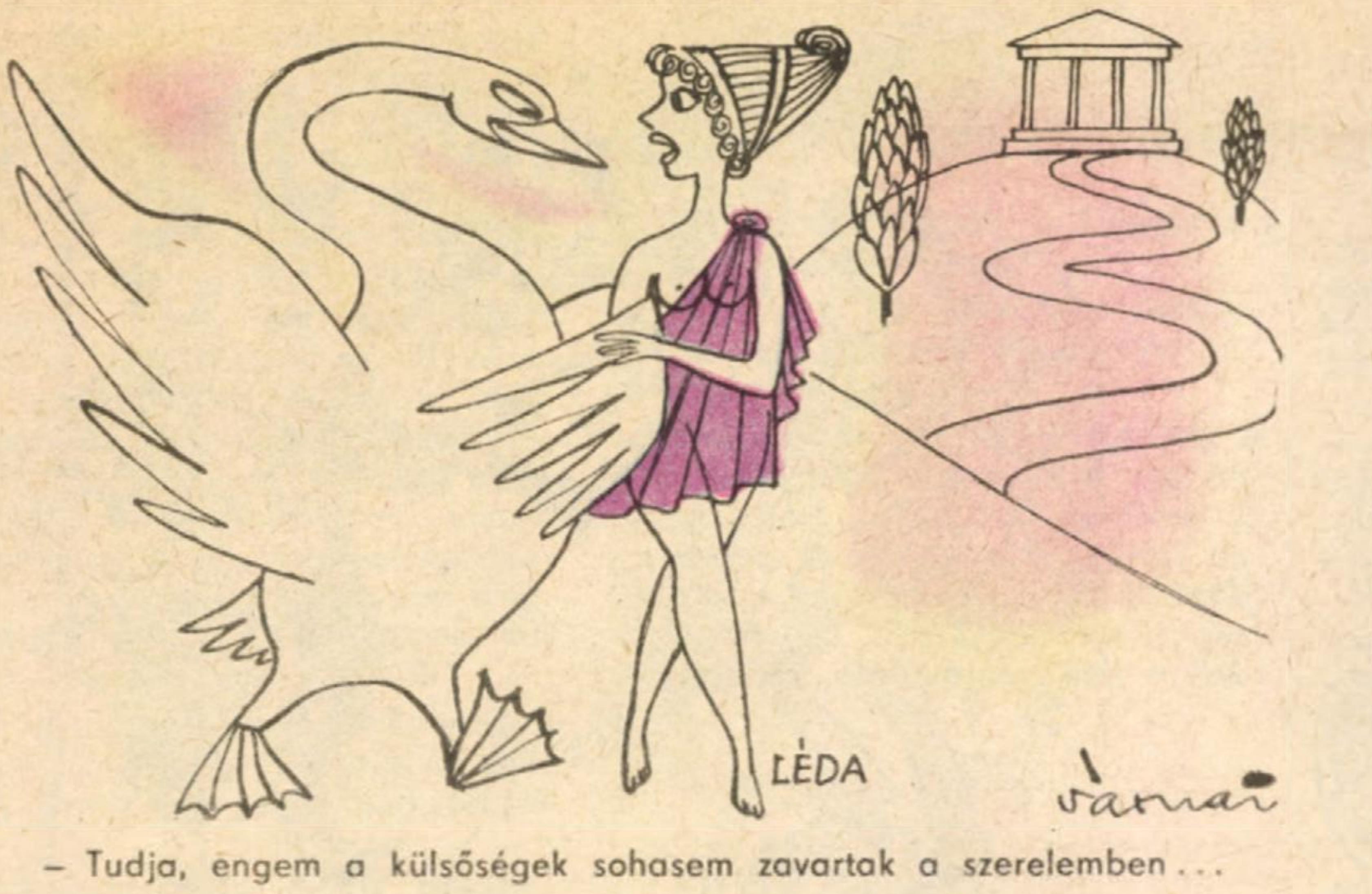

– Tudja, engem a külsőségek sohasem zavartak a szerelemben...

RÉGI OLVASMÁNYOK

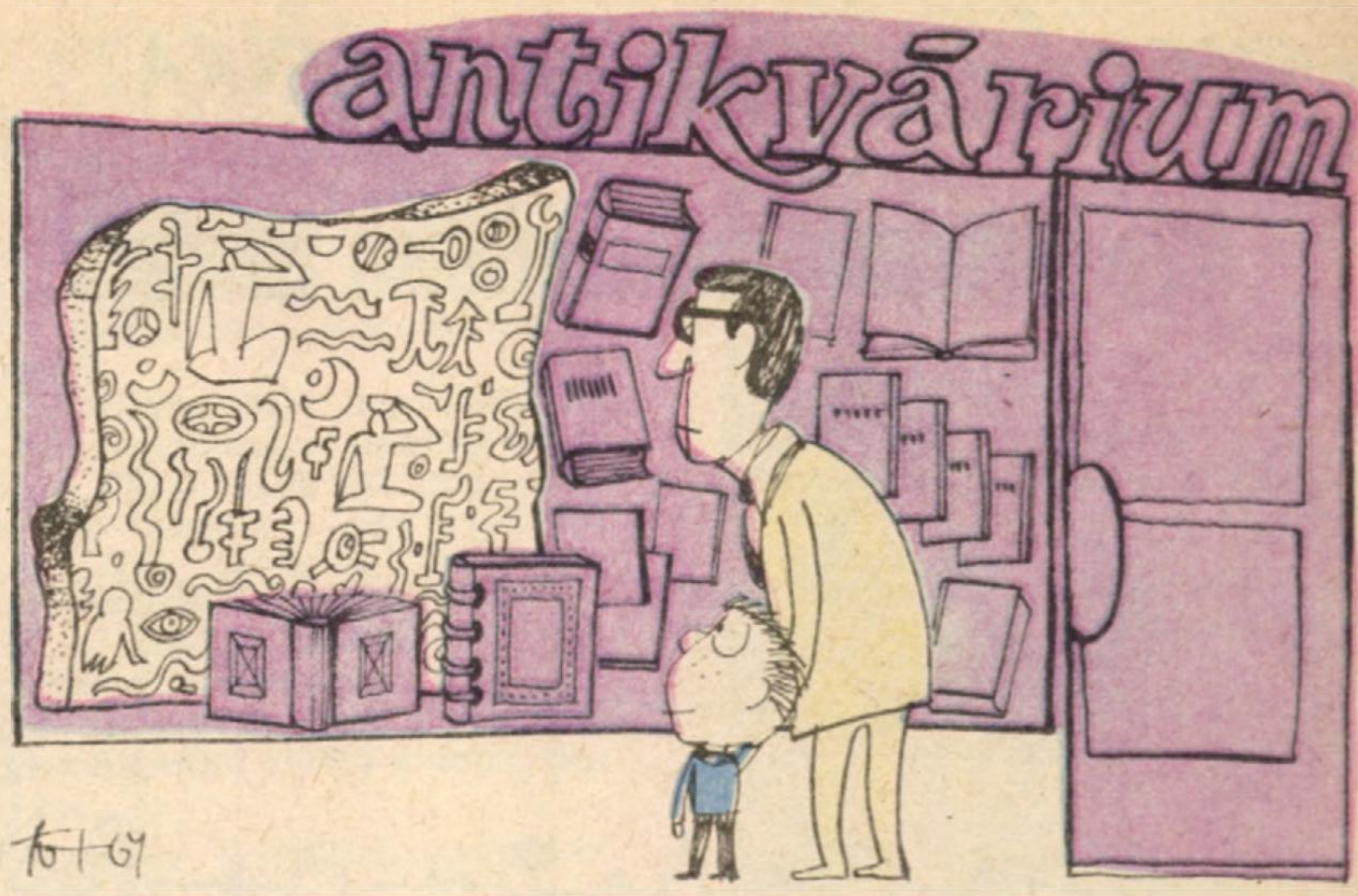

NŐI DOLGOK

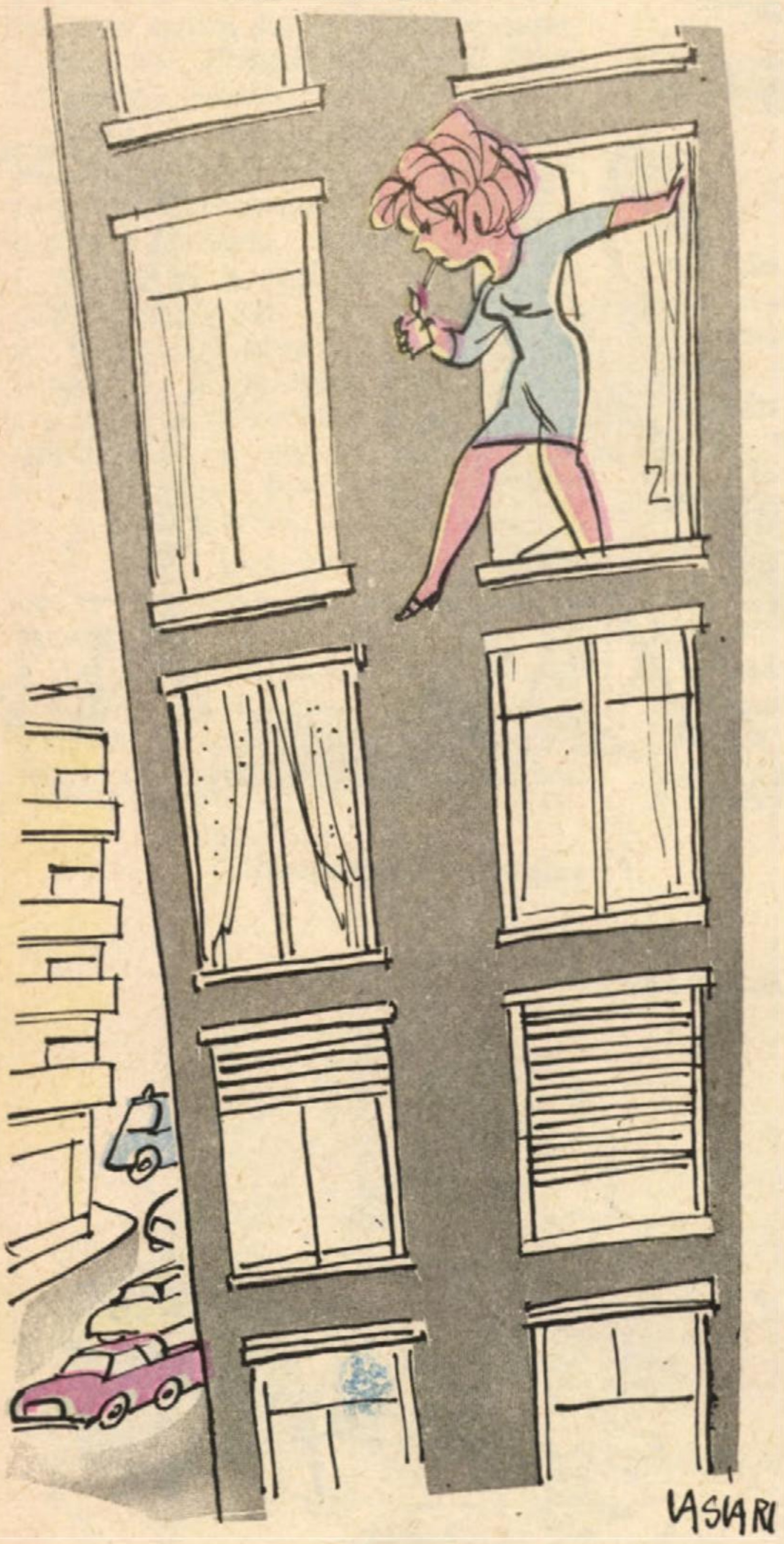

KRIZANTÉM OLIVÉR

Anekdotáim fent nevezett hőse ifjú költő korában, vagy fél évszázaddal ezelőtt, egy vidéki napilapnál dolgozott, s előlegkérésekkel sűrűn kereste fel a kiadót, aki kedvelte őt. Rendszerint tüdőbajos húgának ápolására kért és kapott kisebb összegeket... „Szegény árva gyerekek vagyunk, nem is tudom mi történne velünk, ha Endre bácsi nem lenne olyan jószívű"... Megjegyzem, Olivér szülei ebben az időben kitűnő egészségnek örvendtek, s húga nem volt, csak egy bivalyerős fivére. A mit sem tudó kiadó viszont segíteni akart a két árván, s mikor barátunk újfent megjelent a szokott szöveggel, így fogadta: „Örömhírem van, fiatalember! Egy barátom, aki szanatóriumtulajdonos a Tátrában, hajlandó három hónapra ingyenesen felvenni a húgocskáját. Vasúti jegyet is küld!" Olivér biztosra véve valami készpénzt, sóbálvánnyá meredt a meglepetéstől, de hamar feltalálta magát: „Meghalt" — mondta síri hangon, lehorgasztott fővel. — „Reggel kaptam a táviratot, váratlanul megboldogult. És most nincs egy vasam se, hogy eltemethessem."

Pesten már egy kőszívű kiadóval hozta össze a sorsa, akinek egy nap expresszlevelet küldött: „Kedves Főnököm! Becsületbeli adósságom van, amit ki kell egyenlítenem. (Nőügy.) Legyen szíves, küldjön azonnal 150 pengőt, különben holnap nem élek!... U. I. A pénzt hordárral küldje a költségemre, mert postán már késő!" A kiadó nem küldött pénzt, de még aznap újabb levelet kapott... „Itt ülök töltött revolverrel az asztalom mellett, s a szerencsétlen, tönkretett nő a pamlagon zokog. A katasztrófa (kettős öngyilkosság), bármelyik pillanatban bekövetkezhet, s magát terheli a felelősség! Segítsen azonnal 100 pengővel! Gyorsküldönccel kérem!" Talán már késő — gondolta szomorúan a kiadó, s nem küldött pénzt... Egy óra múlva Krizantém dühösen berontott hozzá: „Adja ide azt a húsz pengőt!"

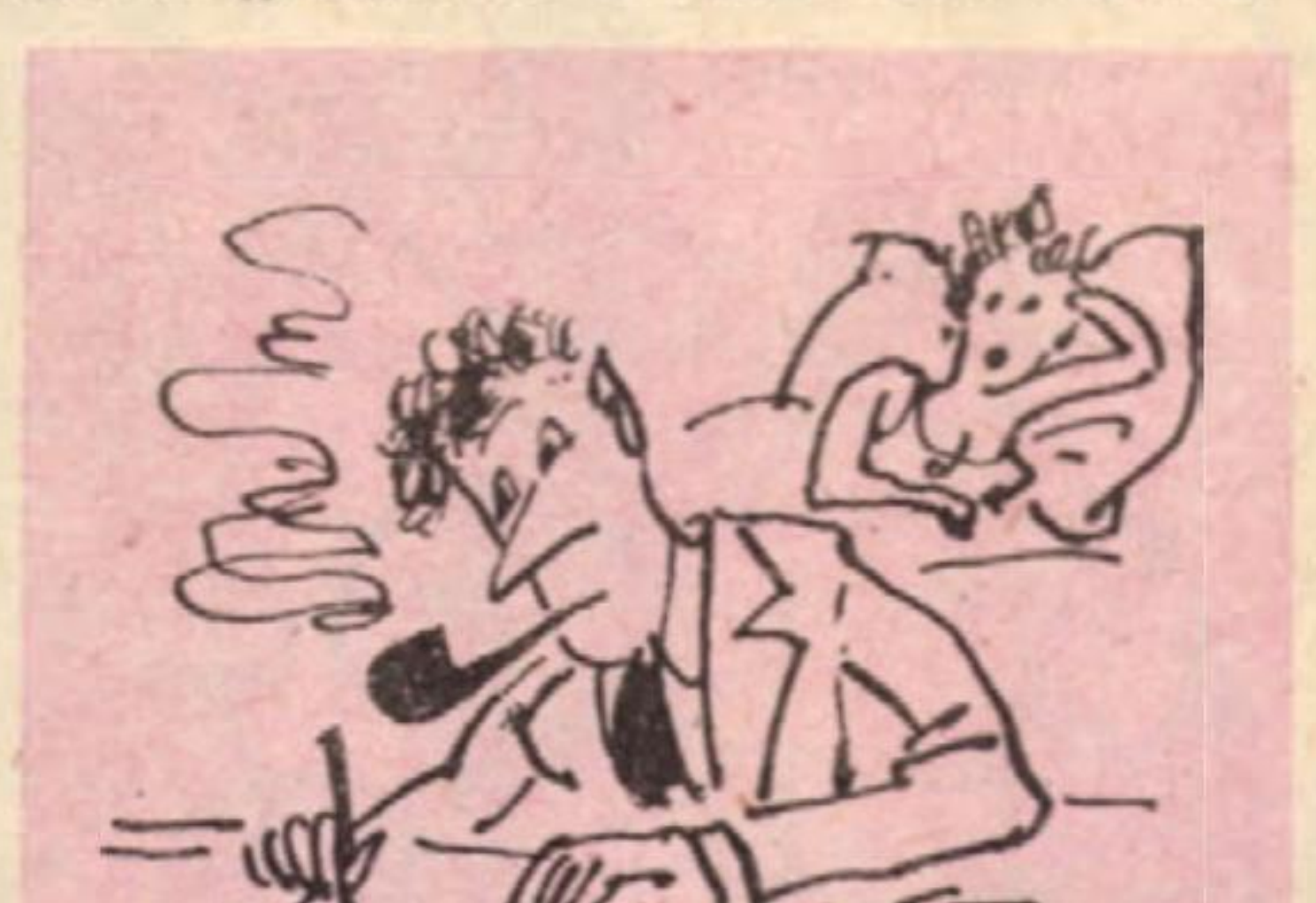

*

Egy külföldi vígjáték fordítására kapott megbízást és előleget, s Fonyódra utazott, hogy egy kis penzió csendes magányában nyugodtan dolgozhasson. Ámde a csendes magány reménye tévesnek bizonyult, mert szomszédnője, egy vidéki színház tragikája, naphosszat szerepeit tanulta jó hangosan, s a vékony falon minden áthallatszott. A szobalány útján kérette; kissé halkabban szíveskedjék, de a hölgy azt üzente; akassza fel magát. Kénytelen volt tehát a cukrászdában dolgozni. Így ment ez egy hétig, a szombati víkendre megérkezett a férj, a házaspár egész nap strandolt, csak éjszaka hallatszott valami csekélység... suttogás, halk, elfojtott kacarászások, csókok cuppanása.

Van isten — gondolta Olivér —, ütött a bosszú órája... És erélyesen átkopogott: „Ez szörnyű, kérem, minden este, minden áldott este ugyanez! Hát ennek már sohasem lesz vége?"

Művésznő és férje másnap reggel elutaztak.

Andor Leon

A LEGSÜRGŐSEBB

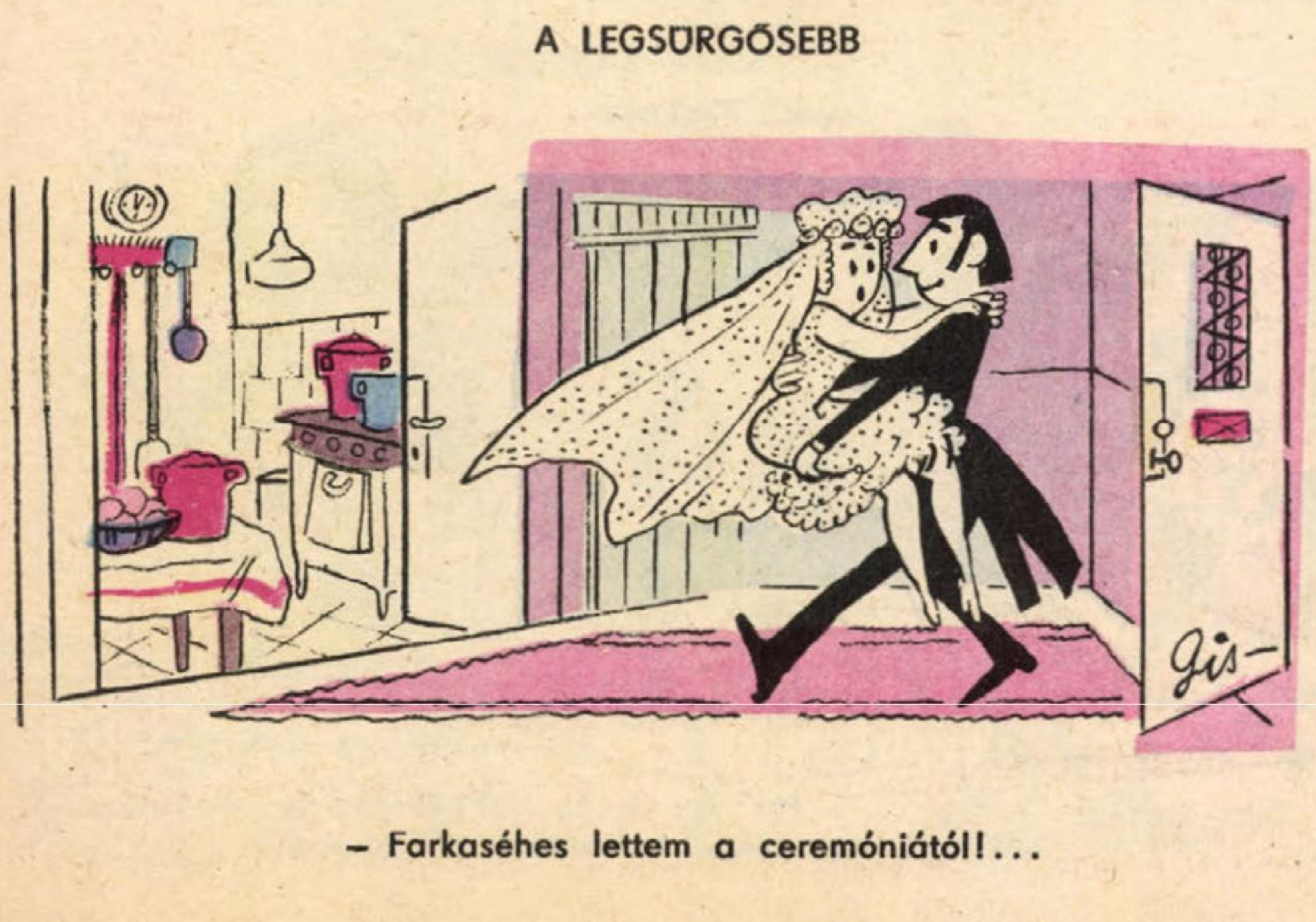

– Farkaséhes lettem a ceremóniától!...

ELŐKELŐ NIGHT-KLUB

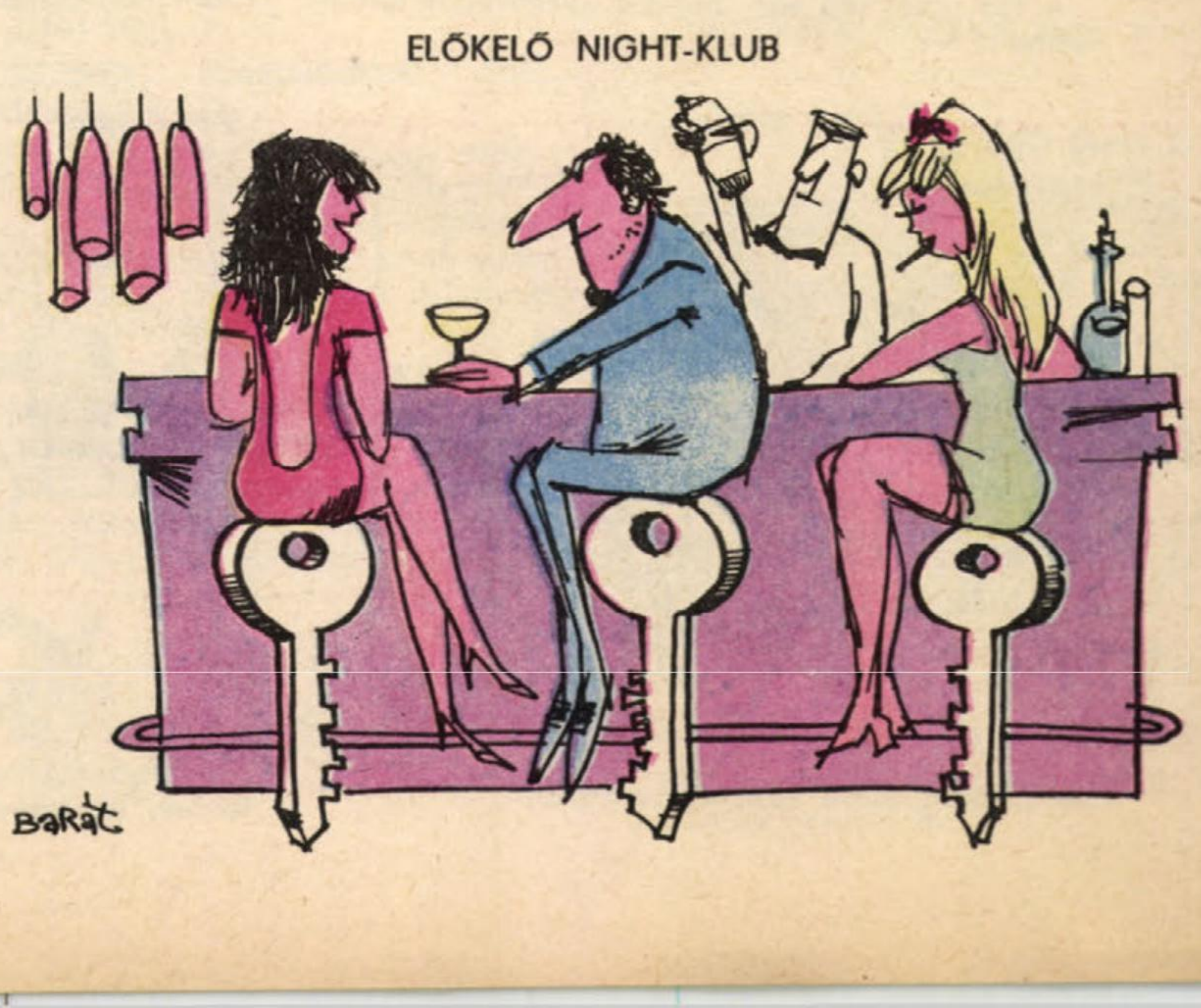

KIRAKAT

HEGEDŰS,
BALÁZS-PIRI,
DALLOS,
SAJDIK,
VÁRNAI,
BRENNER,
SZŰR-SZABÓ

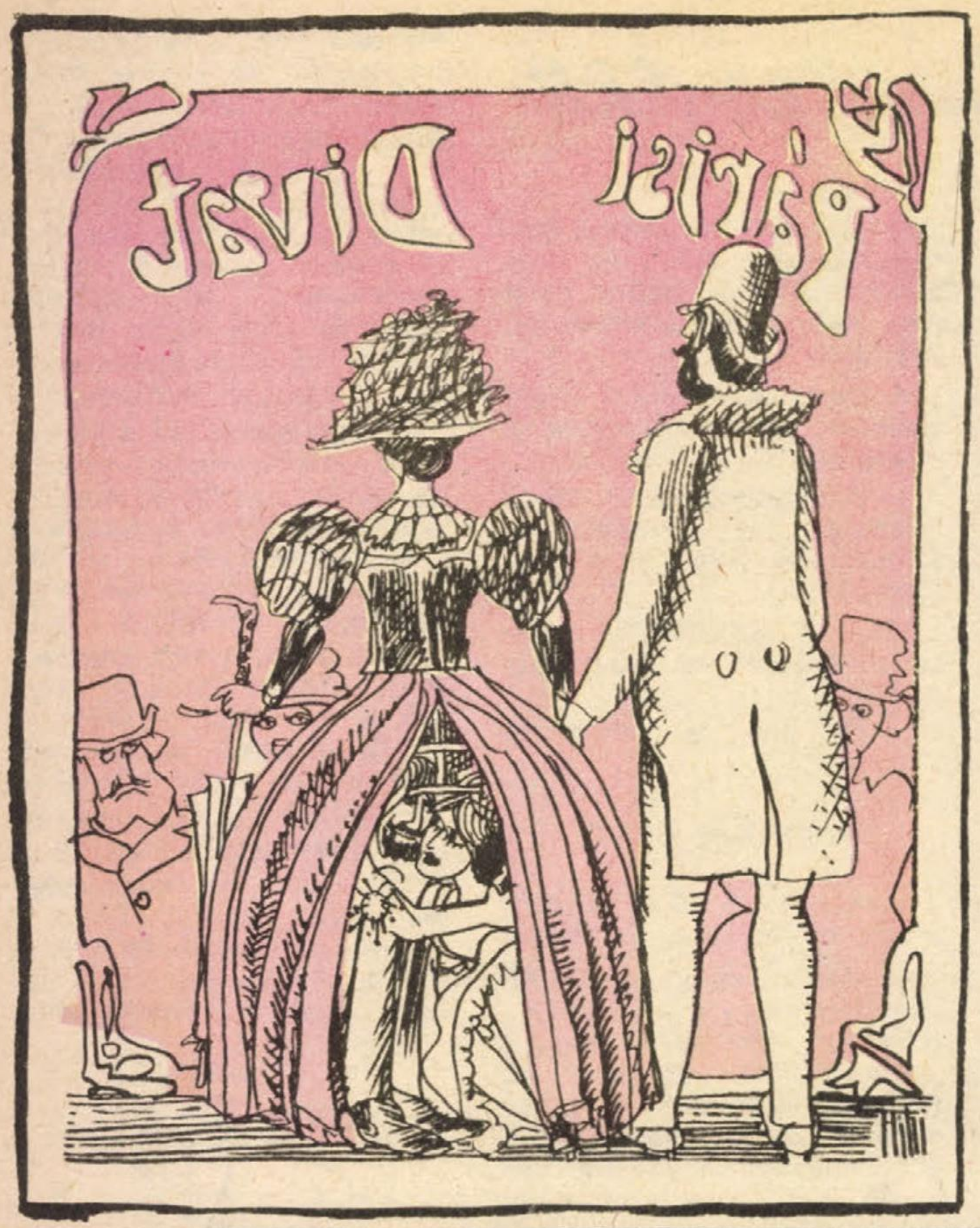
Párisi Divat

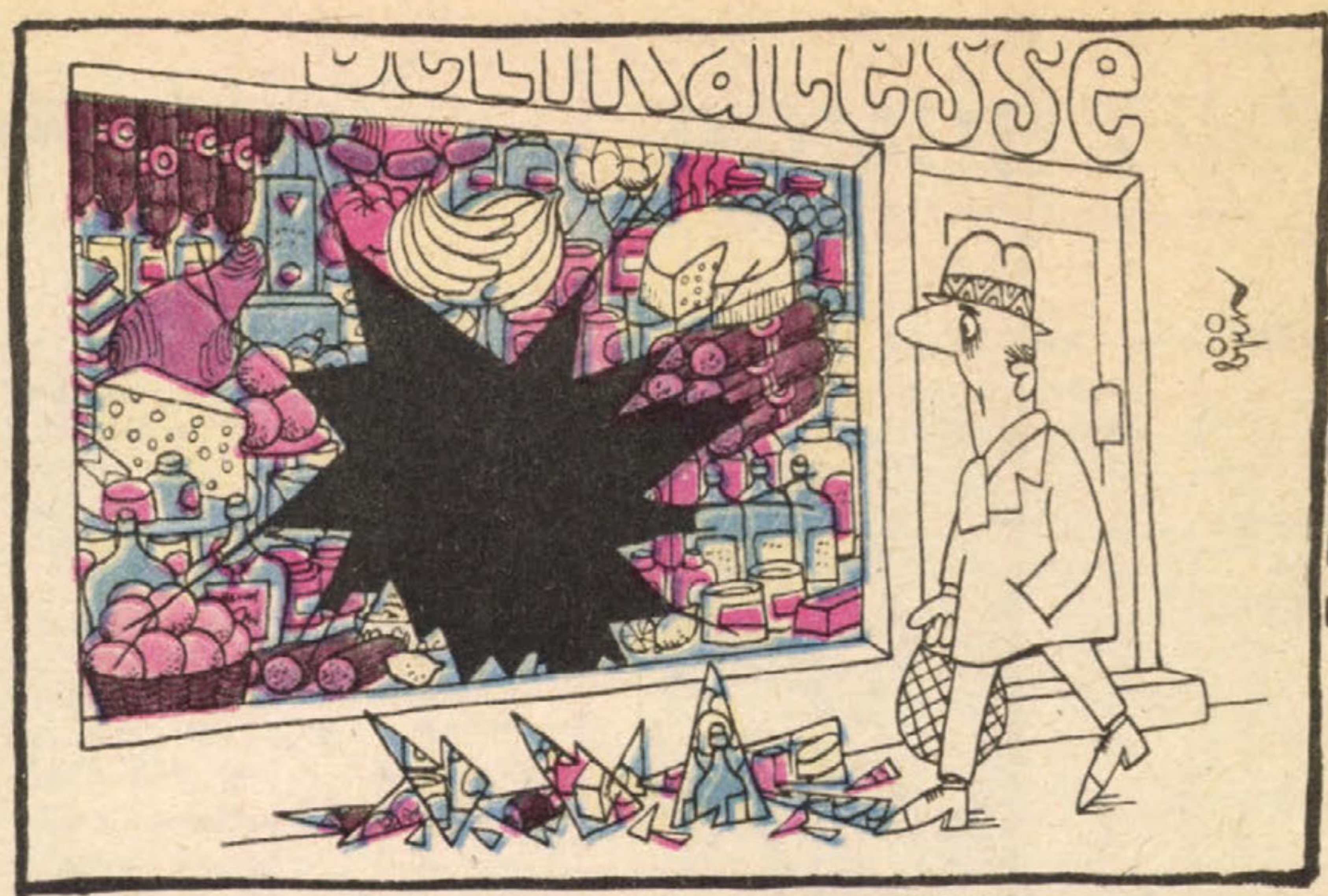
Delikatesse

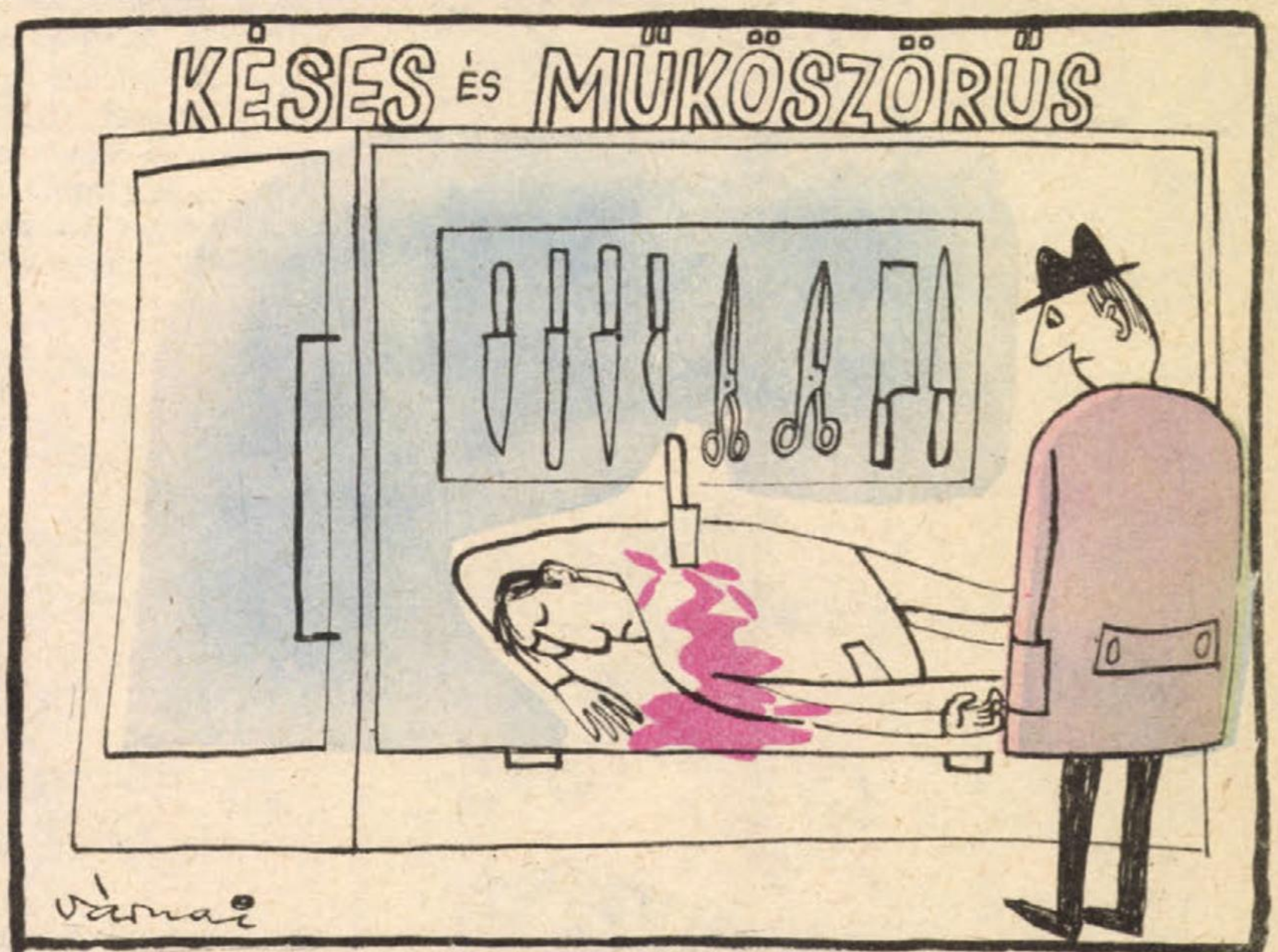
KÉSES ÉS MÜKÖSZÖRÜS
várnai

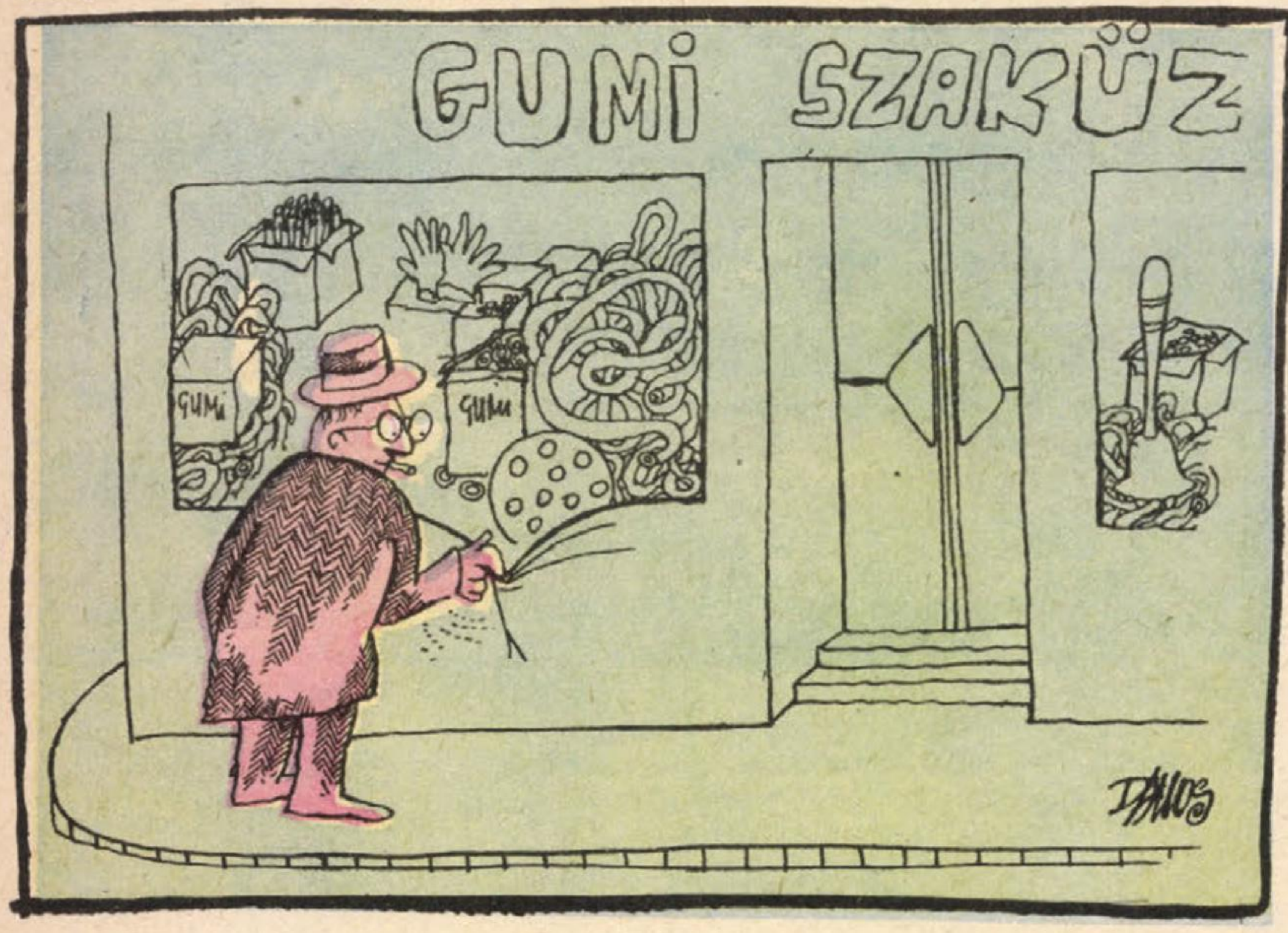
GUMI SZAKÜZ
GUMI
GUMI
DALLOS

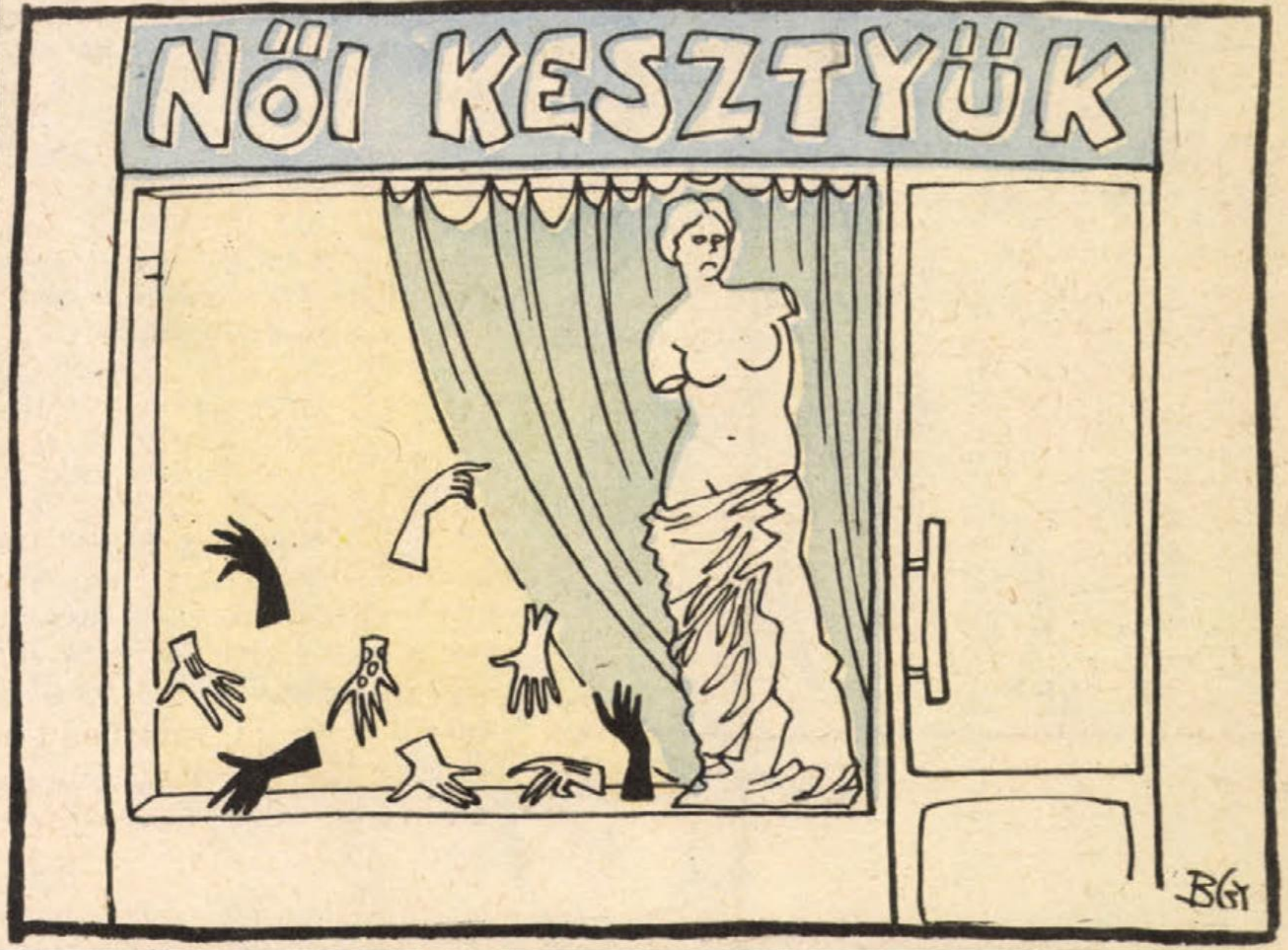
NÖI KESZTYÜK
BGy

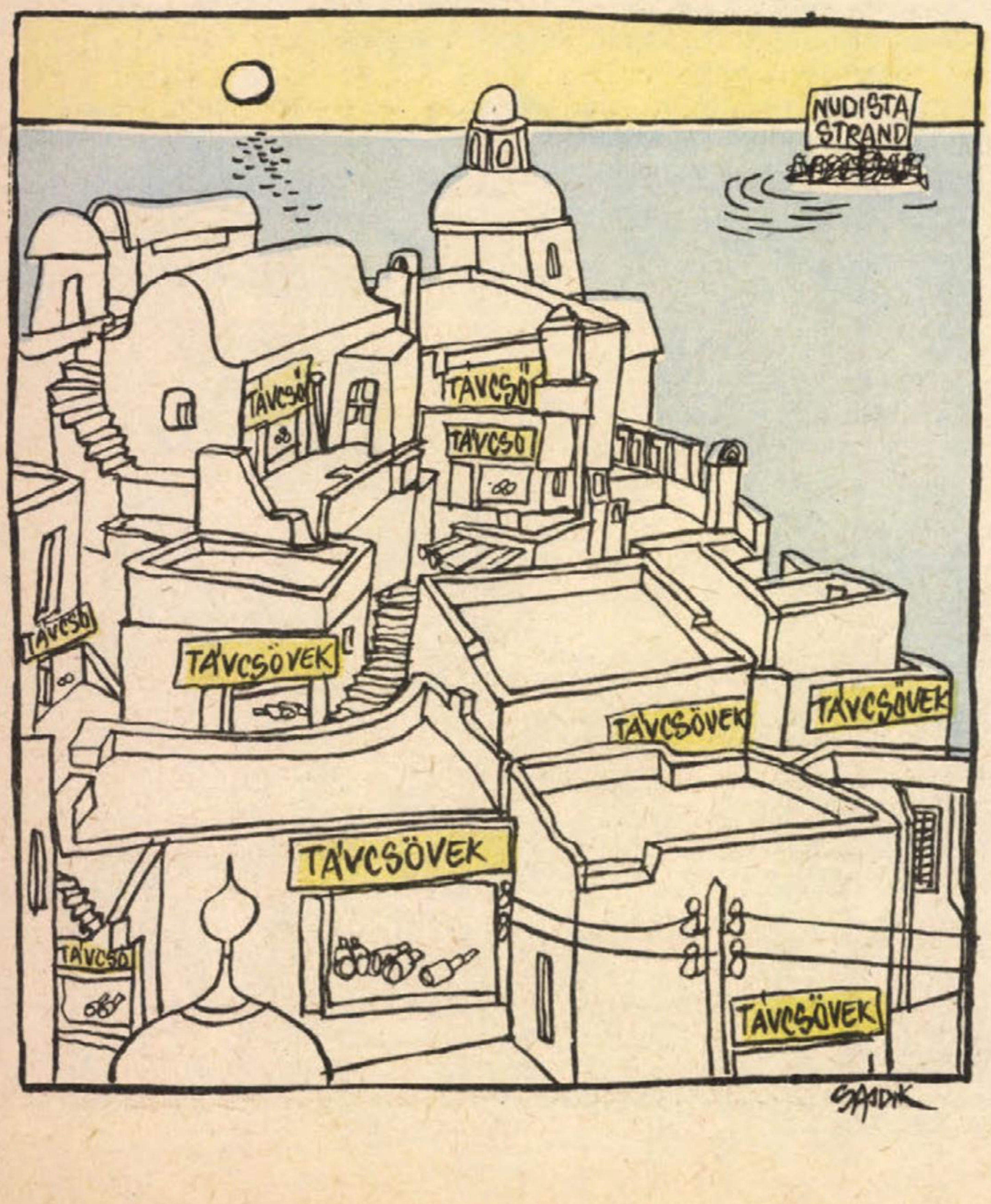
NUDISTA STRAND
TÁVCSŐ
TÁVCSŐ
TÁVCSŐ
TÁVCSŐ
TÁVCSÖVEK
TÁVCSÖVEK
TÁVCSÖVEK
TÁVCSÖVEK
TÁVCSŐ
TÁVCSÖVEK
SAJDIK

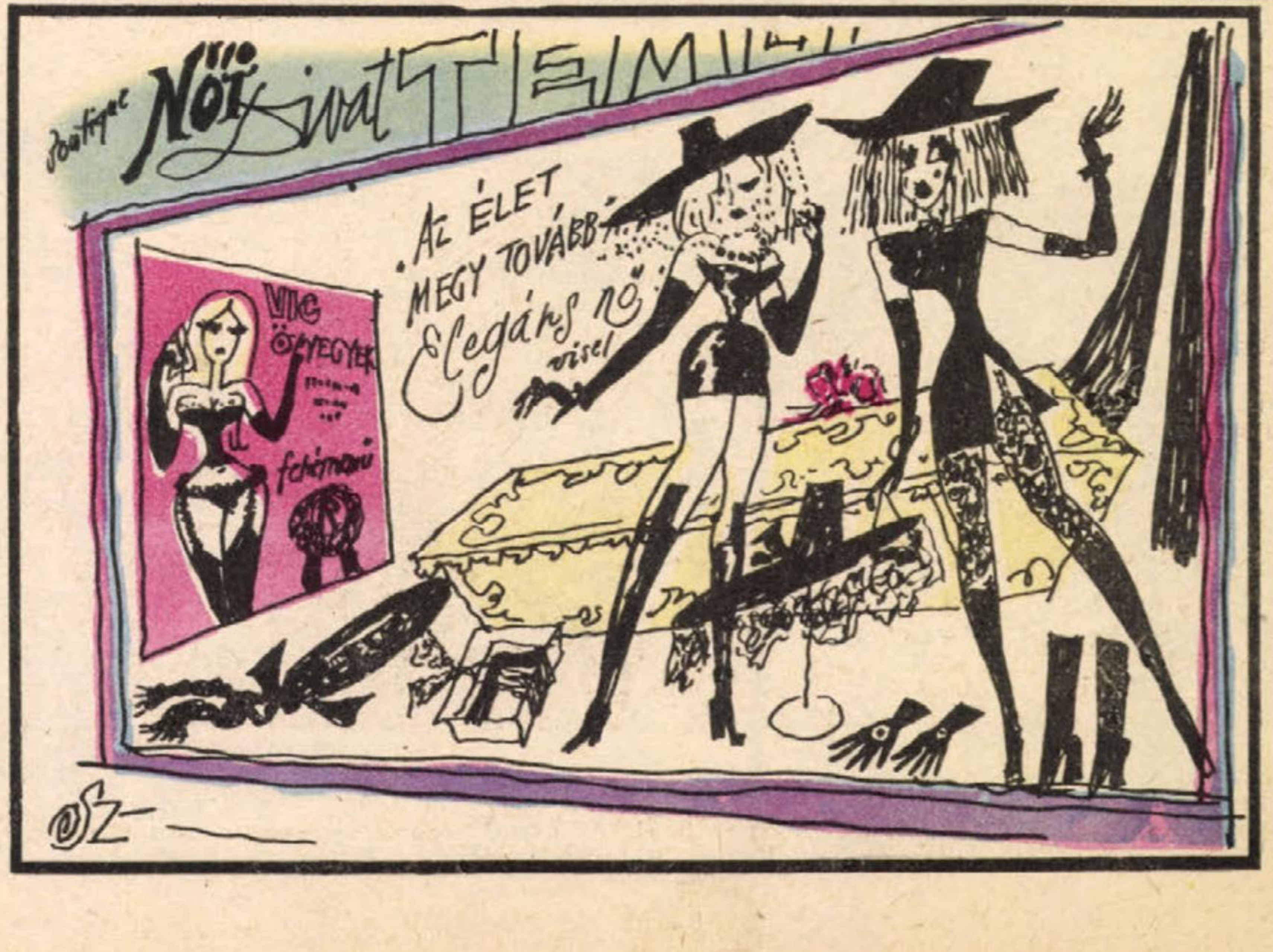
Boutique Női divat
„Az élet megy tovább”
Elegáns nő visel
Víg özvegyek
fehérnemű
SZ

IMPORT HUMOR

KORSZERŰ ÜGYINTÉZÉS

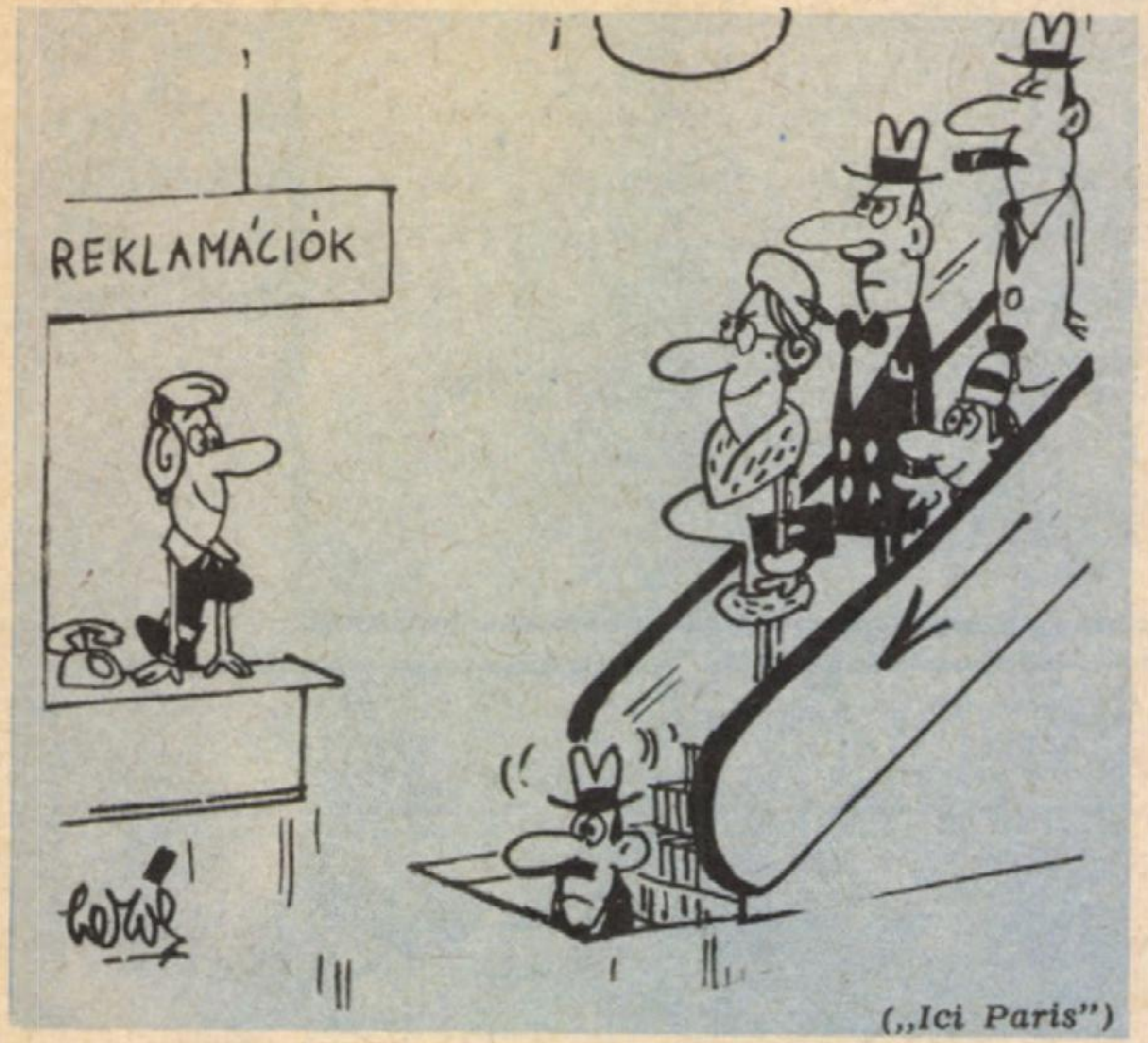

(„Ici Paris")

RENDŐRKUTYÁK

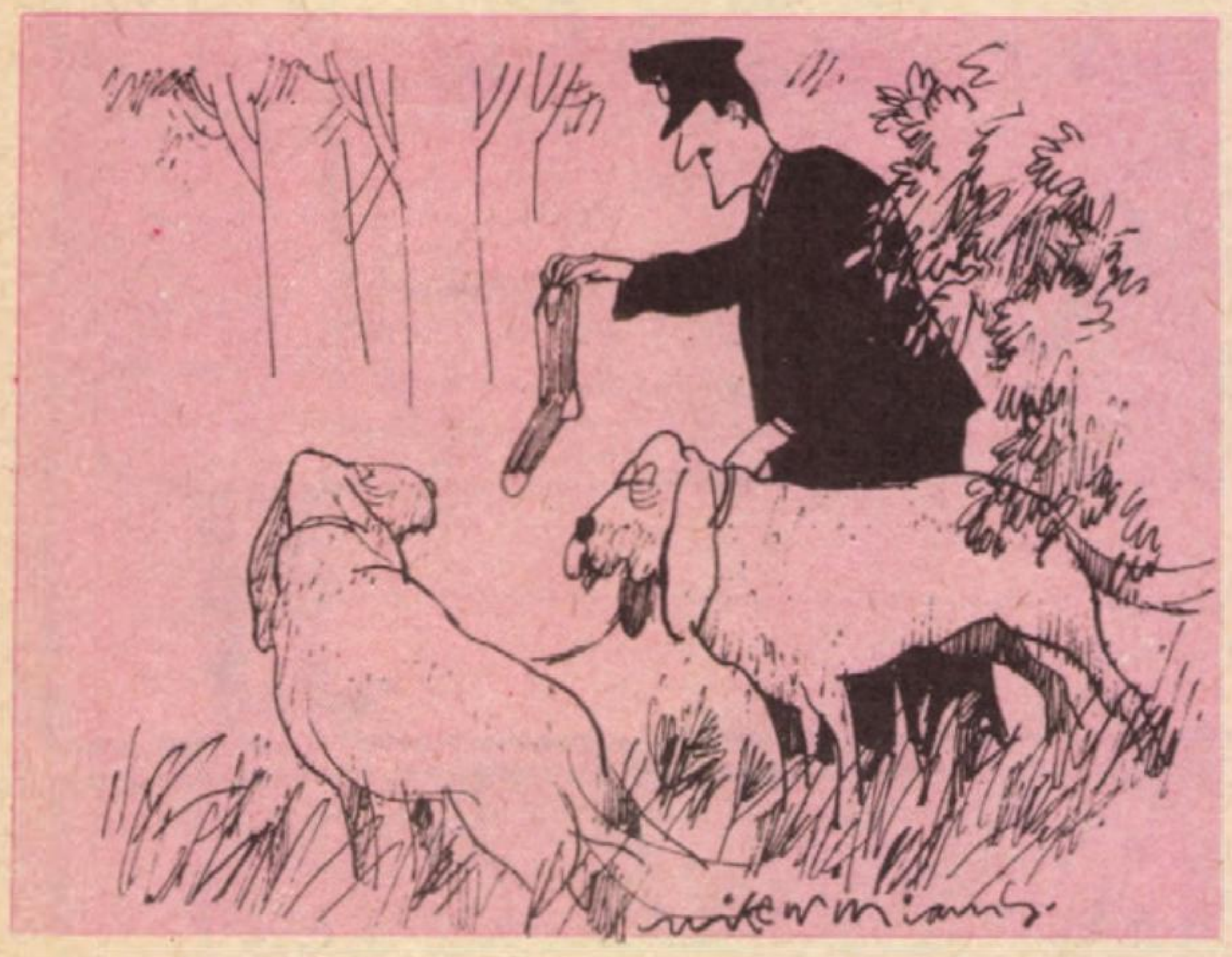

– Legyek őszinte? Ilyen szaggal jobb szeretném meg se találni!...

(„New Yorker")

AKADÁLY

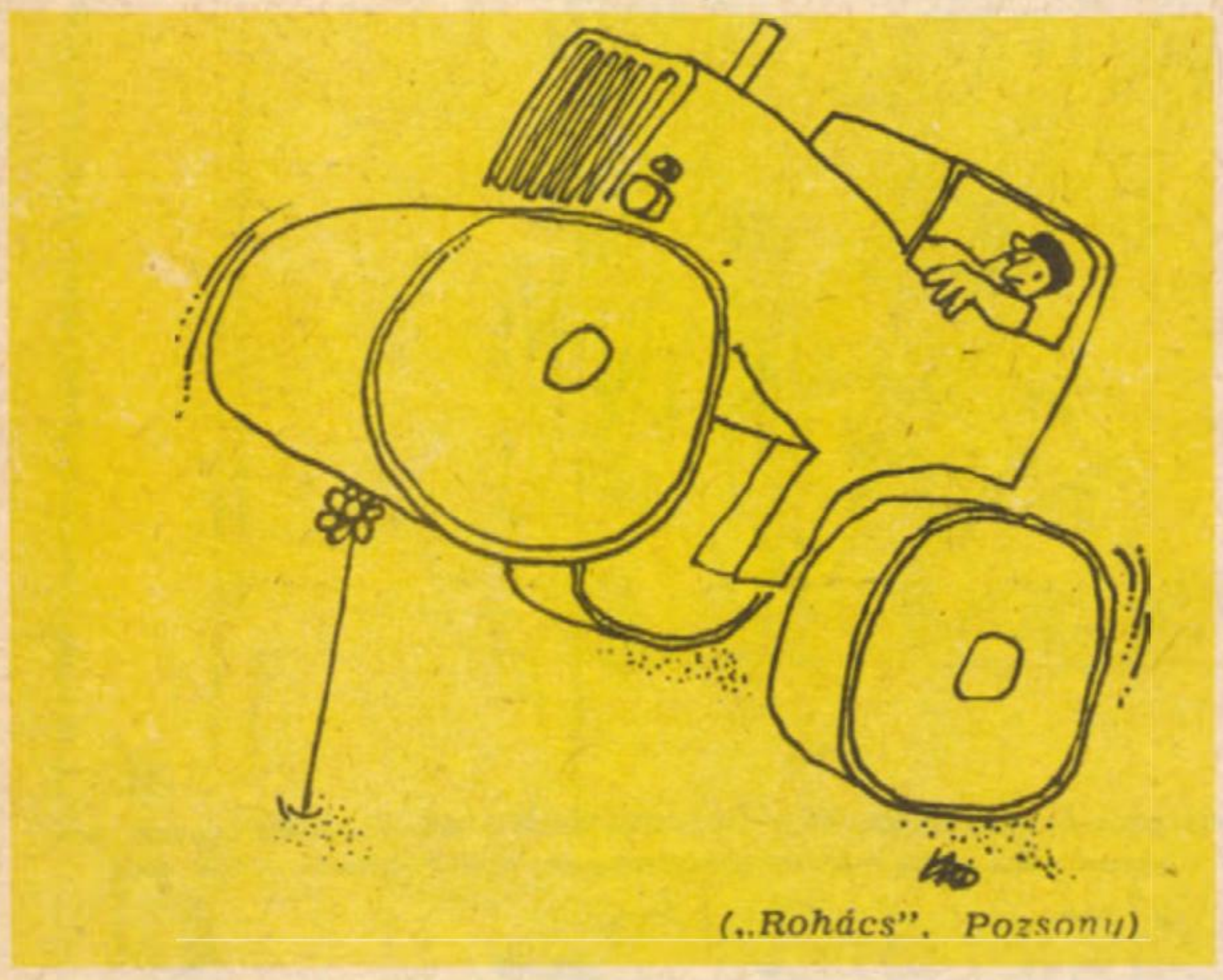

(„Rohács", Pozsony)

CSALÁDI VIHAR

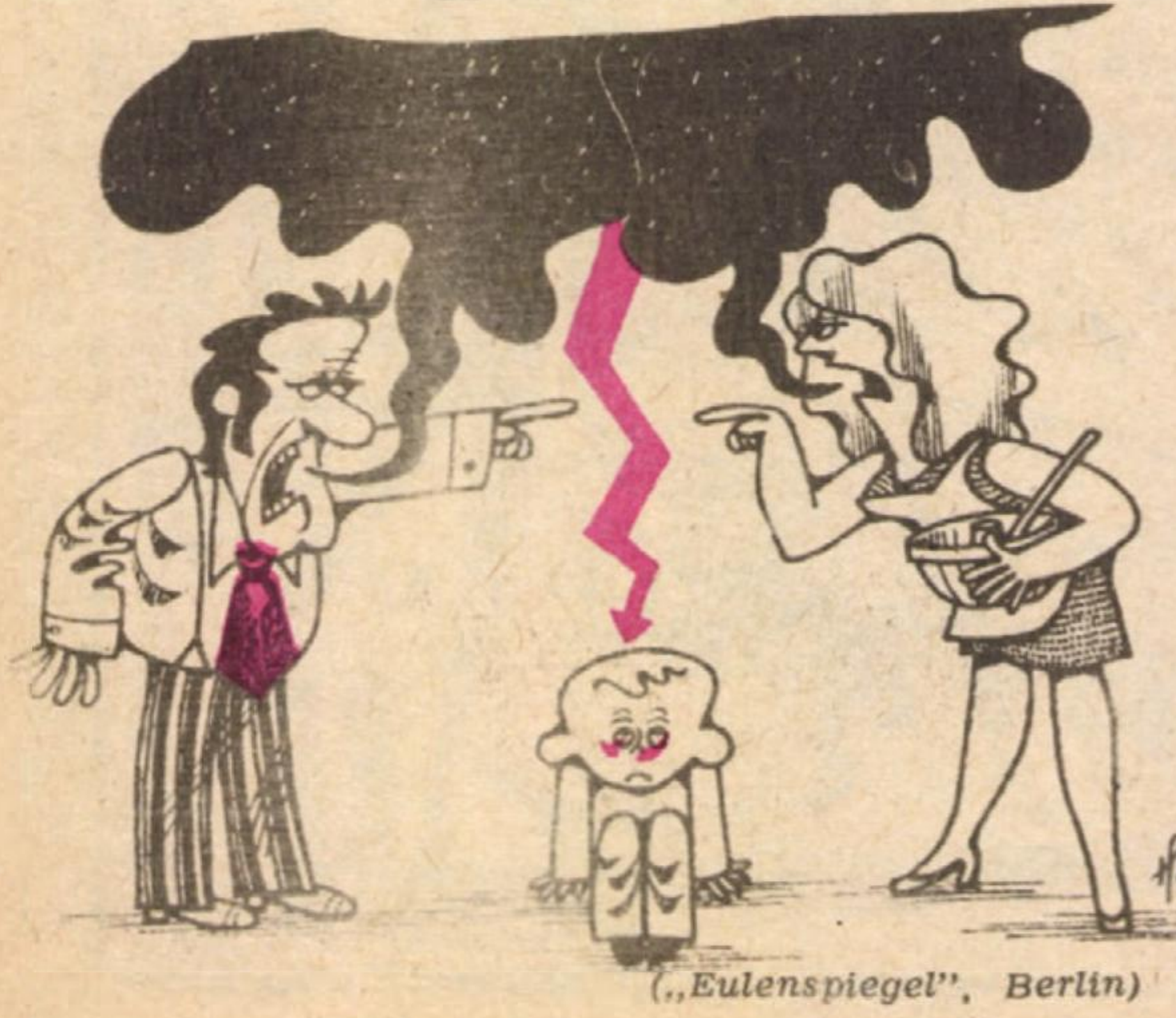

(„Eulenspiegel", Berlin)

Példátlan esetek

LABDÁZÁS A FELELŐSSÉGGEL

Összeomlott egy új épület. Nem nagy ügy és nem is jellemző. A tévé egyik fiatal riportere mégis úgy vélte, beszélni kell róla, meg kell találnia a felelőst.

Fáradozása nem volt eredménytelen: az építtető, a tervező és a kivitelező vállalat képviselője válaszadásra készen állt a kamerák előtt.

— Az önök véleménye szerint kit terhel a felelősség a történtekért? — tette fel a drámai kérdést a riporter.

— A felelősség a miénk! — válaszolt elsőnek a kivitelező. — Rossz technológiával dolgoztunk és ráadásul a szükséges anyagok felét elspóroltuk más célokra. Hej, ha például az én balatoni nyaralóm beszélni tudna!

— A kivitelező téved! — vágott közbe a tervező intézet főosztályvezetője. — Azokból az összetákolt tervekből, amiket a kivitelező asztalára szórtunk, nem is lehetett jó munkát végezni. Ha mi akkor nem a maszek munkáinknak szenteljük minden figyelmünket, most nem hever romjaiban az új létesítmény!

— Tiltakozom! — hördült fel az építtető. — El fogunk menni a legfelsőbb fórumokig, hogy bebizonyítsuk: a felelősség csakis és kizárólag bennünket terhel! Vacak tízmillióból tulajdonképpen nem is lehet irodaházat építeni. Adtunk volna rá harminc milliót és akkor most nem kellene buldózerrel takarítani!

A verejtékben úszó fiatal riporter szája elé kapta a mikrofont és így szólott:

— Közéletünk egyik káros jelensége, hogy egyesek büntetlenül labdázhatnak a felelősséggel.

Majd az események hatása alatt kissé zavartan még hozzátette:

— De ezért a felelős én vagyok!

KLINIKAI ESET

Lump II., a híres középcsatár nyilatkozott terveiről:

— *Tudja meg mindenki, akit illet, hogy a jövőben játékomért semmiféle anyagi juttatást nem fogadok el. Emberi önérzetembe gázol ezentúl az a sportvezető, aki kalóriapénz, prémium és egyéb címeken ezreseket akar rám tukmálni csak azért, mert a foci jelenti számomra a szórakozást. Labdarúgásunk hős korának nagy egyéniségei egykor még a vasúti költségeket is saját zsebükből fedezték: méltó akarok lenni emlékükhöz. Van jó szakmám, van jó munkahelyem, becsülettel megélek a munkámból is.*

A nyilatkozat óta az ördöngősen cselezőt az ellenfél hátvédjein kívül a legjobb pszichológusok is szemmel tartják.

AZ ÖREGEDÉS JELEI

A Balaton-parti Kopasztó Csárda személyzete egy szép napon arra lett figyelmes, hogy Martalócz Ödön főpincér hideg és kimért udvariassággal bánik a nyugati turistákkal, és a kemény valutát olyan egykedvűen gyűri a többi közé, mintha a papírszalvétát igazítaná meg a tányérok között.

Megrökönyödésük általános riadalomba azonban akkor csapott át, amikor Martalócz szeretetre méltóan kezdte fogadni a forinttal fizető magyar vendégeket. Megigazította alattuk a párnát a széken, lebeszélte őket a rosszul sikerült ételek rendeléséről és csillogó szemmel nézte, ujjai között honfiúi büszkeséggel ropogtatta a magyar százasokat.

Amikor Martalócz a borravalót tapintatosan visszacsúsztatta az egyik magyar vendég zsebébe, a kenyeres lány kétségbeesett sikolyt hallatott, a személyzet pedig rendezetlen sorokban rohant a konyhába rendet csinálni. A felvizezett italokat gyorsan a lefolyóba öntötték és az ételadagokat az előírásos mennyiségre egészítették ki.

Tudniillik a főpincér híres volt szakmabeli körökben arról, hogy az ellenőröket már tízkilométeres távolságból megszimatolta. Martalócz furcsa viselkedése láttán logikus volt a következtetés, hogy egy órán belül belép két angolul beszélő ellenőr a tolmácsnak álcázott újságíróval.

De hiába volt a lelkiismeretes felkészülés, nem jött egy fia ellenőr sem. Ennek ellenére Martalócz nem akart változtatni a magyar vendégek iránti újszerű és megmagyarázhatatlan szívélyességén. Ezer szerencse, hogy éppen elérte a nyugdíjkorhatárt.

— Eljártak felette az évek — mondogatták a főnökei —, már nem tud lépést tartani a fejlődéssel!

Cseri Sándor

ÚJRA OTTHON

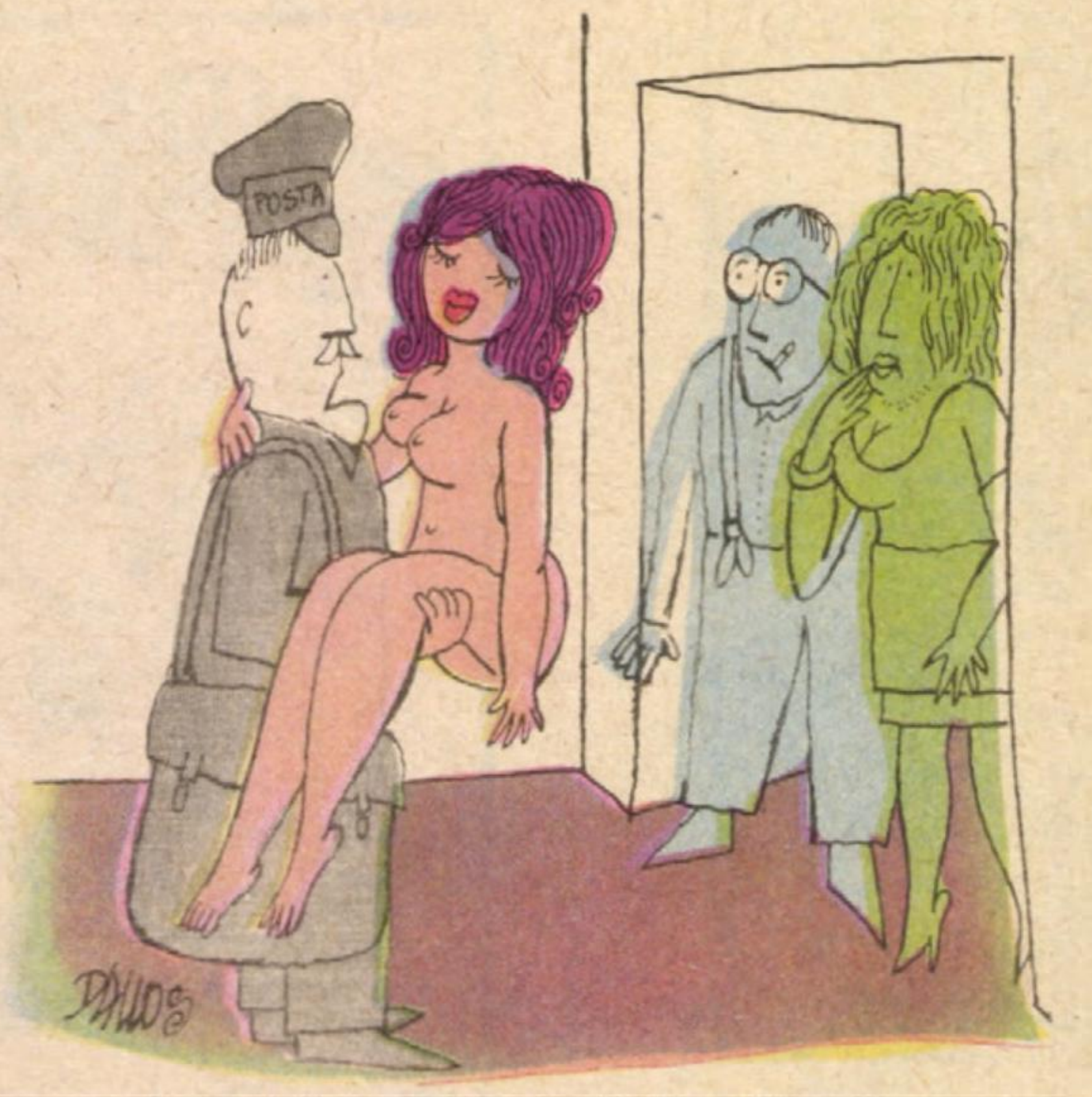

– Az erkölcsrendészet küldte Pestről.

VÉDEKEZÉS A BALESETEK ELLEN

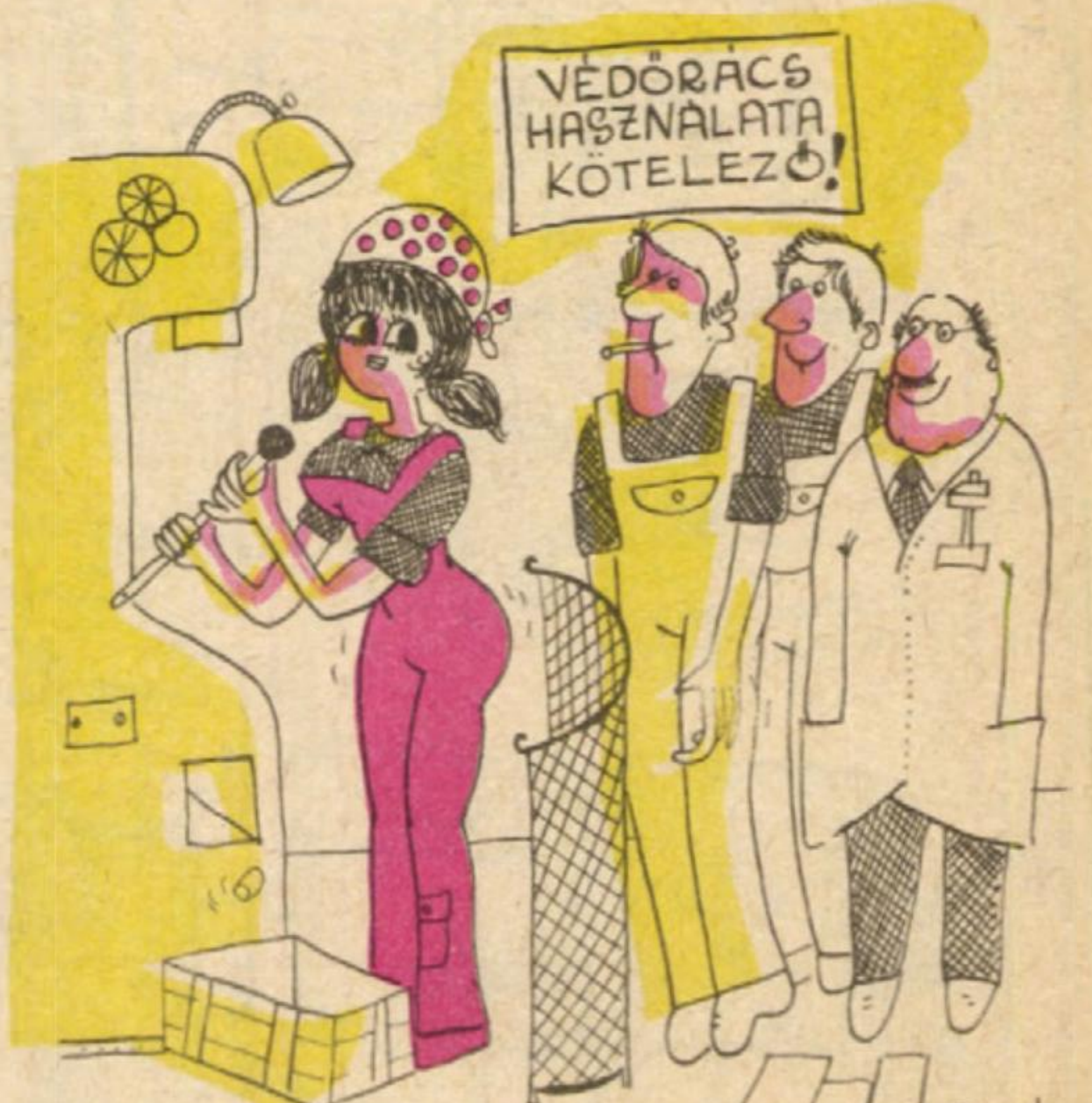
VÉDŐRÁCS HASZNÁLATA KÖTELEZŐ!

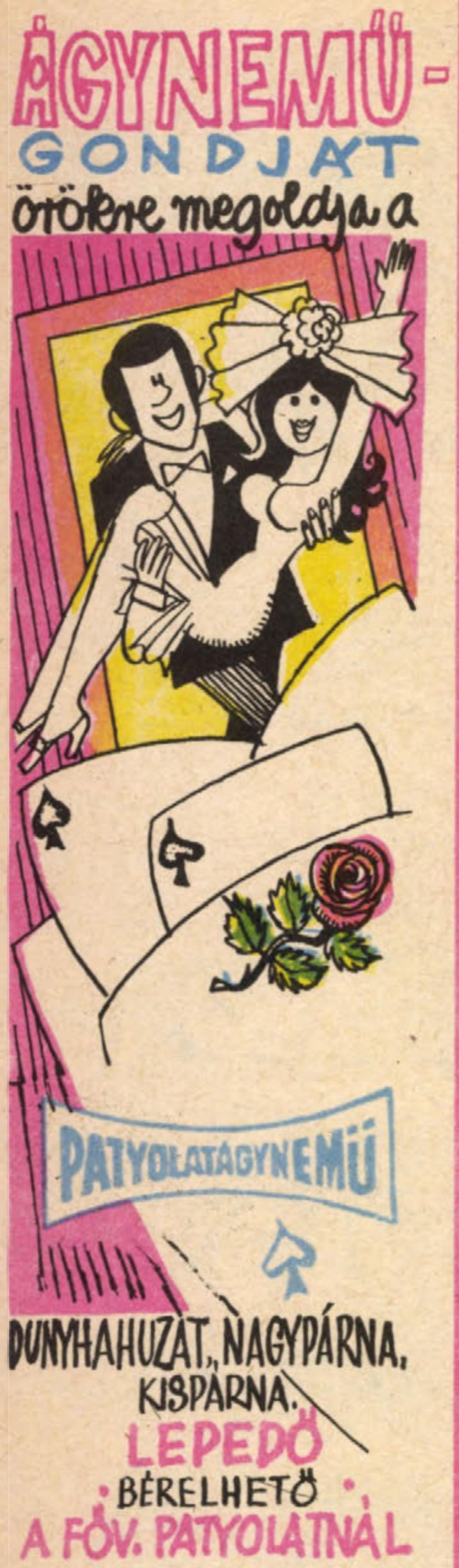
ÁGYNEMŰ-
GONDJÁT
örökre megoldja a
PATYOLATÁGYNEMŰ
DUNYHAHUZAT, NAGYPÁRNA,
KISPÁRNA,
LEPEDŐ
BÉRELHETŐ
A FŐV. PATYOLATNÁL

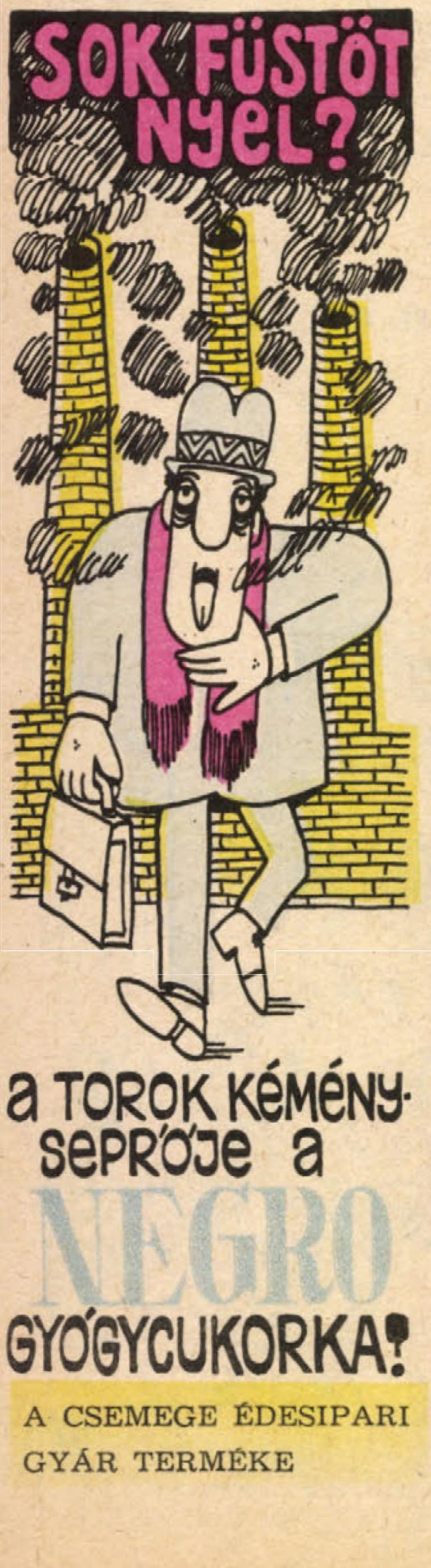
SOK FÜSTÖT NYEL?
A TOROK KÉMÉNYSEPRŐJE A
NEGRO
GYÓGYCUKORKA!
A CSEMEGE ÉDESIPARI
GYÁR TERMÉKE

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

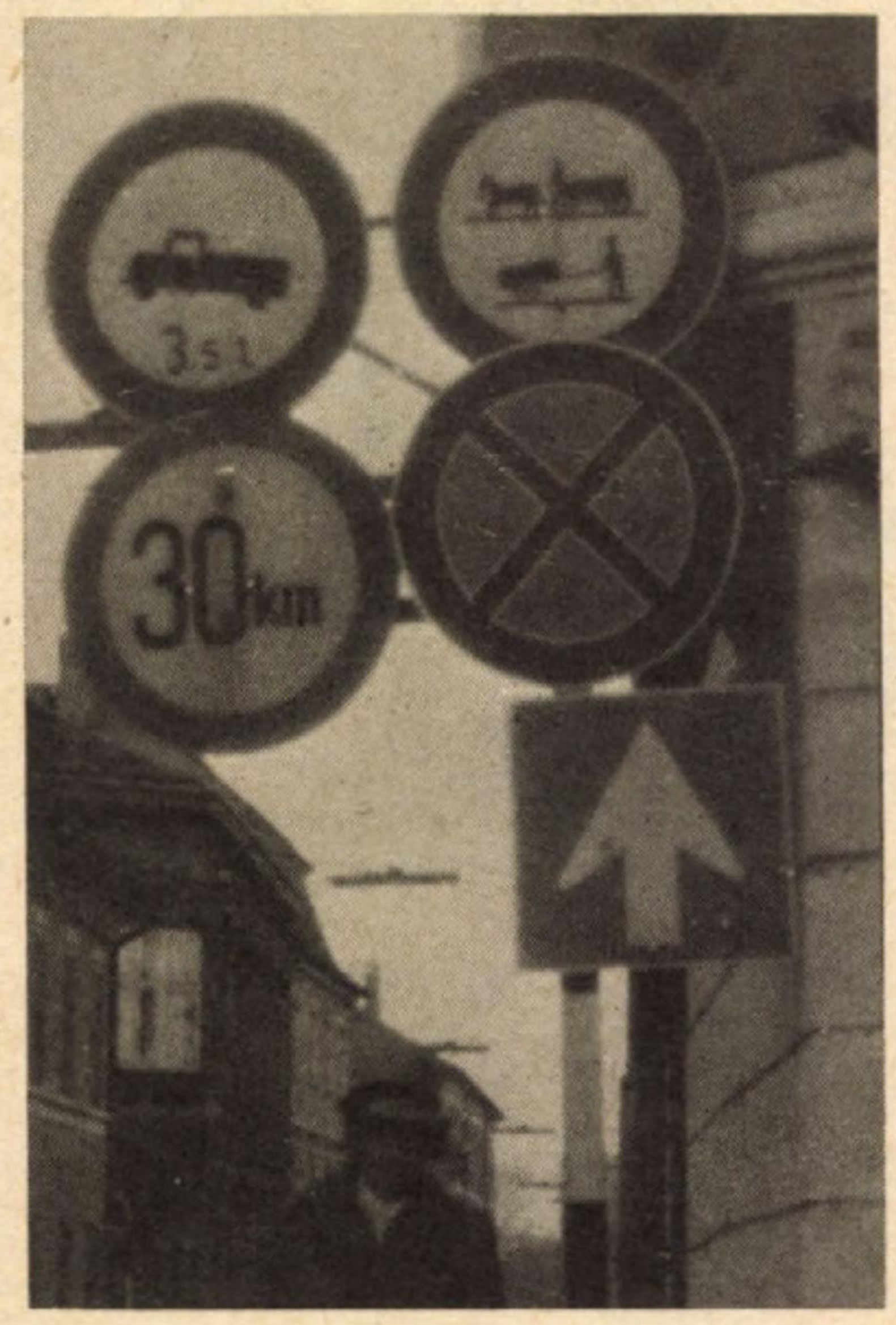

Táblás ház

(Győrött fotózta Szentgyörgyvári Tamás, siklósi olvasónk)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Videoton televíziókhoz, rádiókhoz, hűtő- és varrogépekhez, egyes motorkerékpárokhoz, és szovjet kerékpárokhoz

100—400 forint értékű

vásárlási utalványt

ajándékozunk

CSAK NOVEMBER 13-IG. ÉRDEMES FELKERESNI BOLTJAINKAT!

HAJDÚ-BIHAR MEGYEI VEGYESIPARCIKK KISKERESKEDELMI VÁLLALAT.

(I). 314254)

Mi ez? Dicséretre méltó önismeret, vagy beteges szerénység?

(A Keletmagyarország c. lapból ollózta Chriszt Aladár, nyíregyházi olvasónk)

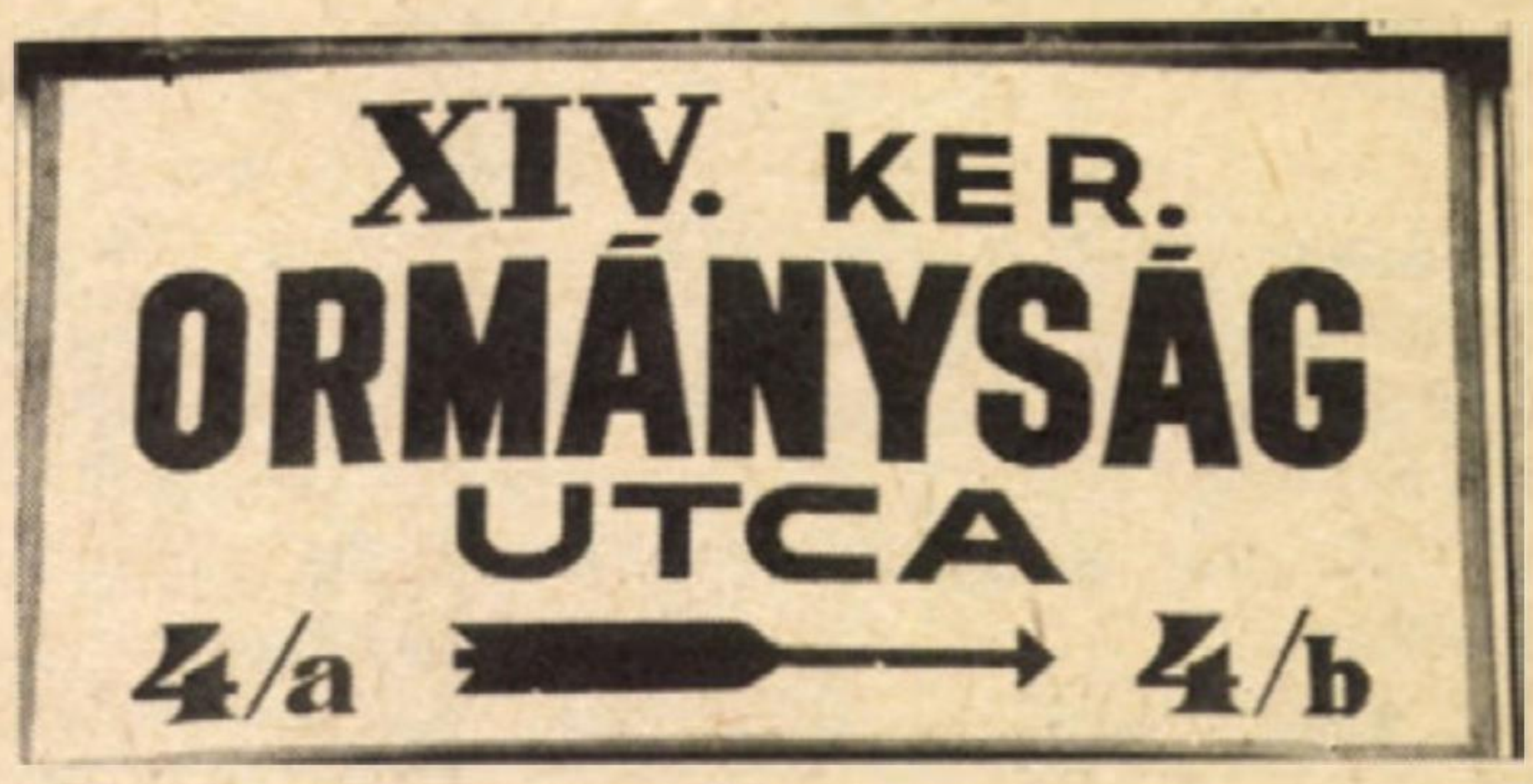
XIV. KER.
ORMÁNYSÁG
UTCA
4/a
4/b

Ezzel az erővel Hanyságot, sőt, Kiskunyságot is írhatnánk. Hacsak tényleg nem valami elefántságról — bocsánat: elefánytságról — van szó. A XIV. kerületi Tanács (Tanyács?) figyelmébe: az illető országrészt Ormánságnak nevezzük!

(Liptay Gabriella felvétele)

Hámozatlan mémsz? Az ám csak az ínyenc falat! Hogy mégis milyen lehet? Nos, Láng Éva, debreceni olvasónk szerint rettenetesen hasonlított a baracklekvárra.

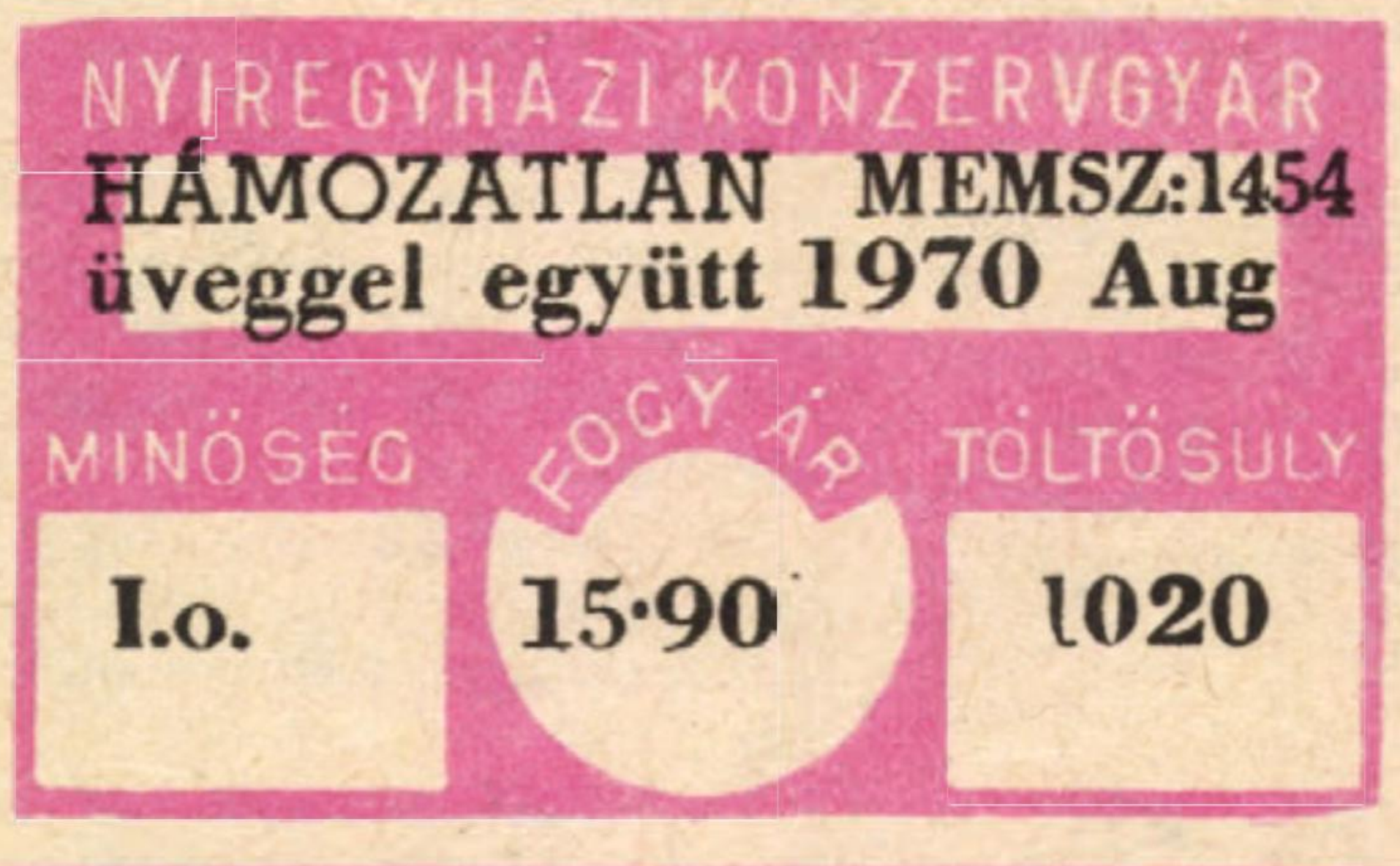
NYIREGYHÁZI KONZERVGYÁR
HÁMOZATLAN MEMSZ:1454
üveggel együtt 1970 Aug
MINÖSÉG
FOGY. ÁR
TÖLTÖSULY
I.o.
15·90
1020

ÖTLETES EMBER

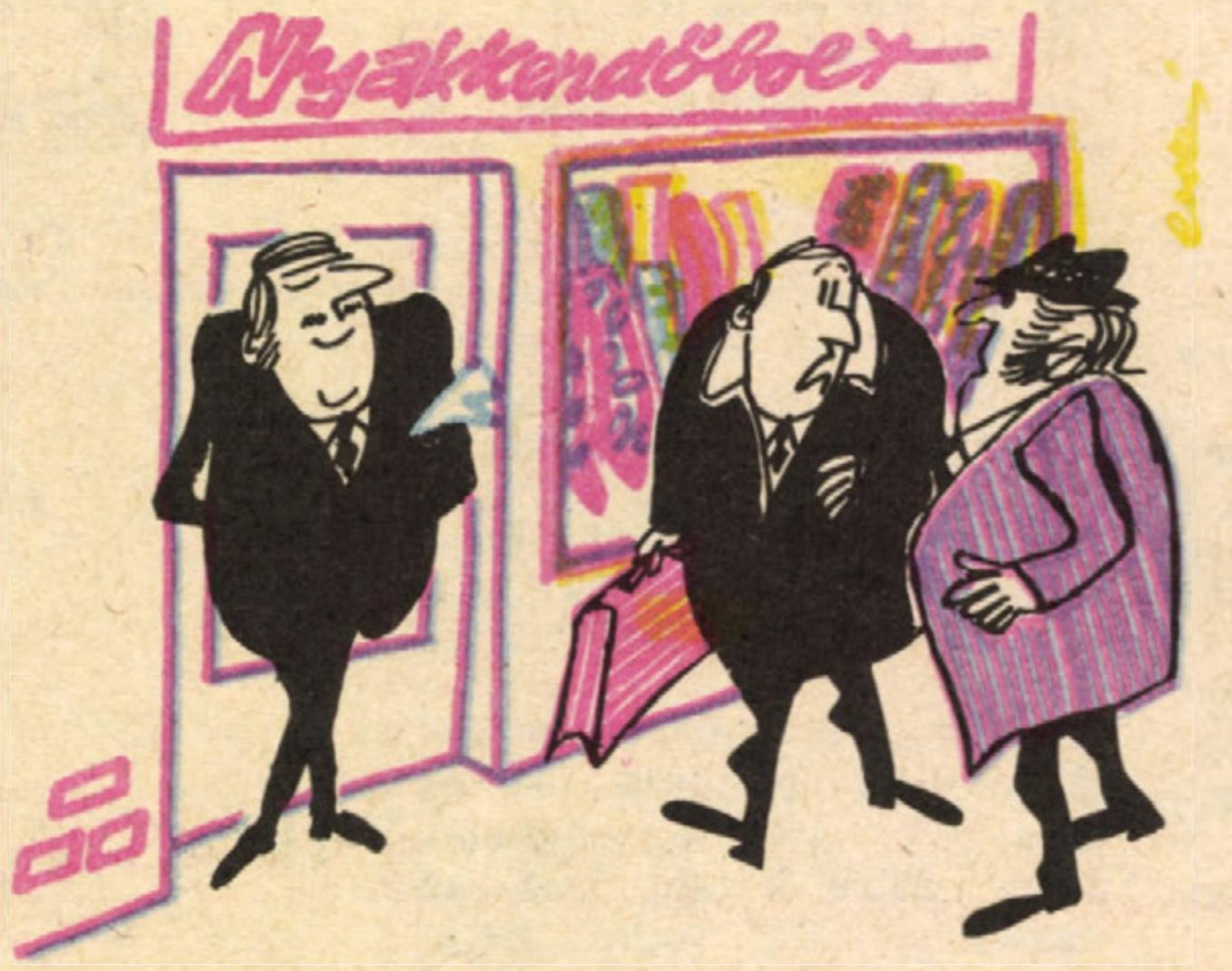
Nyakkendőbolt

– A tavalyi karácsonyi ajándékokból nyitotta ezt a kis maszek bazárt!

UTCAKÉP

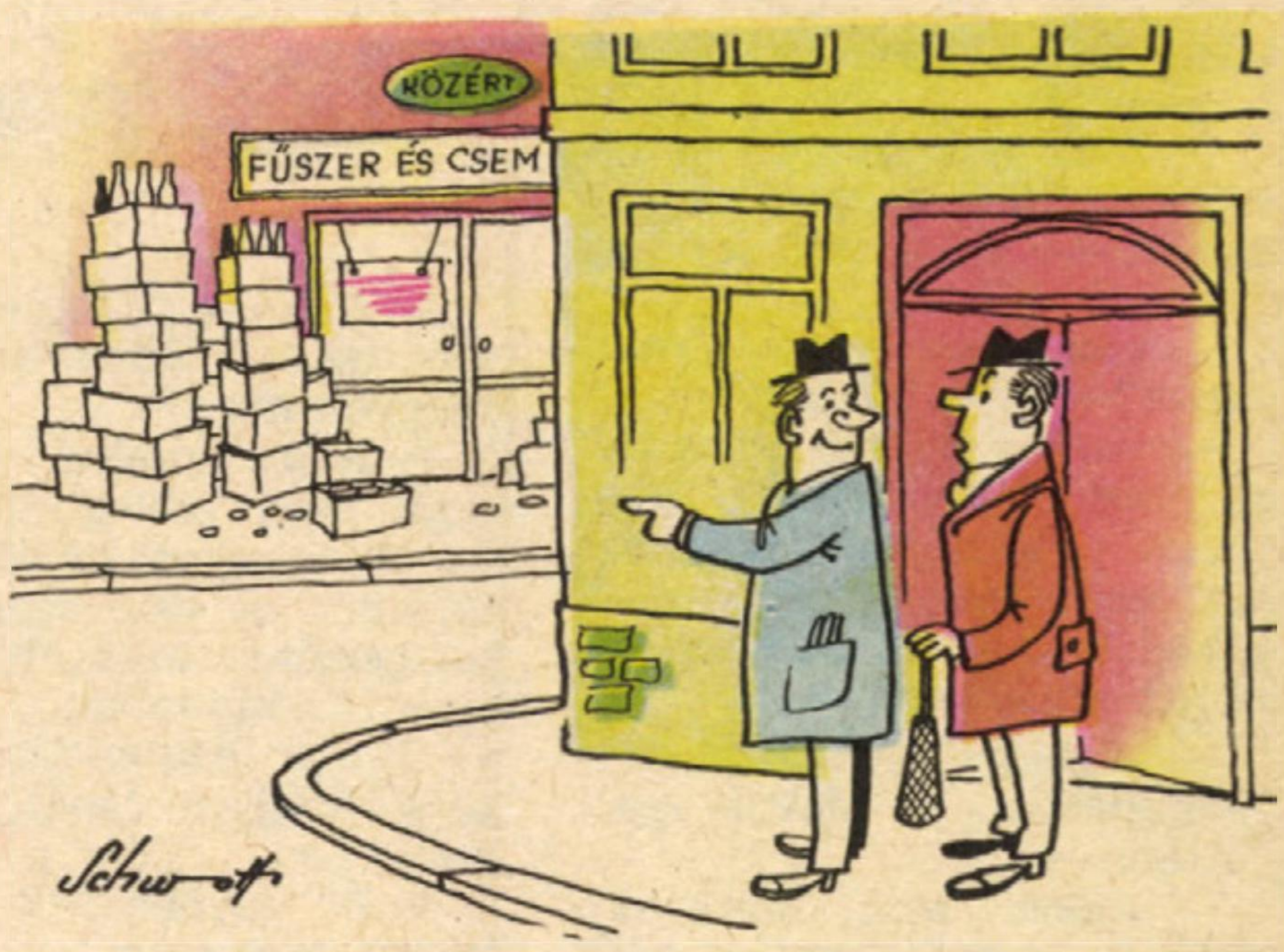
KÖZÉRT
FŰSZER ÉS CSEM
Schwott

– Hol találok egy Közértet?
– Ahol a járdán ládákba botlik! . . .

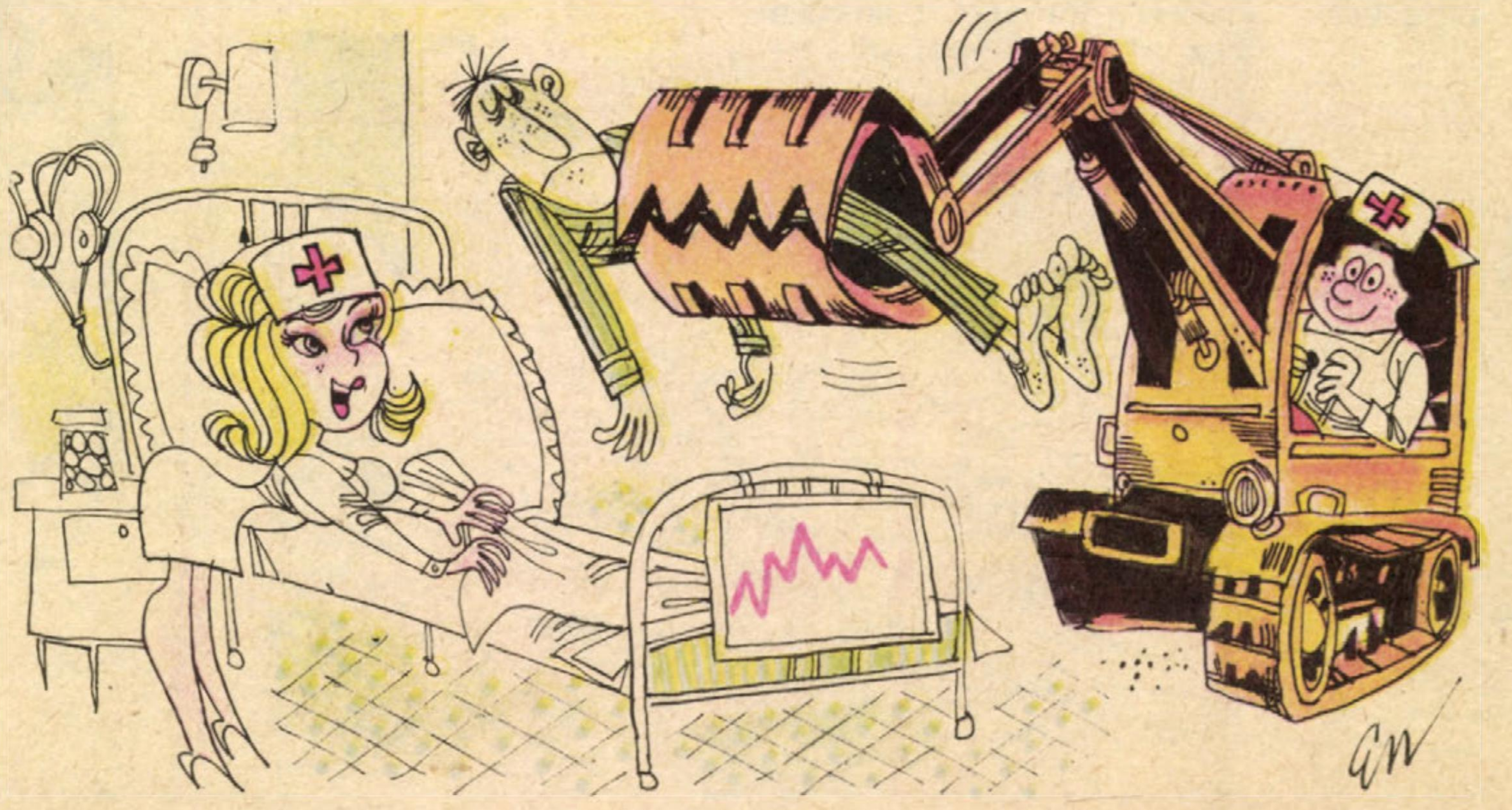

MODERN BETEGELLÁTÁS

– Így sokkal gyorsabban tudjuk cserélni a lepedőt! . . .

FORRÓ DRÓT

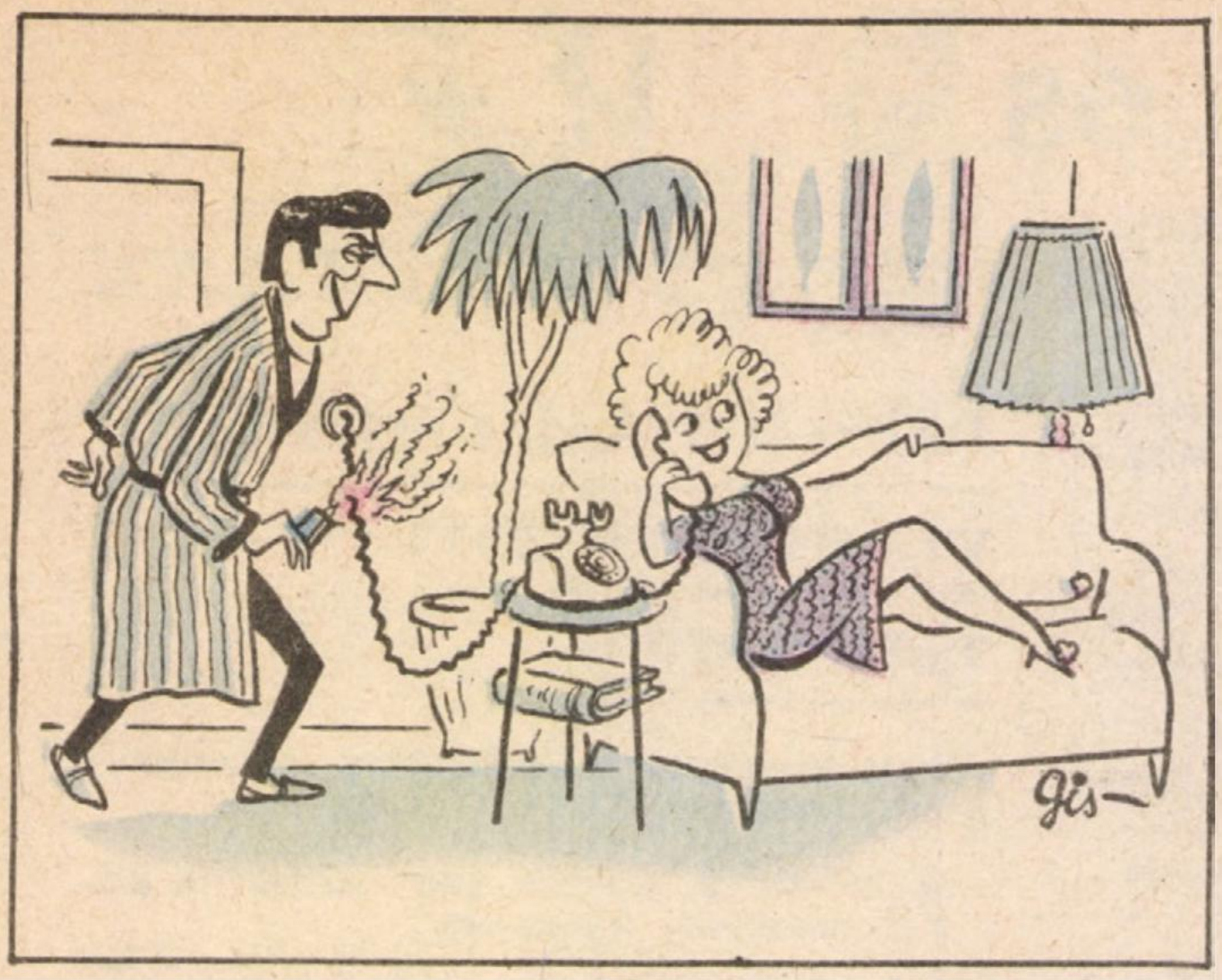

BÜSZKESÉG

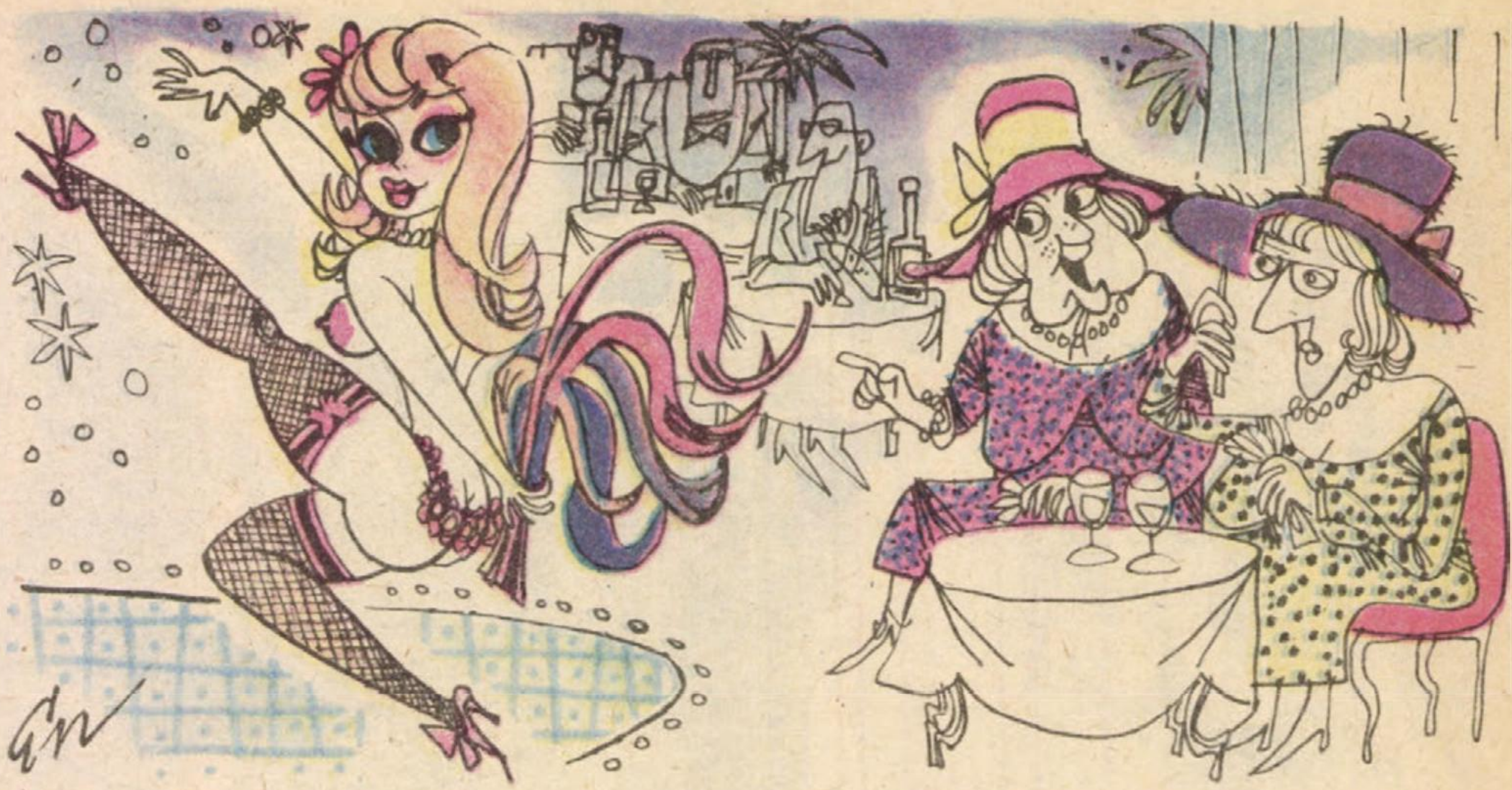

– Hiába, az én kislányomon meglátszik, hogy jó helyen nevelkedett!...

Kutyanyelv

I.

Elgondolkodva megyek az utcán, arra rezzenek fel, hogy valaki a kabátomnál fogva tart. Átmenethy Jenő áll előttem, széles mosollyal az arcán.

— Minő szerencse — örvendezik Átmenethy —, nem fogod elhinni, pontosan arra gondoltam ma reggel, hogy felkereslek. El akarok ugyanis mondani neked valamit.

— Ne mondd el! — mondom neki nyílt tekintettel. — Nem érdekel.

Nyitva marad a szája, nem hisz a fülének.

— Nem is tudod még, hogy mit akarok elmondani — hebegi.

— Nem tesz semmit — veregetem meg barátságosan a karját —, akkor se mondjad el.

— Haragszol rám valamiért? — kérdi idegesen.

— Eszem ágában sincs haragudni — rázom a fejemet —, de momentán a saját gondolataimmal vagyok elfoglalva. Ezért ne mondjál el nekem te semmit.

— Három mondattal elmondhatom! — kiáltja izgatottan.

— Akkor sem hallgatom meg — mosolygok rá kedvesen. — Különben jól vagy?

— Valószínűleg érdekelne a dolog! — próbál Átmenethy felcsigázni.

— Nem fog érdekelni — jelentem ki. — Egyébként hogysmint?

— Elmondjam? — kérdi ravaszul.

— Ne mondjad el! — csapok a vállára vidáman. — És mi újság?

— Sok! — mondja mohón, de elkapom a kezét és megrázom.

— Majd egyszer elmondod, jó? — búcsúzom kedvesen.

— Nincsen legalább egy perced? — kérdi esengve.

— Számodra? — kiáltok lelkesen — Hát hogyne lenne!

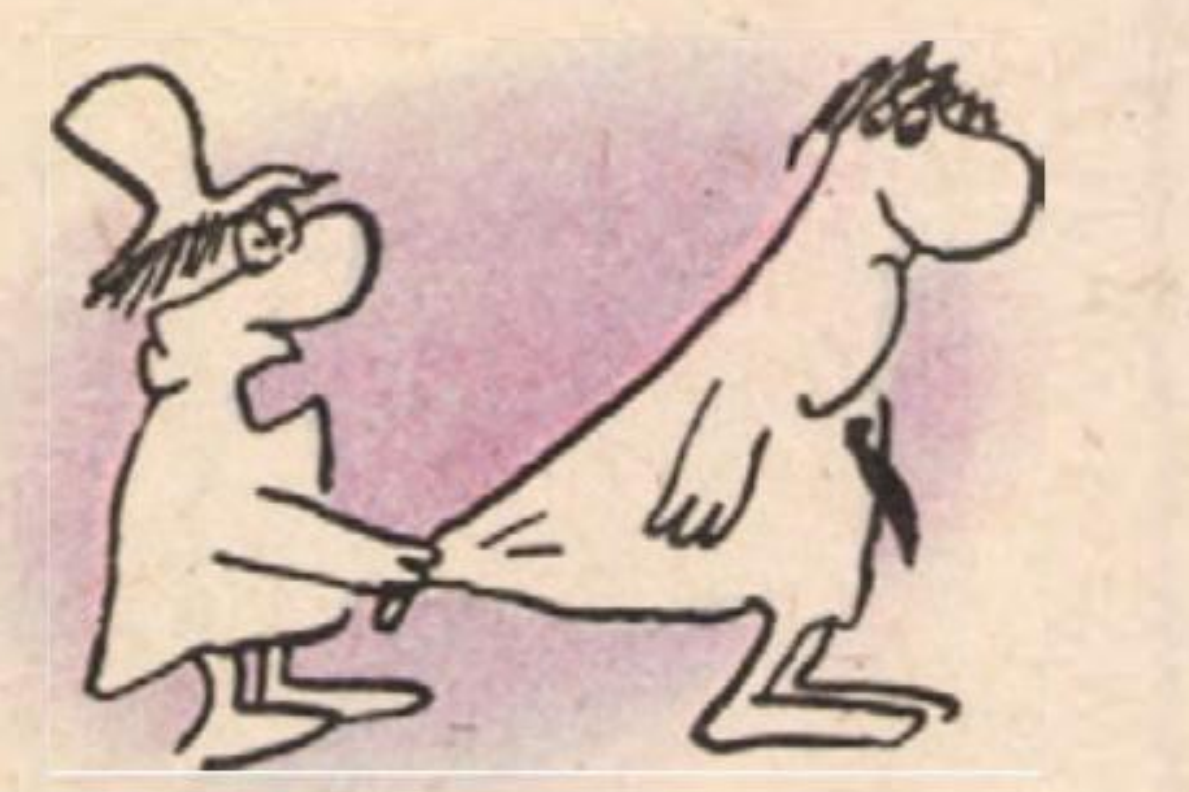

— Akkor hát figyelj ide — mondja. — Tudod, hogy hová megyek most?

— Nem érdekel — mondom neki meleg szeretettel —, de nagyon örülök, hogy láttalak és egy kicsit elbeszélgettünk. Máskülönben?

— Máskülönben semmi! — lihegi Átmenethy és látom, hogy a lábai reszketnek.

— És egyébként? — kérdem szívélyesen.

— Egyébként nekem mennem kell — mondja falfehéren és tántorogva néhány lépést tesz. — Tudod, hogy mi vagy te? — tör fel rekedten a torkából, miközben még egyszer visszafordul — akarod tudni, akarod, megmondjam?

— Most nem! — intek utána szelíden. — Legközelebb! De feltétlenül!

II.

Találkozom a népszerű, kitűnő színésszel. Orrát lógatva jön.

— Savanyúnak látszol.

— Az is vagyok — mondja. — Csináltam egy csomó adósságot és befizettem egy autóra.

— Tragédia — jegyzem meg enyhe gúnnyal. — Az őrült vágy könnyelműségre bírt!

— Fészkes fenét az őrült vágy — feleli mérgesen. — Sose vettem volna kocsit, nagyon megfelel a céljaimnak az autóbusz is.

— Hát akkor?

— Nem bírom már a megjegyzéseket — néz rám szerencsétlenül. — Ahányszor felszállok egy autóbuszra, az utasok összenéznek: hogy kerül ez a G. az autóbuszra? És máris suttogják a megfejtést: összetörtem a kocsimat, részegen, a jogosítványomat is elvették, most aztán autóbuszozhatok! Azt fel sem tételezik, hogy nincs autóm!

— Szegény fiú! — mondom neki baljósan — és most jön majd még a feketeleves. Mire kocsid lesz, az összes rendőr tudni fogja már rólad, hogy még autód se volt, mikor a jogosítványodat többször elvették! Nem irigyellek az új kocsidért, annyi szent!

Somogyi Pál

A VOLÁN MÖGÖTT

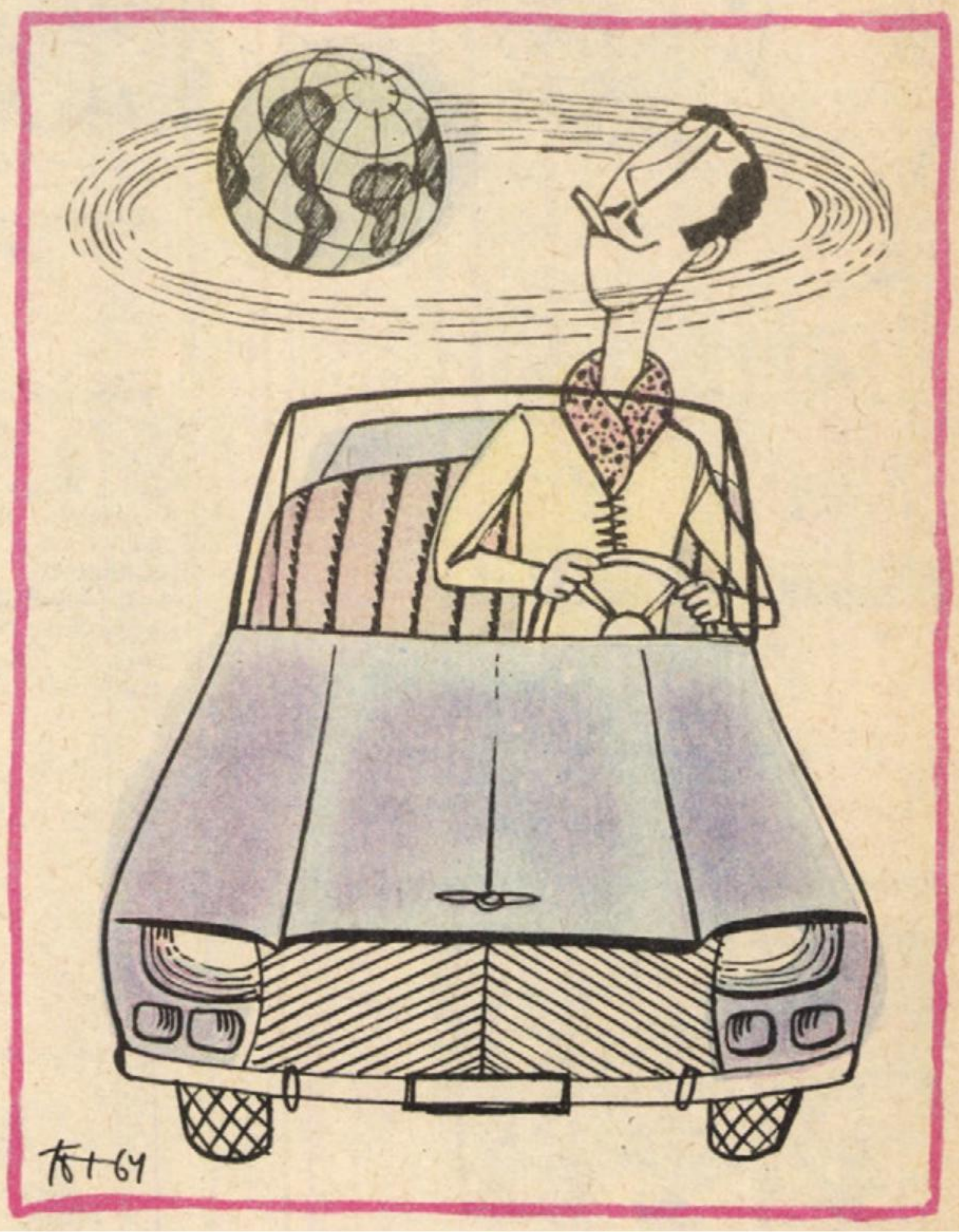

JELENTÉKTELEN BEATEGYÜTTES

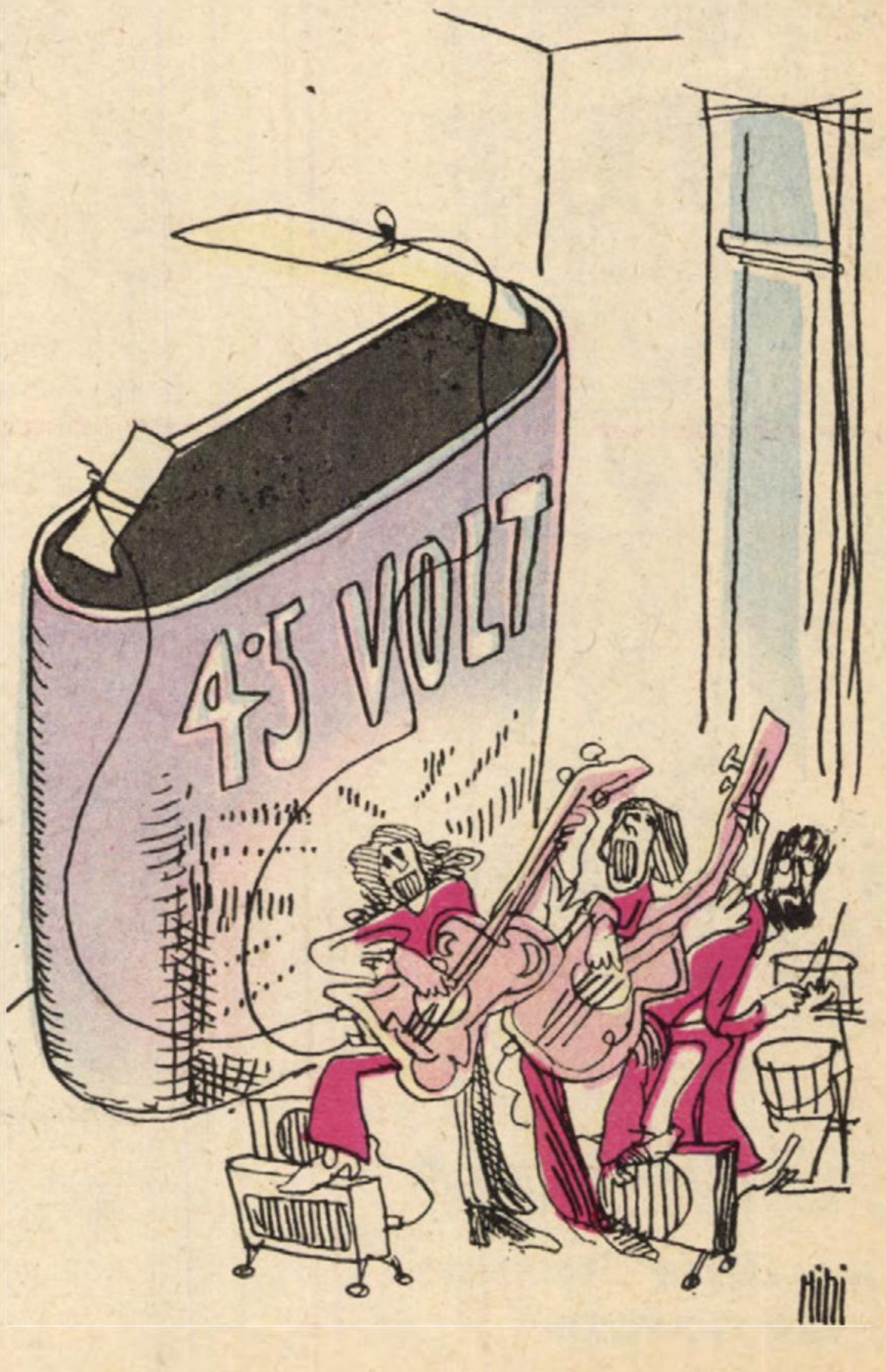

VERSENY

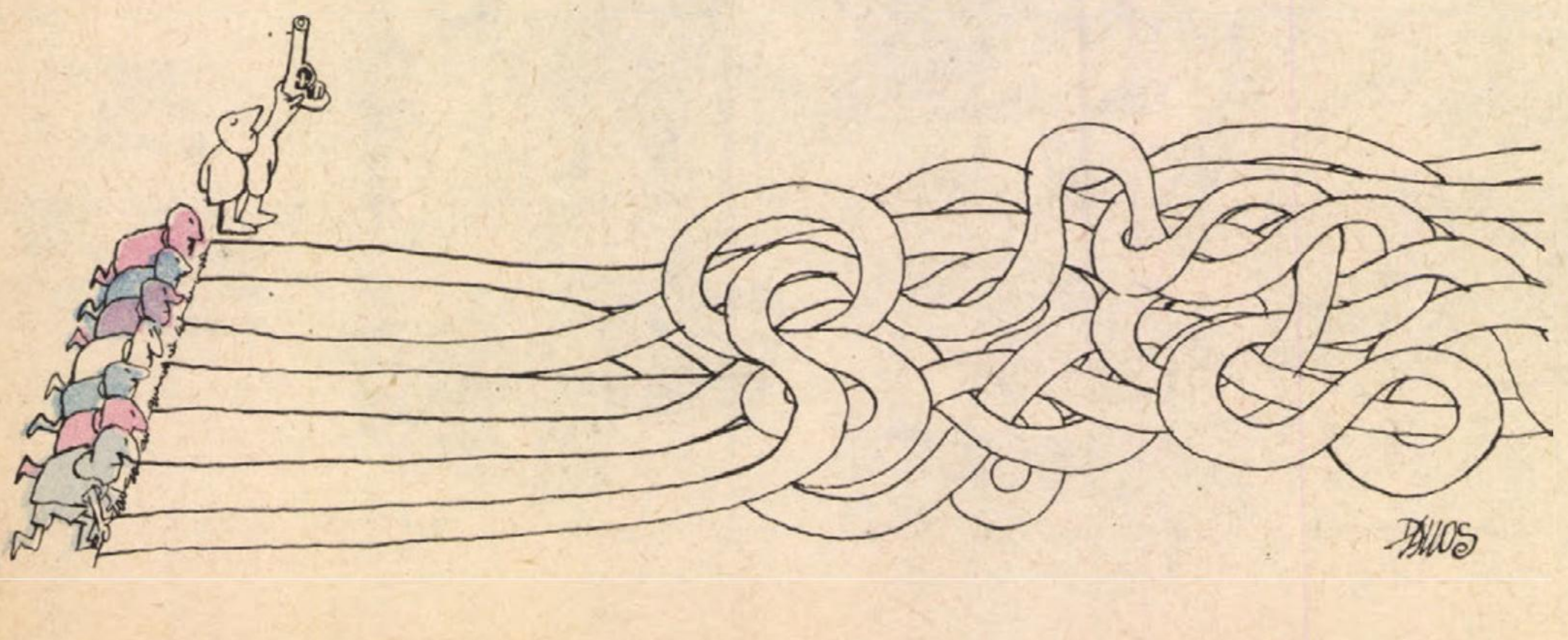

EGYENJOGÚSÁG

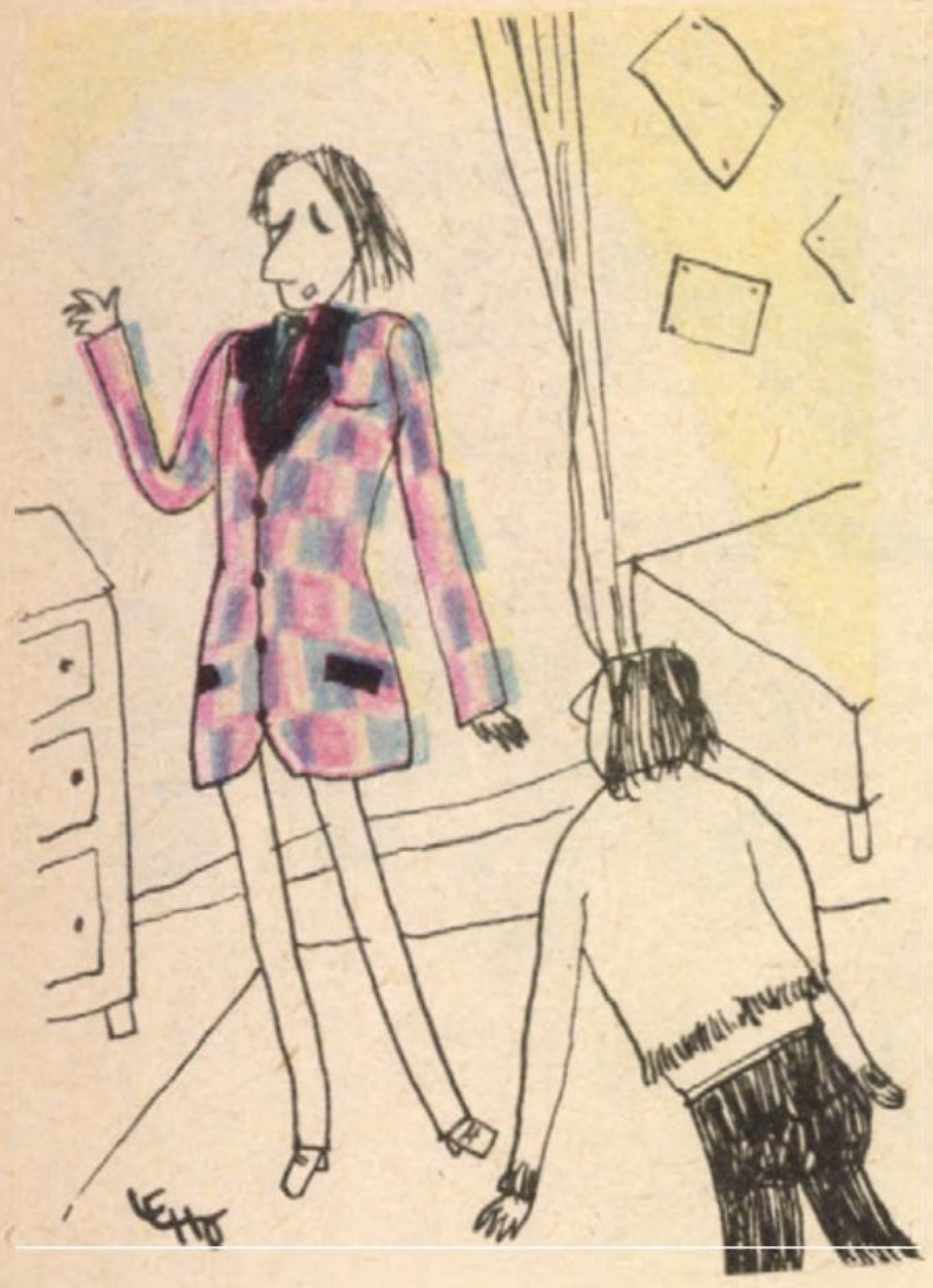

– Csak egy kis tavalyi rongy!...

RÉBUSZ

110. rejtvényünk megfejtése:

B +M J

Béremelés

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Pavlik Béla, Solymár, Kerekhegy, Sziklai S. u. 20.

Demeter György, Szeged, Pf. 453.

Boór Béla, Budapest VI., Rippl-Rónai u. 40.

112. REJTVÉNYÜNK

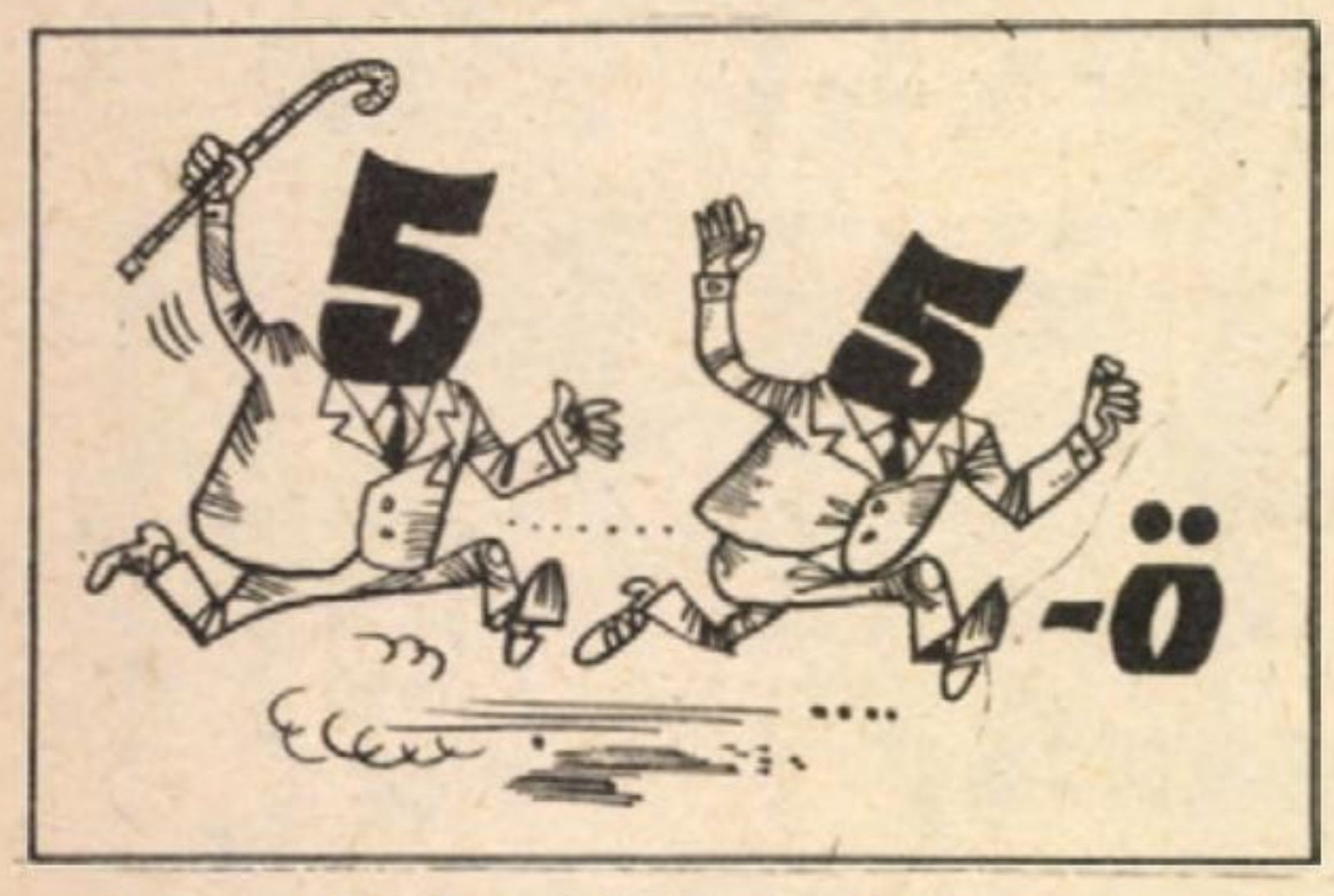

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb január 24-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. – Telefon: 335-718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. – Árusítja a Magyar Posta – Készült a Zrínyi Nyomdában 72.2337/2 – Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. – Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. – Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

OKOS SRÁC

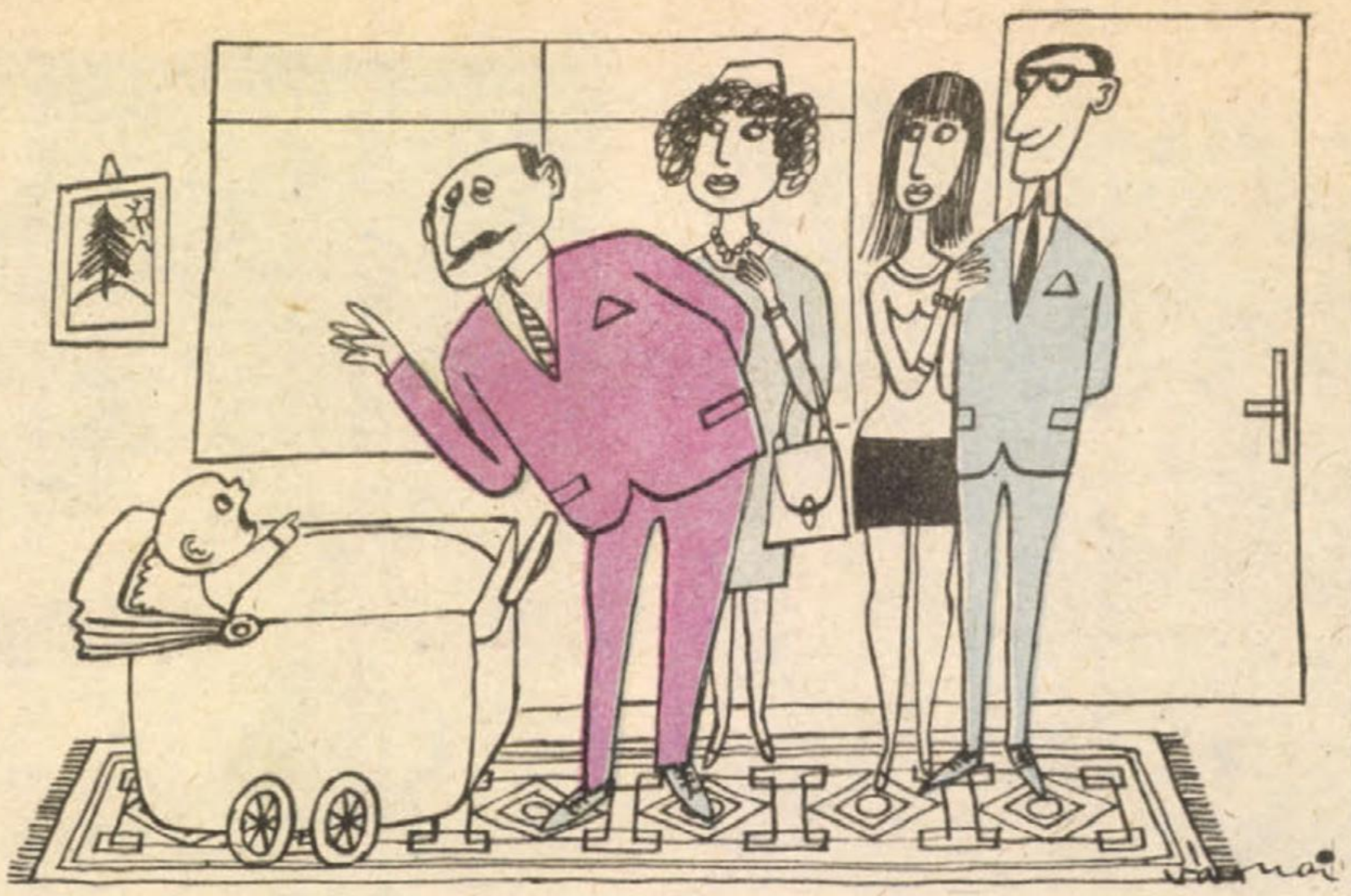

– Fogadjunk, azt akarja mondani, hogy egészen az apámra hasonlítok...!

KELEPCE

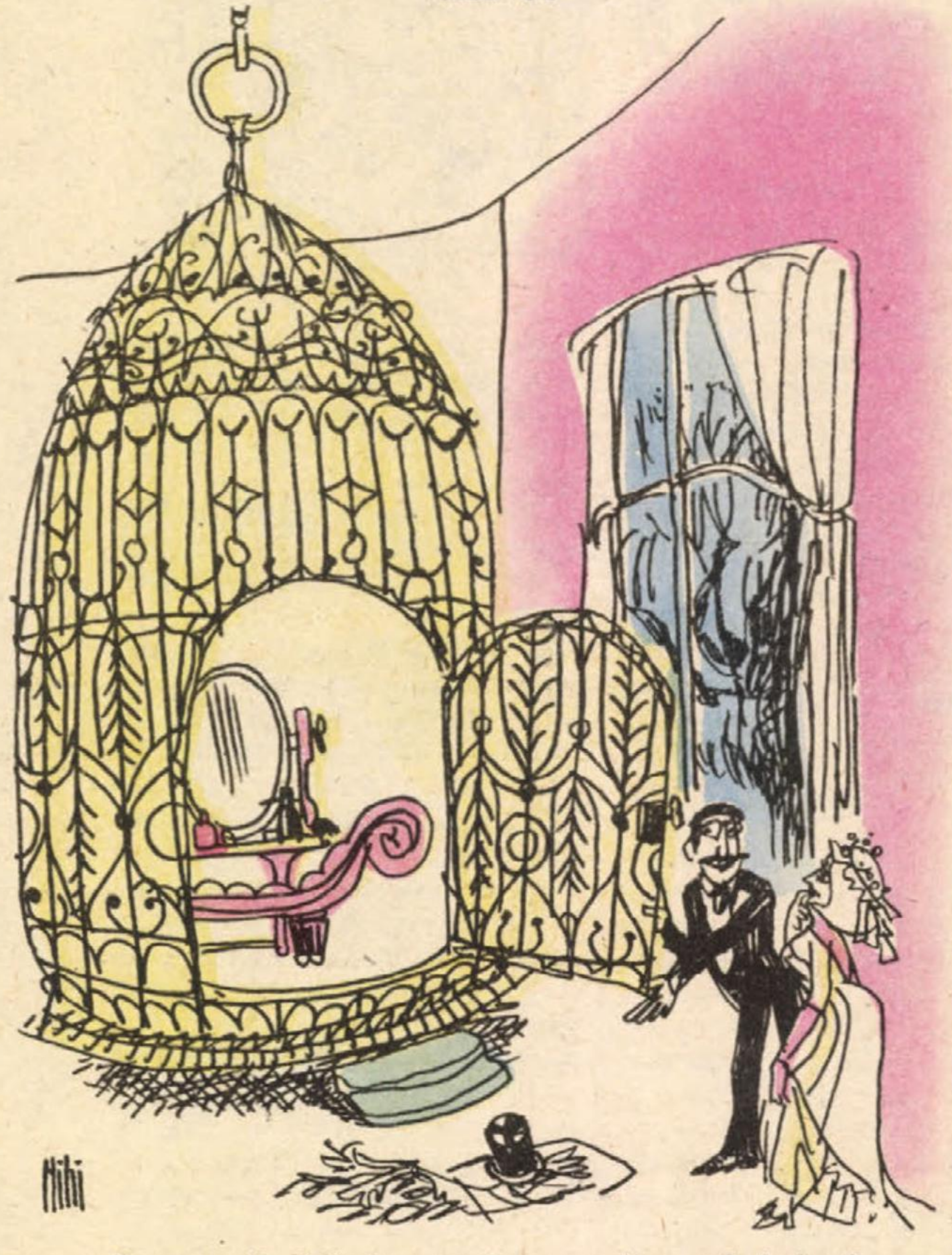

– Parancsolj, drágám, ez lesz az új munkahelyed...

MÁNIÁKUS DIÁZÓ A MOZIBAN

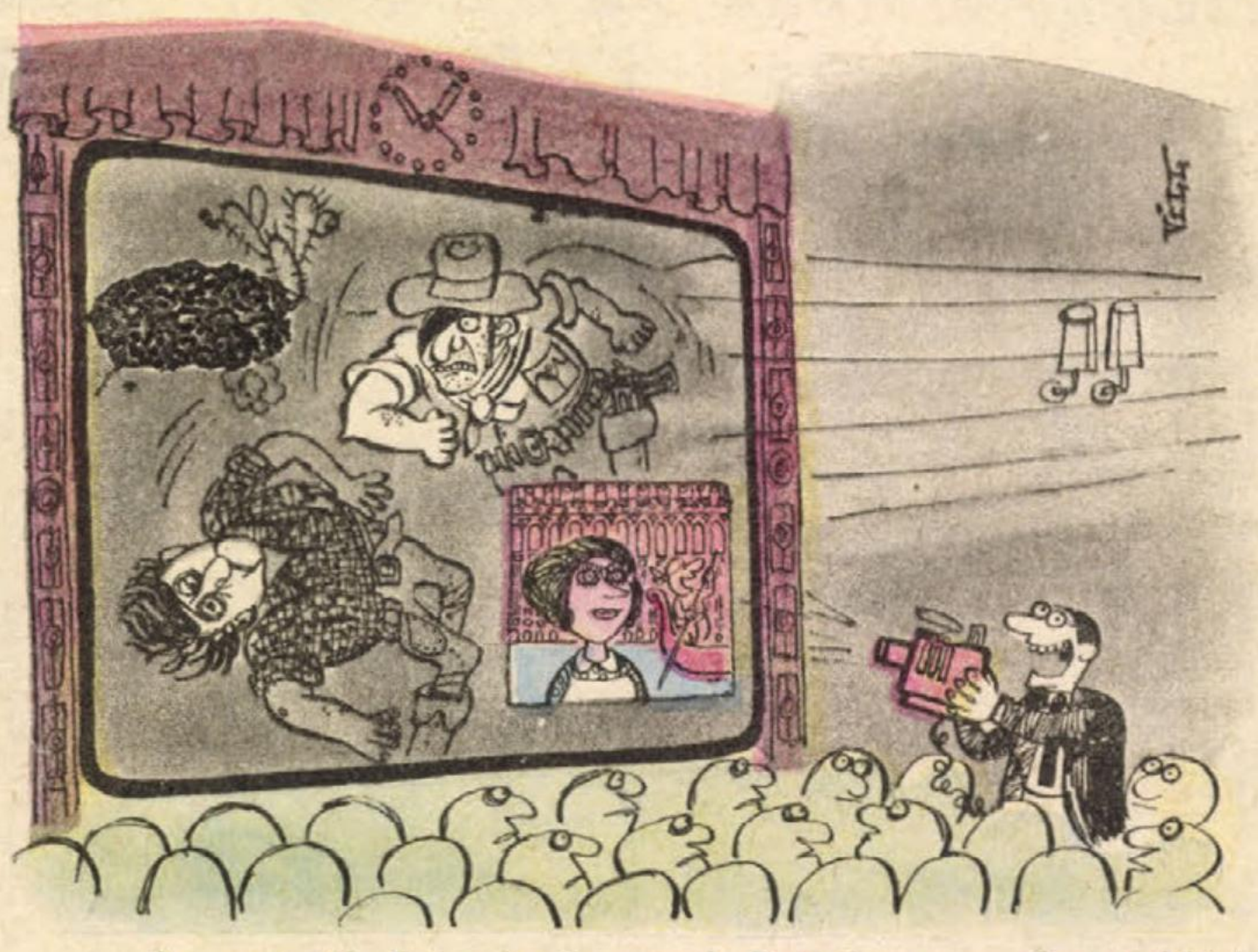

– Az semmi! Ezt nézzék meg! Feleségem a Szent Márk téren!

ÖSSZEÁLLÍTOTTÁK A TÉLI OLIMPIA MAGYAR CSAPATÁT

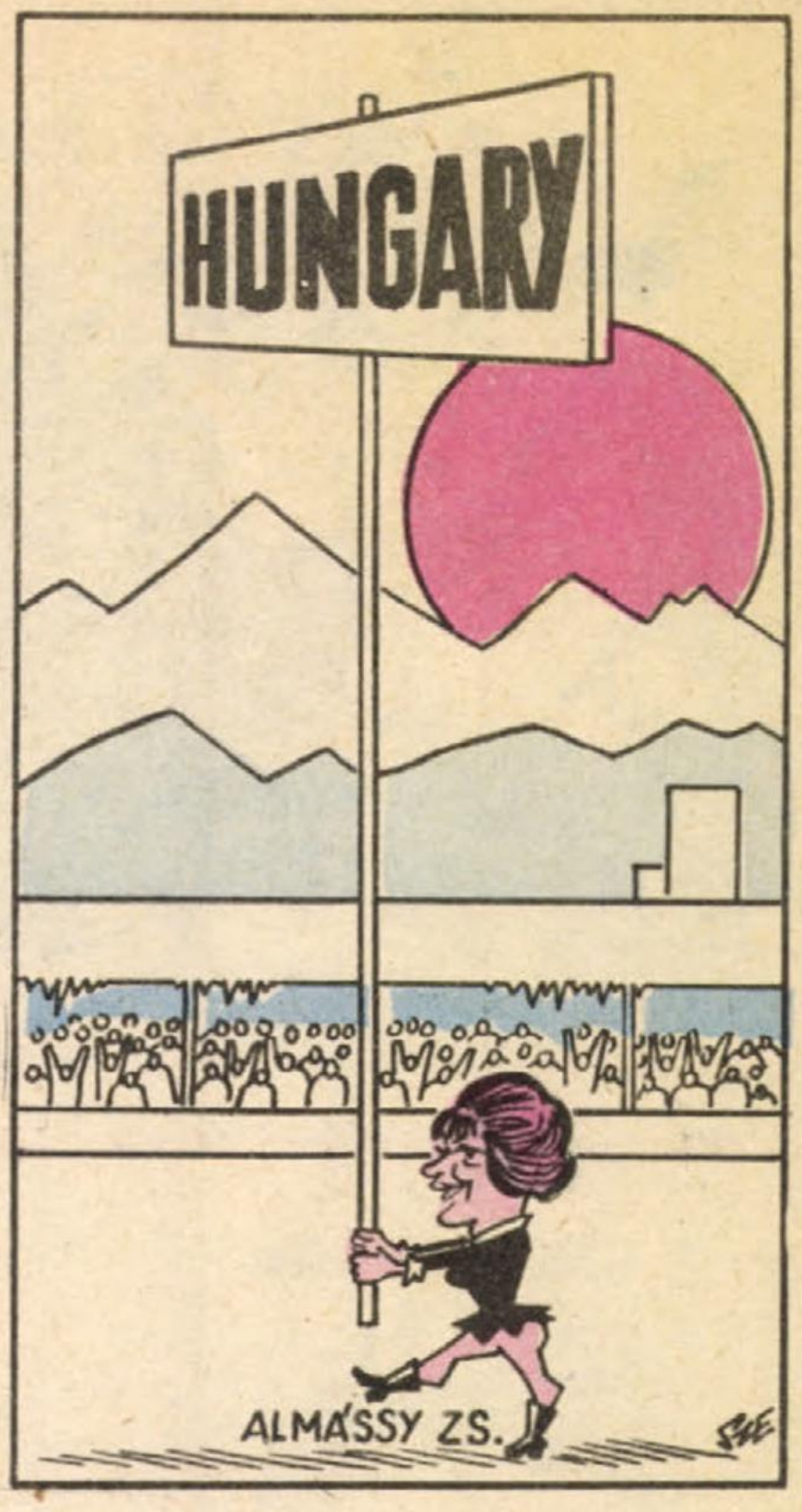

HOSSZÚ HAJHOZ IDŐ KELL

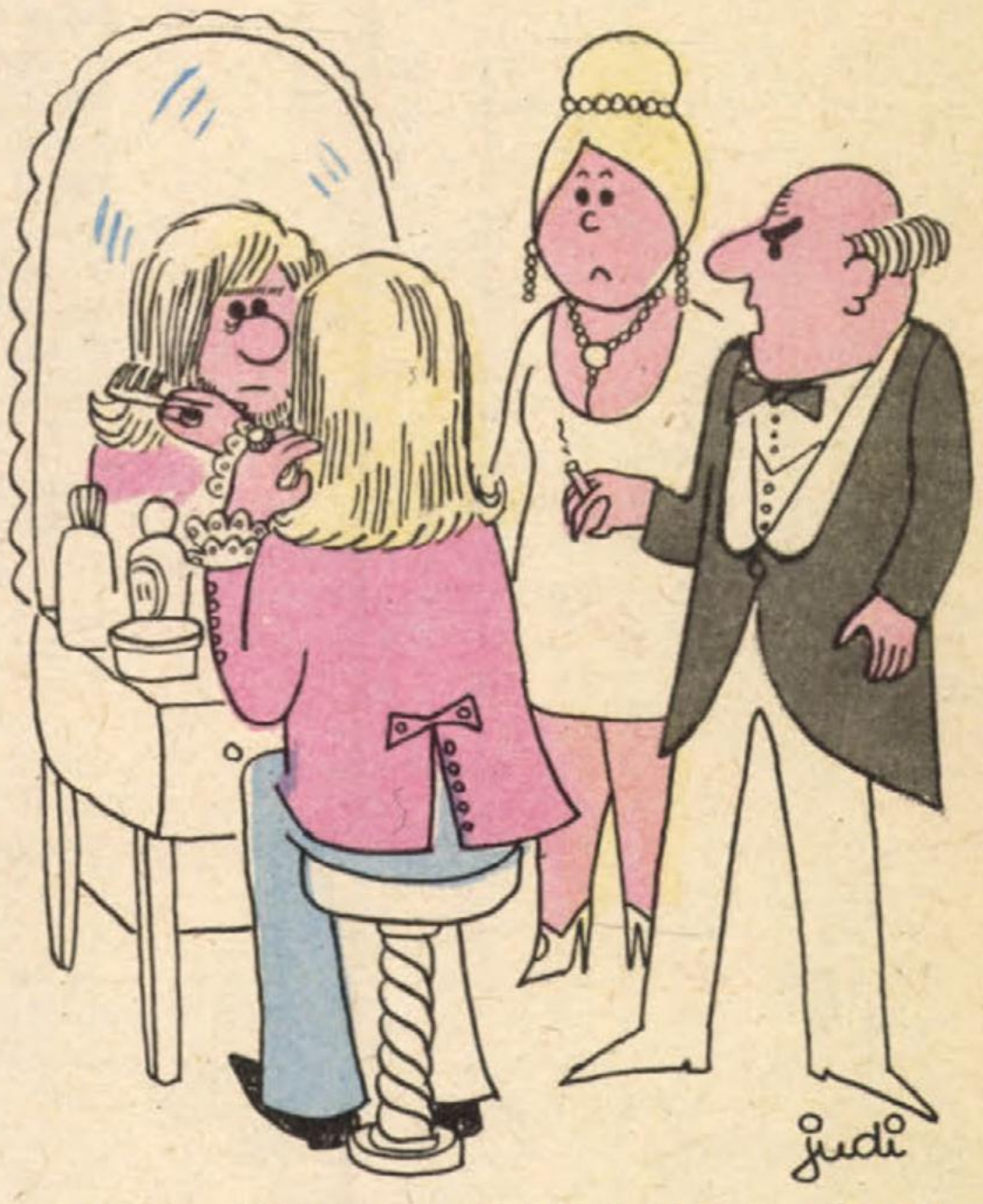

– Ejnye, kisfiam, nem látod, hogy már az anyád is régen készen van?

A CSOMAGOLÓPAPÍR RAKTÁRBAN

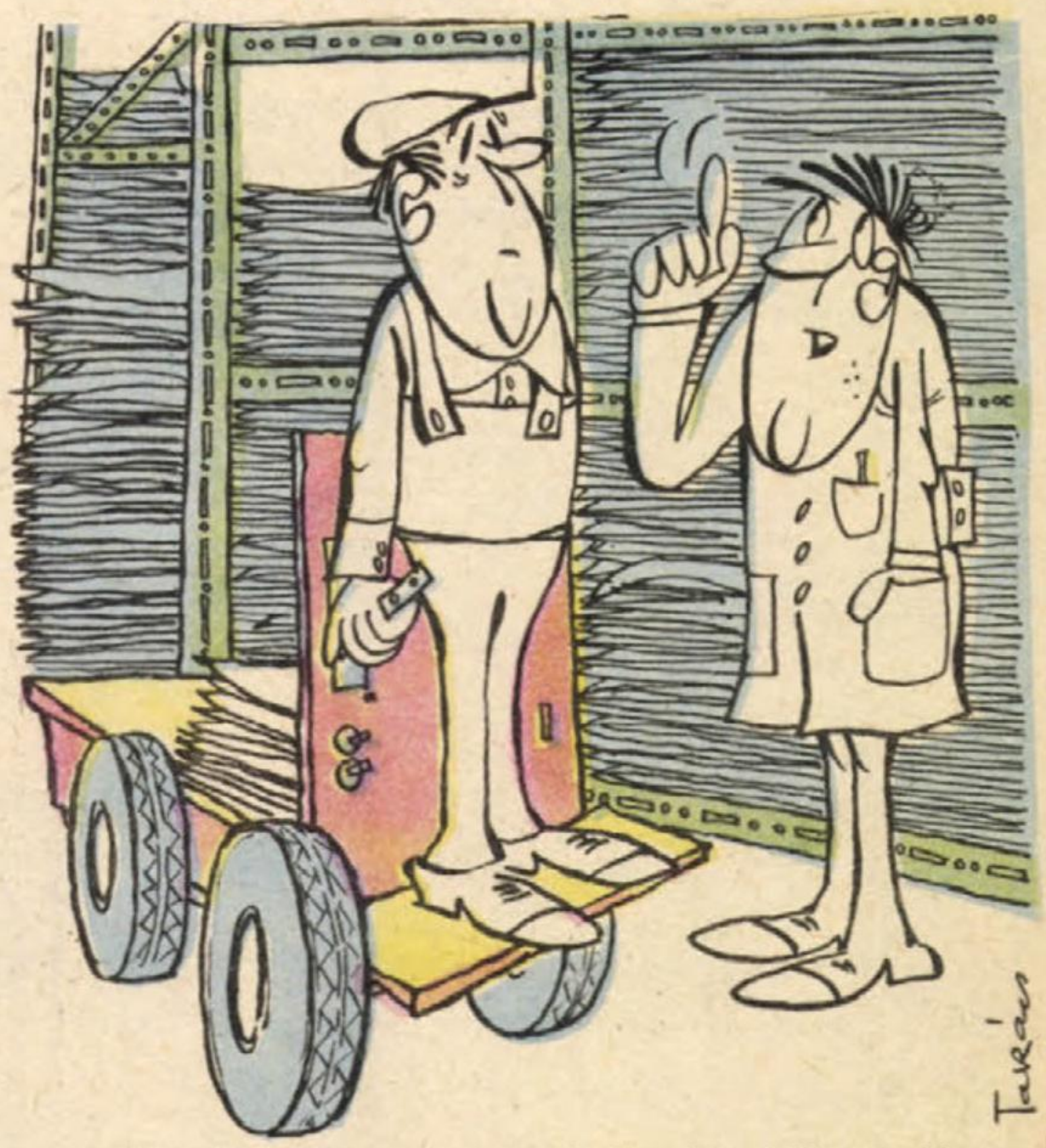

– Ezt a bálát még nem lehet kiszállítani. Nem elég dohos!

GÉPRABLÁS

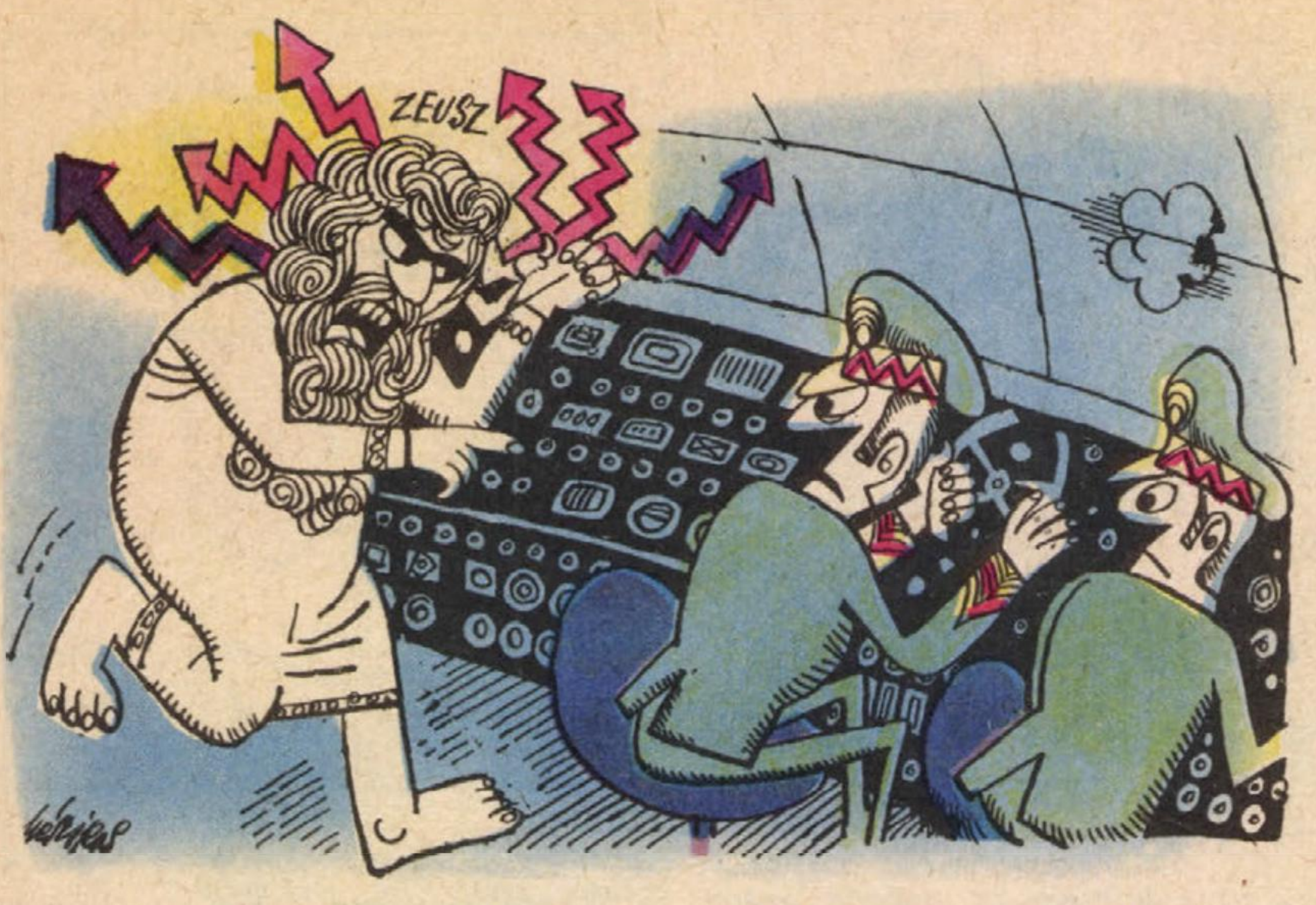

– Az Olümposzra!

JÓ ALVÓ

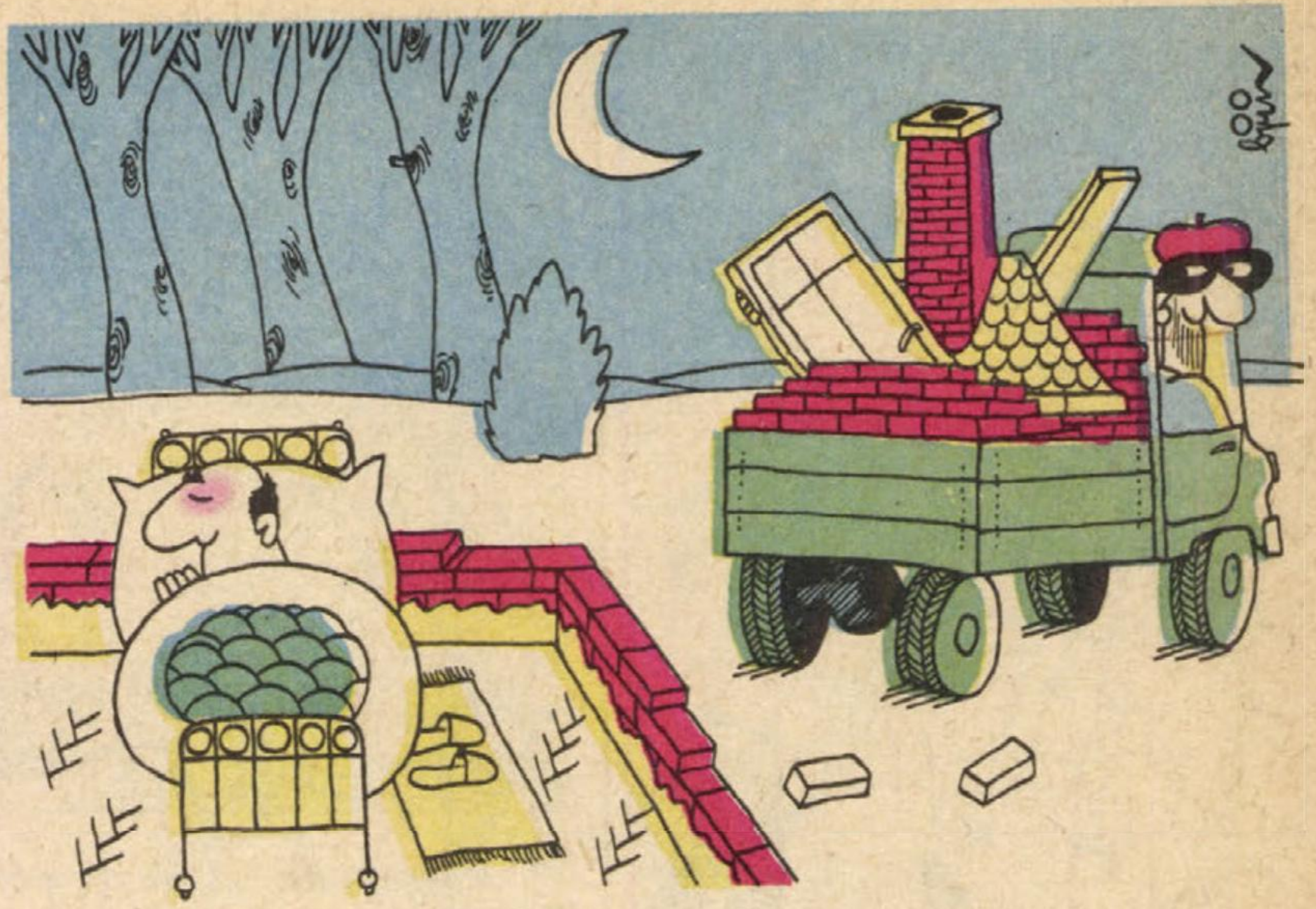

SZERVEZÉSI HIBA

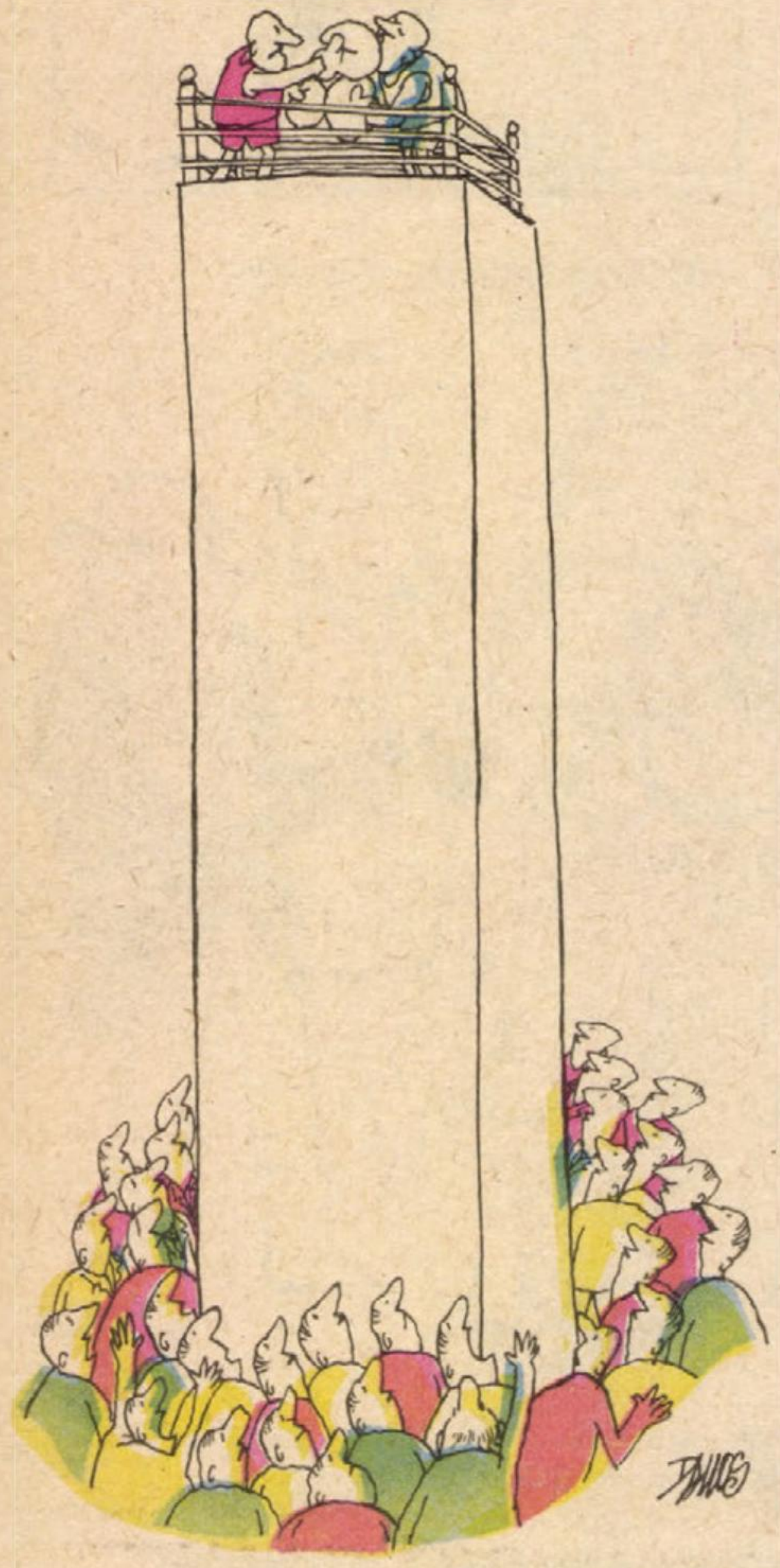

KRIMI

— Fel a kezekkel! Ne moccanjon, mert az életével játszik! — kiáltott a fekete álarcot viselő férfi a bank pénztárosára. Mr. Smith sápadtan, némán meredt a pisztolyt tartó kézre. A gengszter most lenvászon zsákot vett elő, a pénztáros pedig a kasszából villámgyorsan rakosgatni kezdte maga elé a bankjegykötegeket.

— Mit csinál, maga szerencsétlen? — ordított rá a hívatlan jövevény.

— Gondolom, a pénz miatt tetszett jönni — hebegte Mr. Smith.

— Úgy van. A pénz miatt. De nem viszek, hanem hoztam. Negyvenkét évvel ezelőtt, egy ködös, őszi délutánon kiraboltam az önök bankját. Nyolcvanezer dollárt zsákmányoltam. Ezt az összeget forgatni kezdtem. Különböző tisztességes üzletekbe fektettem be a rablott pénzt. Ma már jómódú, becsületben megőszült polgár vagyok. De az a nyolcvanezer dollár nem hagyott nyugodni. Negyvenkét esztendeje nyugtalanul alszom. Tessék a pénz. Számoljon utána, hogy megvan-e?

Mr. Smith gyakorlott mozdulattal, pillanatok alatt megszámolta az összeget:

— Rendben van, uram. Most már csak egy probléma maradt. Ne feledje, a mi bankunk igen előnyös feltételek mellett nyújt kölcsönt. Ön az évek során használta, forgatta a pénzünket. Nyolcvanezer dollár negyvenkét évi kamata 33 411 dollár és 65 cent.

— Felháborító! Mit gondol, lopom én a pénzt? — kérdezte ingerülten a férfi, miközben morogva leszámolta a pénzt. — Kész rablás! Ide sem jövök többet — harsogta dühösen és becsapta maga mögött az ajtót.

Galambos Szilveszter

FÉRFIDOLGOK

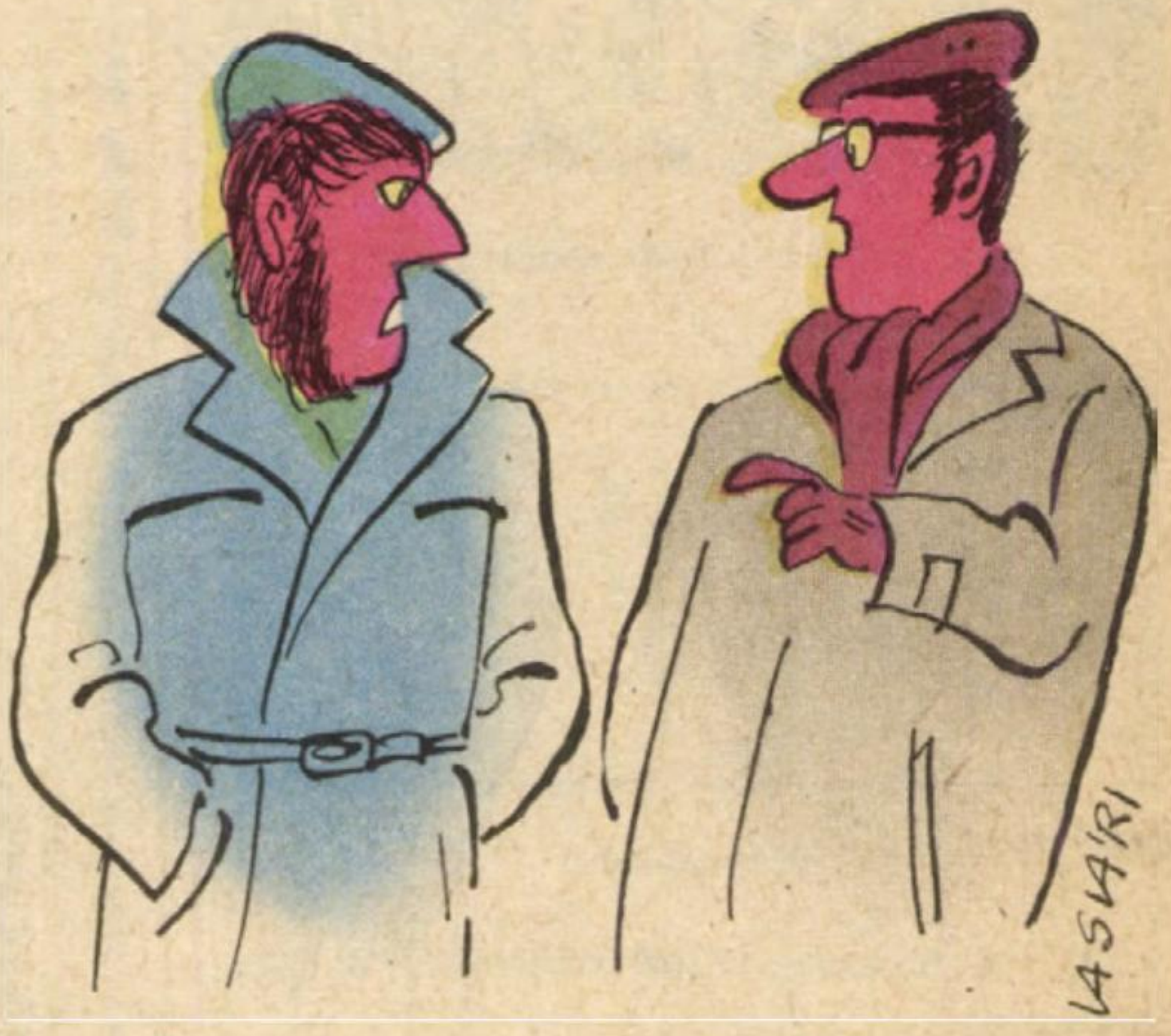

– Minek ilyen hosszú barkó?
– Melegíti a mandulámat...

LAPSZÉLI JEGYZET

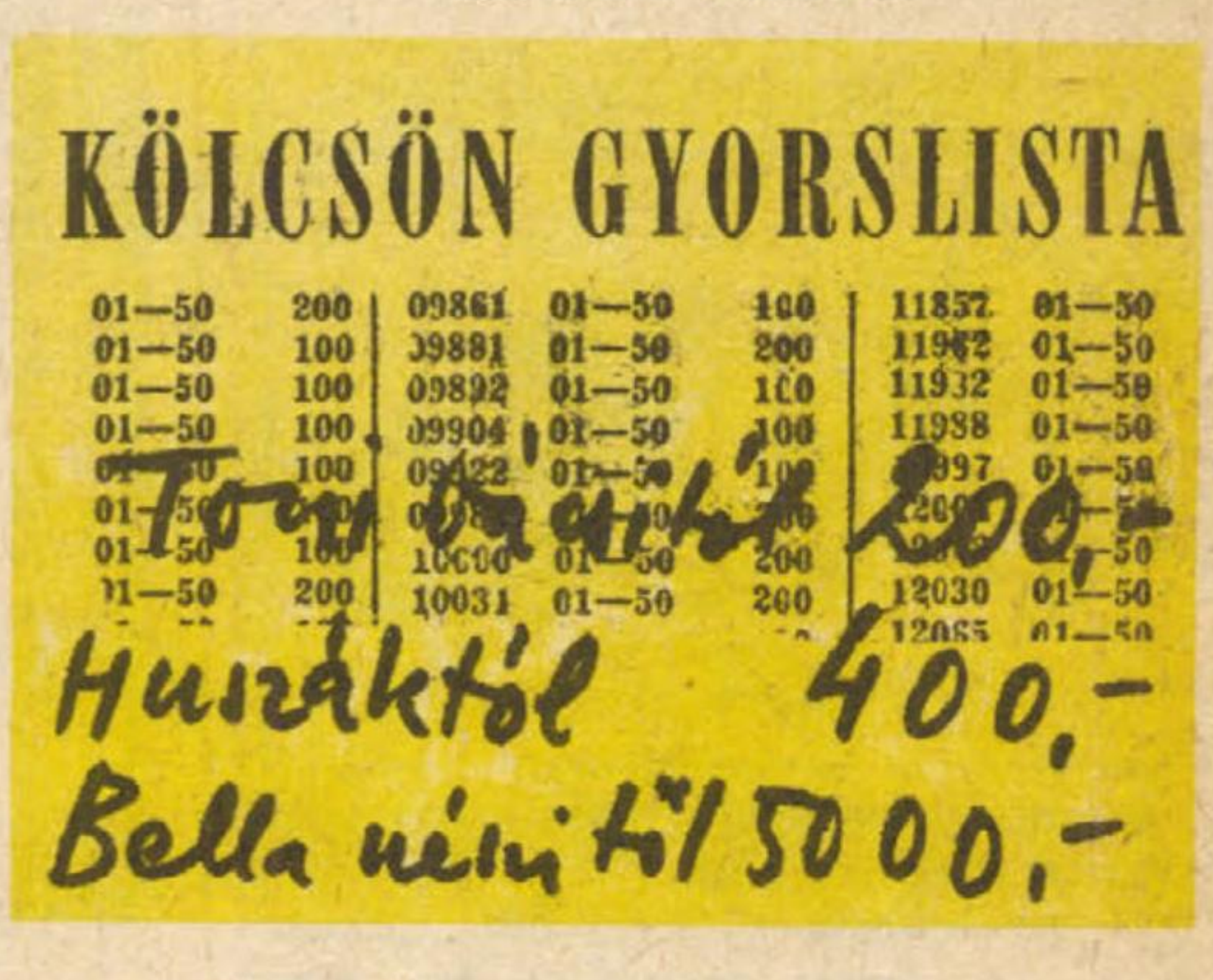

KÖLCSÖN GYORSLISTA

01—50	200	09861	01—50	100	11857	01—50
01—50	100	09881	01—50	200	[illegible]	01—50
01—50	100	09892	01—50	100	11932	01—50
01—50	100	09904	01—50	100	11938	01—50
[illegible]	100	09922	01—50	100	[illegible]	01—50
01—50	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
01—50	100	10000	01—50	200	[illegible]	[illegible]
01—50	200	10031	01—50	200	12030	01—50
					12065	01—50

Tomi bácsitól 200,-
Huszáktól 400,-
Bella nénitől 5000,-

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

DUGOVICS TITUSZ

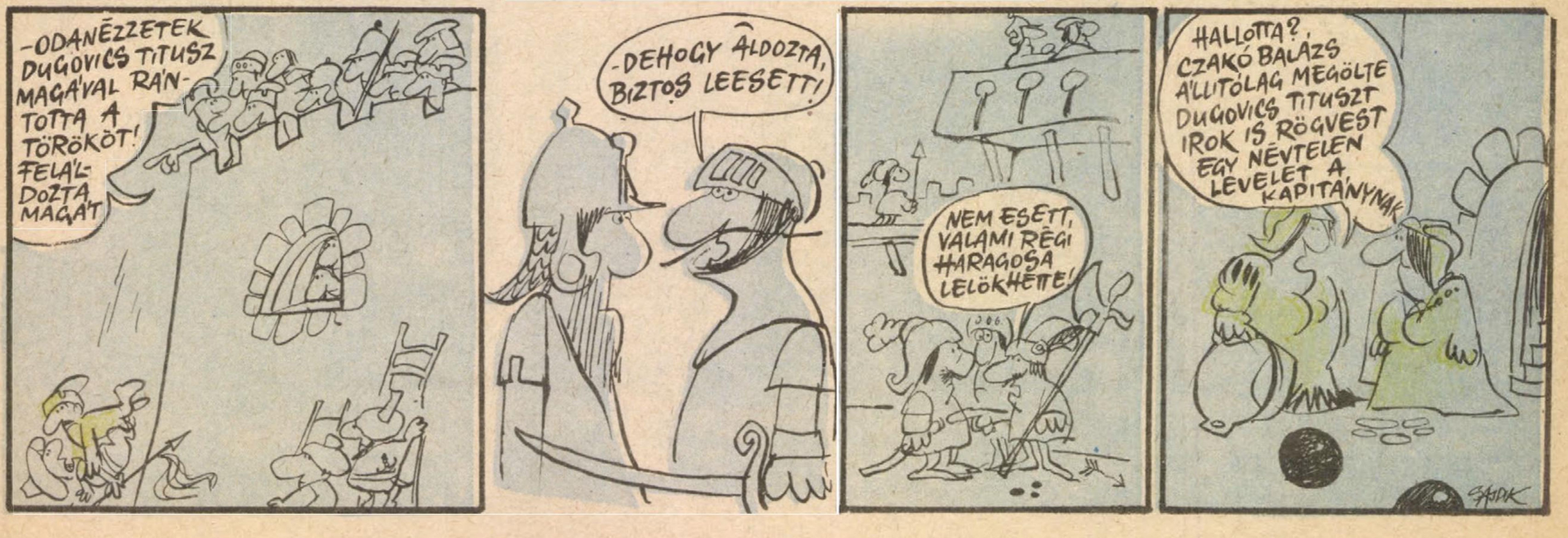
-ODANÉZZETEK DUGOVICS TITUSZ MAGÁVAL RÁNTOTTA A TÖRÖKÖT! FELÁLDOZTA MAGÁT
-DEHOGY ÁLDOZTA, BIZTOS LEESETT!
NEM ESETT, VALAMI RÉGI HARAGOSA LELÖKHETTE!
HALLOTTA? CZAKÓ BALÁZS ÁLLITÓLAG MEGÖLTE DUGOVICS TITUSZT IROK IS RÖGVEST EGY NÉVTELEN LEVELET A KAPITÁNYNAK
SAJDIK